

Græcis appellantur: qua voce etiam usus est. Plin. lib. 2. cap. 26. Emicant & trabes simili modo, quas docos vocant, quales quum Lacedæmonii classe victi imperium Græciæ amiserunt.

¶ Dodecæteris, tempus: δωδεκα ετών, decennium. Dodecatemorium, δωδεκαμήνη, est duodecima pars unius integri. ¶ Dodecatheus, δωδεκαθεός. Herbae genus proximam à moly Homericò auctoritatem obtinens. Folia habet septem, lactuca foliis simillima, à lutea radice exantia. Author Plin. lib. 25. cap. 4. ¶ Dodecatheus item à Sueton. in Augusto, appellatur convivium quoddam Octavii secretius ex duodecim constans convivis utriusque sexus, ad imitationem cælestis convivii, cui Jupiter parem deorum dearumque numerum fertur adhibere. Verba Suetonii sunt hæc: Cæna quoque ejus secretior in fabulis fuit, quæ vulgò δωδεκαθεός vocabatur. ¶ ¶ Dodecarhei, dii majores. Jupiter, Juno, Neptunus, Ceres, Mercurius, Vulcanus, Minerva, Apollo, Diana, Vesta, Mars, Venus: dicti majorum gentium dii. ¶

Dōdōnā, δωδώνη, civitas in Chaonia, regione Epiri, juxta quam propinquum erat nemus Jovi sacrum, quæ neor totum, ubi Jovis Dodonæi templum fuisse narratur, & in eo oraculum omnium quæ apud Græcos fuerunt, vetustissimum. In hoc duas columbas consulentibus responsum dedisse quidam fabulantur, quarum altera Delphos, altera verò in Ammonis Jovis templum volavit: alii arbores ipsas vocales fuisse volunt, & consulentibus oracula edere solitas. Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist.

Hac mihi si Delphos, Dodonæque diceret ipsa.

¶ Dictam autem volunt Dodonam à nymphea quadam marina ejus nominis: aut, ut aliis placet, à Dodono quodam Jovis & Europæ filio. Vide Steph.

Dōdōnæus, a, um: δωδωνεύς, ut Dodonæus Jupiter, qui in Dodonæo nemore colebatur. ¶ Item Dodonæum æs, δωδωνάϊον χαλκείον, tintinnabuli quoddam genus, die postquam continuo crepitans: unde & ad homines justo loquaciores proverbio transferri solet. Aufonius, Nec Dodonæi cessat tintinnus aheni.

Dōdōnīdēs, δωδωνίδης, Nymphæ (ut Pherecydes ait) dicuntur Liberi patris nutrices, à Dodona Epiri civitate. Hæ & Atlantides vocantur, quarum nomina sunt, Ambrosia, Eudōra, Pasithoë, Coronis, Plexaura, Pytho, Tythe.

Dodonius, Adject. δωδωνεύς. Claud. 1. de rapt. Proserp. Vnde data fruges populis & glande relicta, Inventis Cerevis Dodonia quercus aristis.

Dōdrā, portionis genus, quæ ex novem rebus fiebat. Aufonius: Dodra, ex dodrante est: sic collige, jui, aqua, vinum, Sal, oleum, panis, mel, piper, herba, novem.

Dodracum, Hollandiæ urbs, vulgò Dodrech.

Dōdrāns, pondus, vel mensura constans ex novem uncis: ita dictum quòd ad conficiendum assem desit quadrans. ¶ τριμυρία. GALL. Les trois quarts, comme neuf onces de douze. ITAL. Nove oncie. GERM. Drey quart oder viertheil eines ieden gewichts/ oder mafs. HISP. Nueve onças. ANGL. The third parte, as nyne ounces oft welfe. ¶ Martial. lib. 6.

Solvere dodrantem nuper tibi Quinte volebat.

Dōdrāntālis, c. à τριμυρία: ut, Dodrantalis stirps, apud Col. lib. 11. cap. 3. Hoc est trium palmorum, seu digitorum duodecim, cui scilicet ad perficiendam pedis mensuram desit quadrans.

Dōxantes, δόξαντες. Campus Phrygiæ. Amonem enim & Dōxantem fratres fuisse aiunt, à quibus Dōxantium & Amonium nemora dicta sunt. Stephan.

Doga, x, dolii vasisque genus, vulgò botte, à Græco βύτις: & Dogarius in antiquo Lexico est βυτιοποιός. In quo & vaga, seu cuppa, βύτις, μεγάλη, ήντιν ε γαυλον καλός. Diversa quæ vulgò bouteille, sed ejusdem originis. Vopiscus, Facta erat ratio dogæ, cupparum, navium, & operum.

Dogarius, vide Dogæ.

Dōgmā, tis: Decretum, præceptum, scitum, placitum. ¶ πρὸς εὐχὴν. GALL. Decret, opinion ou sentence ou proposition deliberée, concluë & arrestée, qu'on n'ose dédire. ITAL. Dottrina affermata de Filosofi, opinione ferma d'una setta. Cosa deliberata per giudici. GERM. Ein gesatz/ ein sonderbare selbs erwölte meynung die ein iede sect hatt. HISP. Doctrina, o decreto. ANGL. A decree or opinion agreed upon and concluded. ¶ Sunt dogmata, uniuscujusque sectæ decreta, quæ (ut inquit Cicero) prodeire icelus est, non minus quam patriam: sine quibus nec sectæ Philosophorum, nec religionum vires constare possunt. Unde Laërtius ait, sectam eam non appellari, quæ dogmata non habet. Cic. 4. Tusc. Quoniam id enim haberent Academicum decretum (sentitis enim jam hoc me dogma dicere) nihil posse percipi, &c. Idem 4. Acad. Sapientiæ verò quid futurum est, quæ neque de seipsa dubitare debet, neque de suis decretis, quæ Philosophi dogmata vocant? Græcè etiam ψήφισμα, & νόμισμα dicitur, teste Budæo. Habent & cæteræ artes sua dogmata: ut in re medica alia Hippocratis, alia Asclepiadis, alia Themisonis dogmata fuerunt. A Plinio frequenter Placita appellantur: ut, placita Magorum, & placita Babyloniorum, lib. 2. Dicitur autem Dogma, δόγμα & δόξις, quod opinari significat.

Dōgmātistēs, qui aliis dogmata præscribit, δόγματιστής, à verbo Græco δόγματιζω, quod est decreta præscribo, dogmata trado. Hieronymus, Nunc verò quum interpres magis Apostoli fuerim, quam dogmatistes.

¶ Dola, Dole, urbs primaria Comitatus Burgundiæ, in D. Vesontinensi sita. Habet Academiam à Philippo Bono Burgundiæ Duce ac Comitæ institutam. In eadem urbe residet provinciæ Senatus: spectatque ad gentem Austriam. ¶

Dolabella, Dolabra, vide Dolo.

Dolba, δόλβα. Urbs Adiabena. Steph.

Dōlēatēr, Dolentia, Doleo: vide Dolor.

Dōlīā, orum, à dolando, vasa majora, vino servando præcipuè idonea, quæ olim fictilia potissimum erant. ¶ ψυμα ασχισχ. πύρι. GALL. Vaisseaux à server le vin: tonneaux. ITAL. Botte, dogli. GERM. Fässer. HISP. Tinajas o vasijas grandes de barro. ANGL. Tunnes,

great vessels. ¶ Tibull.

In cava læthas doliâ portat aquas. ¶

Plaur. Pseud. sc. 3. a. 1. In pertusum ingerimus dicta dolium, operam ludimus. Idem Cas. Dabitur tibi amphora una, & una semita, fons unus, unum ahenum, & octo doliâ. Terent. in Heaut. Relevi omnia doliâ, omnes ferias. ¶ Veteres doliâ fictilia in cellis vinariis servabant, quæ si duas aures haberent, diotæ dicebantur. Jureconsulti scribunt, Vino legato cum vasis, doliâ legata non videti: quia scilicet ea mente vinum in doliâ condimus, ut ex his postea in amphoras, vel cados diffundamus: quod deinde vinum diffusum nominatur. Juven.

Ille capillato diffusum Consule potat.

Cic. de clar. Orat. Num igitur qui hoc sentiat, si is potare velit, de doliâ sibi hauriendum putet? Unde etiam, E doliâ haurire, ἐν πίθῳ ἀντλεῖν, proverbio olim dicebatur, qui abundabat rebus optatis. ¶ Inexplebile doliâ, ἀπληστὸς πίθος. Varius est hujus adagii usus. Quadrat enim primum eis τὴν ἀδελφάγην, hoc est, in gulosos edacesque. Quadrabit & in obliviosum, cui si quid eruditionis infundas, protinus effluit, quine prius obliviscatur, quæ didicerit. Competet etiam in homines præter modum profulos. Arist. Oeconom. 1. Congruit item in avaros, quorum cupiditatibus nihil est satis: verum quò magis implentur opibus, hoc magis inanes esse videntur. ¶ Volvitur doliâ, κεκλύεται ὁ πίθος. In eum qui commovetur alieno exemplo sive instinctu ad stultè quid faciendum. Nam doliâ facili impulsu quò velis volvitur: ac sapiens semper fixus est & immotus.

Dōlīōlā, diminutivum à doliis. ¶ πιδίον. GALL. Petits muys ou tonnelets. ITAL. Botticini. GERM. Fässlein. HISP. Tinajuelas. ANGL. Little tunnes, or hogshades. ¶ Locus in urbe fuit sic vocatus, eo quòd post Alliensem cladem Gallis Urbem invadentibus, doliola in quibus sacra Romanorum Pontifices condiderant, eo in loco fuerint defossa à Flamine Quirinali, sicut T. Liv. lib. 5. scribit. Qua de causa in eodem loco ne despuere quidem alicui licebat. Festus.

Dōlīārīus, e, quod dolii capacitate habet. ¶ πιδάριος, ὁ πίθος. GALL. De tonneau, ou de muys. ITAL. Ciò ch' appartiene à doglio. GERM. Das zu den fässern gehört. HISP. Cosa de tinaja. ANGL. That belongeth to a tunne. ¶ Plaut. in Pseud. festiviter appellat anum ventricosam, doliarem: Ego divortor extra portam, huc in tabernam tertiam, apud anum illam doliarem, claudam, crassam: id est, suffarminatam, obesam, & dolii modo tumidam & ventricosam. ¶ Doliare vinum, vide Vinum. ¶ Vita doliaris, ζῶν πίθος, proverbio dicitur vita frugalis, parca, ab omni strepitu atque ambitione serena, breviter qualem Diogenes nobilis ille Cynicus Athenis egisse legitur: poterit torqueri & in eos, qui nimium fordide, nimis durè atque immundè vivunt. ¶ Vinum doliare, quod adhuc in doliâ est, necdum diffusum: cujus vendendi legem Cato de re rust. cap. 148. exponit. Hujus sit mentio in l. 1. §. ult. D. de peric. & com. Si doliare vinum emeris, nec de tradendo eo quicquam convenit, &c.

Dōlīārīus, significat eum, qui doliâ facit, & componit. ¶ πιδάριος, κεκομμένος, κεκομμένος. GALL. Celuy qui fait muys, ou tonneaux, tonnelier. ITAL. Bottaro. GERM. Ein Fasser. HISP. El que haze tinajas o pipas. ANGL. He that maketh tunnes, à cooper. ¶ Plin. lib. 3. cap. 6. Aenaria insula à statione navium Aenæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pythecusa, non à simiarum multitudine, ut aliqui existimant, sed à figlinis doliariorum.

Dōlīārīum, ii, substantivum. Apud Jureconsultos pro ipsis doliis, vel cella in qua doliâ vinaria sunt. ¶ πιδίον. ANGL. A wine cellar. ¶ Si (inquit) ex doliario pars vini venerit.

Doliche, δολιχά, vulgò Nicaro, insula est xv i. m. passuum à Naxo distans, tantundem ipsa in longitudinem patens cum oppidis duobus, tertio amisso, quæ prius Icaro dicebatur: unde nonnulli nomen mari inditum putant potius, quàm ab Icaro Dædali filio. Ea etiam Marcius, & Ichthyoëlla aliquando vocata est. Plin. lib. 4. cap. 12.

Dolichene, δολιχωνή, urbs Comagenæ. Steph.

Dolichiste, δολιχιστή, Ptolemæo, insula est in mari Lycio, contra Chimeram promontorium. Plin. lib. 5. cap. 31.

¶ Dolichurus, δολιχούρος, longam habens caudam, δολιχὴ ἔσθῃ: versus hypermeter. ¶

Dōlīchūs, δόλιχος. Spatium est duodecim stadiorum, vel (ut Suidas tradit) viginti quatuor. Julius Pollux, Dolichon in gymniciis certaminibus docet fuisse curriculum omnium maximum: in quo qui decertabant, dolichodotomi dicebantur. ¶ Est præterea dolichus, leguminis genus, caulè tenerrimo: sed si perticam adjunctam habeat, in miram altitudinem ascendente: alioqui viriosum & infrugiferum. Alii cicerculam interpretantur, alii phaeolum. Vide Galen. lib. 1. de alim. facult.

Dōlīōnēs, δολιωνες, incolæ Cyzici, aliàs Dolici, vel Dolini. Steph. Vide Scyrmus.

Dōlō, as: Polio dolabra, sive ascia lævigo, vel cælo, sculpo. ¶ ἄσθρα παφάλ. ἀσκειά, ἀσπίς. GALL. Doler, unir, ébaucher, applanir. ITAL. Dolare, polire. GERM. Hoblen/ glatt machen. HISP. Dolar, allanar. ANGL. To cutt or heve with an axe or other instrument, to chip, to square. ¶ Propert.

Stipes acernus eram properanti falce dolatus.

Cicer. 4. Acad. Non enim est ex saxo scalptus, aut ebore dolatus. Colum. lib. 1. cap. 2. Materies si roborea est, ab uno fabro dolari ad unguem per quadrata debet pedum xx. Idem lib. 8. cap. 3. Dolare perticam in quadrum. ¶ Apud antiquos etiam in usu fuit Dolio, is, ivi, itum. Varr. in Agathone, ut citat Nonius. Numnam cælatus in manu dextera scyphus, cælo dolitus, artem ostentat Mentoris? Hujus verbi composita sunt, Dedolo, & Edolo, de quibus locis suis.

Dolitus, aut dolatus, participium pass. dolabra scalptus. Varro: Numnam cælatus in manu dextera scyphus, cælo dolitus, artem ostentat Mentoris? Cicer. 4. Acad. lib. 4. Non enim est ex saxo scalptus, aut ebore dolatus.

Dōlābrā, x, seu Dolatoria, uti positum in vita S. Remigii ab Hincmaro. Instrumentum fabricorum quo ligna dolant. ¶ τρυφὸ μαχαιρῶν. ἄσθρα kardóm. ἀξίον. GALL. Doloire, hache. ITAL. L'ascia. GERM. L 1 5

Ein hobel. HISP. *Seguren ò acha para dolar.* ANGL. *An instrument to parse with, a carpenters axe, a chip axe, a wombell.* } Colum. lib. 3. Quæ falce amputari non possunt, acuta dolabra abradito. Paul. in l. *quum de lanionis, D. de fund. instr. & instrum. leg.* vocat etiam hoc nomine instrumentum lanionum, quo carnes dissecant. Liv. lib. 9. Dolabræ calonibus dividuntur ad prouendum valum. Idem lib. 1. *dec. 3.* Dolabræ ad subruendum murum.

Dôlabellâ, diminutivum à dolabra. } *ἀξινάριον.* GALL. *Petite doloire ou hachette, hachon.* ITAL. *Picciola ascia.* GERM. Ein hõbelin. HISP. *Achucia.* ANGL. *A little chip axe, or parsing instrument.* } Columell. lib. 5. Semper circa crus dolabellâ dimovenda est terra. Hoc etiam cognomine usa est familia Cornelia, ex qua fuit Cornelius Dolabella Ciceronis gener.

Dôlabellânâ, pyra longissimi pediculi, ab infiore Dolabella sic dicta. Plin. lib. 15. *cap. 15.*

Dolon, genus sicæ, quo utuntur latrones. Plutarch. in *Gracchis.*

Dôlon, δολων. Proprium nomen viri Troiani, egregia pedum pernitate præditi, qui quum in castra Græcorum speculator missus esset, à Diomede & Ulyssæ deprehensus consilia Troianorum spe conservandæ vitæ illis aperuit: quem tamen ut proditorem, falsa spe delusum occiderunt. Virg. 12. *Æneid.*

Antiqui proles bello præclara Dolonis.

Ovid. 13. *Metam.*

Conferat his Ithacus Rhesum, imbellêmque Dolona.

Ibidem,

— de gente Dolona.

Dolonis meminit Suet. in *Claud. cap. 13.* ¶ Idem Dolon dicitur Dolus à Plauto in *Pseud. sc. 8. a. 4.*

Dôlonēs, δολωνες, ita dicti à fallendo, quòd ingentes conti, ferro brevissimo, quum speciem præferant ligni, intus ferrum acutum habeant. Virg. lib. 7.

Pila manu, saxosque gerunt in bella dolones.

Servius ait dolonem flagellum esse, intra cuius virgam lateat pugio. Plutarch. in *Tiberio*, δολωνά, interpretatur sicam latronum. Verba ejus sunt hæc, *ὡς περ κενεῖνοι ἰδιδὸν ἀγρῶντι ὡς ζώνοντι ἐπιθῶν ληστῆρῶν, ὁ δολωνὸν καλεῖται.* ¶ Apud Suetonium Dolon pro gladiolo, in *Claud. cap. 13.* Reperti & equestri ordinis duo in publico, cum dolone ac venatorio cultro præstolantes. In instrumento autem navali Dolones dicuntur vela minora, quæ supra acatia (eo enim nomine vela majora dicuntur,) celeritatis causa solent erigi. Liv. lib. 48.

Dolonibus erectis altum petere contendit. *Ibid.* Sublatis dolonibus effusè effugere contendit.

Dôlonci, δολωνοί. Populi Thraciæ, ita dicti à Doloneo fratre Bithyni. Stephan.

Dôlopēs, δολοπεῖς. Populi Thessaliæ, in extremis finibus Pithioidis, quibus Peleus (cujus imperio parebant) Troiani belli tempore Phœnicem præposuit: ut ex Homeri sententia refert Strab. lib. 9. Virg. lib. 2. *Æneid.*

— quis talia fando,
Myrmidonum, Dolopúmve, aut duri miles Vlyssi,
Temperet à lachrymis? &c.

Plin. lib. 4. *cap. 2.* Dolopes in Ætolia constituit.

Dôlopēiūs, a, um. Valerius 2. *Argonaut.*

— vidisse putant Dolopeia busta.

Dôlor, est animi vel corporis cruciatus. } *מחבב machob, מרחב deabáh.* ἀλγία, γῶ. GALL. *Douleur, fâcherie, ennuy.* ITAL. *Dolore, doglia.* GERM. *Schmerz, leyden.* HISP. *Dolor.* ANGL. *The ache or paine of body or mynd.* } Cic. 2. *Tusc.* Dolor est motus asper in corpore, à sensibus alienus. Terent. in *Andr.* Ejus labore, atque ejus dolore gnato ut medicarer tuo, Cic. *Sulpitio, lib. 4.* Est omnino vix consolabilis dolor: tanta est omnium rerum amissio, & desperatio recuperandi. Senec. *cap. 3. de cons. ad Helv.* Dolore dolorem vincere. Ovid. 13. *Metam.*

— Dolor ipse disertum
Fecerat.

Catull. ad *Ortal.*

— assiduo confectum cura dolore.

Plaut. *Amph. sc. 1. a. 3.* Pariat sine doloribus. *Ibid. sc. 1. a. 5.* Ubi utero exorti dolores, ut solent puerpuræ. Idem *Asin.* Pietas oculis dolorem prohibet. Ovid. *Eleg. 8. lib. 3. Trist.*

Et nunquam queruli causa doloris abest.

Idem *Eleg. 3. lib. 4. Trist.*

Ecquid ubi incubuit iusto mens agra dolori.

Ibidem,

Expletur lachrymis egeriturque dolor.

Ibid. *Eleg. 9.*

Induet infelix arma coacta dolor.
Strangulat inclusus dolor.

Ibid. *Eleg. 1. lib. 5.*

Dôlentiâ, antiquis fuit in usu pro dolore. Gell. *cap. 7. lib. 19. ex Lævio Poëta.* } *מחבב machob, מרחב deabáh.* ἀλγηδών. } Cujus compositum est Indolentiâ, hoc est, absentia doloris: in qua Philosophorum nonnulli summam felicitatem posuerunt. Cic. Ut qui rem experendam vel voluntate, vel indolentiâ metiuntur.

Dôleo, es, ui, itum, à dolus: Dolore afficior, corpore, vel animo crucior. } *מחבב chauh.* ἀλγία. GALL. *Se donloir, estre dolent, estre fâché & déplaisant.* ITAL. *Dolere.* GERM. *Schmerzten leyden.* HISP. *Doler ò dolorse.* ANGL. *To be sorie.* } Terent. in *Eunuch.* Dolet dictum imprudenti adolescenti, & libero. Cicero in *Vatin.* Quis tum non ingemuit, quis non doluit Republicæ casum? Hoc verbum, si ad corpus referatur, neutrum acquisitum est: ut, Oculi dolent viro tuo. Plautus in *Amphitr.* Mihi etiam misero nunc malæ dolent. Sin de rebus alienis, affectivum est: ut, Doleo tuis rebus adversis, id est, propter res tuas adversas, ἀλγηδών.

Fessaque jactati corporis ossa dolent.

Ovid. *Eleg. 3. lib. 4. Trist.* Lien necat, renes dolent. Plaut. *Cure. sc. 1. a. 2.* Cor dolet. Scio quàm illud doluerit cordi meo. Idem *Amph.* Caput dolet, neque audio, neque prospicio satis. *Ibidem,*

Huic illi dolet quod mihi dolebit, non tibi, si quid stultè fecero. Idem *Men. sc. 4. a. 2.* Satis jam dolui ex animo. Idem *Capt. sc. 1. a. 5.* Heu, heu! Define, doleo. Ni doleres tu (animo) ego dolerem (corpore, & virgis.) Idem *Pseud. sc. 2. a. 5.* Quid nunc? doléne? (ferientis.) *Ibid. sc. 2. a. 1.* Lumbi sedendo, oculi spectando dolent. Idem *Men. sc. 3. a. 5.* ¶ Aliquando etiam cum accusativo: ut, Doleo tuam miseriam. Doleo tuam vicem, τὴν χάριν ἀχθόμεν. Doleo vicem Reipub. τὴν ἀλλοτρίαν ἡγεμονίαν. Salust. Quasi dolens ejus casum. Ovid. *Eleg. 3. lib. 4. Trist.*

Tu verò tua damna dole.

¶ Dolens, qui dolorem facit. Salust. *Tugurth. 118.* Disitare alia præterea magnifica per se, & illis dolentia. ¶ Hujus composita sunt Condoleo, quod est simul, vel in totum doleo, συναλγία, συμπαθῶ, συμπαθῶ. Plaut. in *Trucul.* Date jam soleas, atque intrò me ducite actutum. Nam mihi de vento miserè condoluit caput. Dedoleo, de quo alibi.

Dolens, entis, Participium. Cic. in *Parad.* Sôli igitur hoc contingit sapienti, ut nihil faciat invitus, nihil dolens, nihil coactus. Doliturus, particip. futuri temporis. Livius 9. *bell. Macedon.* Ignominianæ sua quemquam doliturum censeret? Dolendus, adject. Cicero ad *Cornific. lib. 12. cap. 23.* Neque enim quæ tu propter magnitudinem & animi & ingenii moderatè fers, à te non ulciscenda sunt, etiam si non sunt dolenda.

Dôlētēr, adverbium. } *ὀδυνηρῶς, ἀσπληγῶς.* GALL. *Tristement, avec douleur, ou tristesse.* ITAL. *Dolentemente, con dolore, tristezza & affanno.* GERM. *Mit schmerzten/ mit betümmertniß.* HISP. *Dolendose, ò dolorosamente.* ANGL. *Vvofully, fortfully.* } Plancus Cic. lib. 10. Sed quicquid tibi scribo, dolenter meherculè magis, quàm inimicè facio. Plin. *epist. 85.* Unicè probo, quòd Pompeii Quintiani morte tam dolenter afficeris, ut amici charitatem desiderio extendas. Ovid. 4. *Metam.*

Nil illo fertur volucrum moderator equorum
Post Phaëthontæos vidisse dolentiūs ignes.

Dôlorifîcūs, a, um: quod dolorem facit. ἀλγηδών.

¶ Dolum, Dol. V. E. regni Franciæ, sub A. Turonensi, in Britannia Armorica. ¶

Dolumen, delubrum: Lege *Dolamen, Dolabra.*

Dôlus, i, à δόλος, quod est ab antiquo δόλω: unde δόλλα. Fraus, fallacia, machinatio, insidia. } *מירמאב mirmah.* δόλος. GALL. *Dol, fraude, tromperie, cautelle, fineise.* ITAL. *Inganno, fraude.* GERM. Ein list/ beschif/ oder betrug. HISP. *Astucia, ò engaño.* ANGL. *Guile, deceit, falsehood.* } Plaut. in *Capt. sc. 1. a. 2.* Nam doli non doli sunt, ni astu colas. Idem *Pseud. sc. 2. a. 2.* Hic mihi incus est: hinc procedam multos dolos. *Ibid. sc. 1. a. 2.* In pectore paravi copias duplices, triplices, dolos, perfidias. *Ibidem.* Non dicam dolo. Idem *Men. sc. 1. a. 2.* Fallere minis, & dolis incessere. Idem *Amph.* Intex sese confinxerunt dolum. Idem *Capt. prolog.* Insiste in dolos. Idem *Mil. sc. 4. a. 2.* Non est diverticulum dolis. Idem *Capt. sc. 3. a. 3.* Faceris & doctis dolis. Idem *Mil. sc. 1. a. 2.* Aperitur dolus. *Ibid. sc. 6. a. 2.* Per doctos dolos. Idem *Pseud. sc. 5. a. 1.* ¶ Item Dolus pro Dolone, viro Trojano, dicitur apud eundem in *Pseud. sc. 8. a. 4.* Terent. *Andr.* Simul sceleratus Davus, si quid consilii habet, ut consumat nunc, quum nihil obfint doli. Cicero *pro domo sua.* Illud in primis, ne qua calumnia, ne qua fraus, ne quis dolus adhibeatur. ¶ Veteres etiam in bonam partem accipiebant, pro solertia & calliditate; unde dolum malum dixerunt, discriminis causâ, quòd & bonus quidam dolus diceretur. κακῆς γημῶ. Terentius in *Eunuch.* Jam tum erat suspicio, dolo malo hæc fieri omnia. Ulpian. *de dolo malo, l. 1.* Dolum malum Servius quidem ita definit, machinationem quandam alterius decipiendi causa, quum aliud simulatur, & aliud agitur. Cic. 3. *Offic.* Nondum enim Aquilius collega, & familiaris meus pertulerat formulas, in quibus ipsas quum ex eo quæretetur quid esset dolus malus? respondebat, Quum aliud simulatum est, aliud actum. Dolus medium verbum. Gell. *cap. 9. lib. 18.*

Dôlosūs, Fraudulenter, malitiosus. } *מירמאב mirmah.* δολος. GALL. *Trompeur, cauteleux, plein de finesse.* ITAL. *Ingannatore, cauteleoso.* GERM. *Betrüglisch/ voll böser listen.* HISP. *Engañoso, astuto.* ANGL. *A deceiver, full of guiles.* } Plaut. in *Epid.* Ego aliquam parabo dolosam fidicinam, numero conductâ quæ sit. Cicero *pro Rab. Posthum.* Pulsus interea regno Ptolemæus dolosis consiliis, Romam venit. Ovid. 15. *Metam.* Artes dolosæ. Plaut. *Mil. sc. 2. a. 2.* Dolum doloso contra confervo parem. Idem *Pseud. sc. 1. a. 5.* Luctator dolosus est vinum.

Dôlosè, adverbium: Fraudulenter, malitiosè. } *δολωρῶς, δόλιως.* GALL. *Par tromperie, & surprise: par fraude.* ITAL. *Con inganno.* GERM. *Betrüglisch.* HISP. *Astuta y engañosamente.* ANGL. *Deceitfully, with guile.* } Cicero 3. *Offic.* Quum dicitur inter bonos benè agier, quicquam agi dolosè an malitiosè potest?

¶ Dolūmen, delubrum. Gl. *Isid.* ¶

Dômâ, tis, } *גחגח ghagh.* δόμα, δόμος. GALL. *Toit, couvert.* ITAL. *Tetto piano.* GERM. Ein tach das eben vnd mit haldeckt oder stödzig ist. HISP. *Casa ò tejado de casa.* ANGL. *The roofe of and house.* } Hieronymo usitatum verbum.

Dômâbillis, vide *Domo, as, in Domus.*

Dômesticātīm, Domesticus: vide *Domus.*

¶ Dominicopolis, sive Dominici civitas, *San Domingo.* V. A. in Hispaniola insula apud Indos Occidentales. ¶

Domitii, plures apud Romanos, Cn. Domitius, L. Domitius, Domitius Nero, Domitius Ænobarbus. Vide Suet. in *Nerone.*

¶ Domitiopolis, V. E. sub Metropoli Seleuciensi, Tytiô & Leoni Imp. nota. ¶

Dômesticūm, Domicæniūm, Dominium, Dominor, Dominus: vide *Domus.*

Dômipōrtâ, Cochlea dicitur, quòd domum suam perpetuò circumferat, unde etiam Græci φειδονοσρ vocant. Cicero 2. *de Divin.* Ut si quis medicus ægrotò imperet ut sumat tertigenam, tardigradam, domiportam, sanguine cassam; potius quàm hominum more cochleam.

Domitii civitas, *δομιτίου πόλις*, in Isauria est. Steph.
 Dōmītōr, Domitura : vide *Domo, domas*, in *Domus*.
 Dōmo, domas : vide *Domus*.
 || *Domus & Helmahan*, duae olim sedes Episcopales Anglorum Orientalium. ||
 Dōmūs, à *δομοῦ*, propriè ædificium ad habitandum factum, quod ex tecto & parietibus constat. Impropiè pro quocunque habitaculo.
 § *בית* *bajith*. *οἶκος*, *δομοῦ*. GALL. *Maison*. ITAL. & HISP. *Casa*. GERM. *Ein hauf*. ANGL. *An house*. Unde & templa, & avium nidi, domus dicuntur, *οἰκίμω*. Virg. lib. 6.
Ostia jamaque domus patuere ingentia centum Sponte sua.
 Idem 8. *Æneid.*
Antiquasque domos avium cum stirpibus imis Eruit.
 Domum prosequi aliquem. Velleius.
Grata domus Cerevi (Sicilia.)
 Ovid. 4. *Fast.*
 ——— *Quod me domus ista recepit (vestra.)*
 Idem *Eleg. 4. lib. 4. Trist.* Saltem credo intromittat domum. Plaut. *Men. sc. 5. a. 5.* Malis lupus oves linquere, quam hos domi custodes. Idem *Pseud. sc. 2. a. 1.* Palla periit domo. Idem *Men. sc. 2. a. 4.* *Ille mea domui protinus hospes erit.*
 Ovid. *Eleg. 12. lib. 3. Trist.* Domum properare propero Plaut. *Men. sc. 7. a. 5.* Neque domi, neque apud amicam mihi quicquam creditur. *Ibid. sc. 3. a. 4.* Domo abs te afferto. Idem *Aul. sc. 2. a. 2.* Ducere domum uxorem, pro ducere tantum. *Ibid. sc. 3. a. 1. (bis.)* Item *sc. 5. a. 3. & Men. sc. 2. a. 1.* Portitorem duxi domum. Item, Fuge domum, quantum potes. *Ibid. sc. 2. a. 5.* Benè & pudicè me domi (suæ) habuit. Idem *Cure. sc. 3. a. 5.* Eduxit, *ibid. sc. 2. a. 4.* Postquam in ædes ad se deduxit domum (sup. herus novum servum.) Ubi ter idem dicit, in ædes, ad se, domum. Idem *Milit. sc. 1. a. 2.* Domum ire jussit (verba dimittentis cum contumelia.) Idem *Asin. sc. 2. a. 3.* Surge amator, i domum. *Ibid. sc. 2. a. 5.* Domo surripuit pallam. Idem *Men. sc. 1. a. 4.* Domo surrepta palla. *Ibid. sc. 2. a. 4.* Nihil est quod perdam domi. *Ibidem*, Quæ domi duellique malè fecisti. Idem *Asin. sc. 2. a. 3.* Domi duellique duellatores optimi. Idem *Capt. prol.* Neque juvat quod edo domi : quod foris, id beat. *Ibid. sc. 2. a. 1.* Domi habet animum falsiloquum, domi dolos, &c. Domi hortum, (Metaphor.) Idem *Milit. sc. 2. a. 1.* Ad domum prosequi cum sumis. *Gell. cap. 1. lib. 12.* Ab domo abeundum est mihi. Plaut. *Aul. sc. 2. a. 2.* Reconciliare filium domum. Idem *Capt. prolog.* id est, reducere, sive Penatibus restituere.) Pallam & aurum domo suppilas uxori tuæ. Idem *Men. sc. 1. a. 5. & sc. 2. a. 5.* A domo missi. Livius *lib. 5. d. 4.* In domo non est (ab alio adoptatus.) Reddit argentum domo (id est, à se.) Plaut. *Cure. sc. 3. a. 5.* Imperator eram domi in patria mea. Idem *Pseud. sc. 7. a. 4.*
Nam mihi cum magnis opibus domus alta niteret.
 Tibull. *lib. 4.* Aliquando domus, dicitur familia. *sicilia*. Idem *lib. 5.* *Sergestis*que, domus tenet à quo *Sergia* nomen.
 Aliquando sumitur pro tota aliqua gente. Virg. 1. *Æneid.*
Quum domus Assaraci,
 volens intelligi Romanos, qui ab Assaraco per Troianos originem ducunt. Aliquando pro Patria. Idem 3. *Æneid.*
Da propriam Tymbræ domum, da mania festis.
 Facit autem genitivum, domus, & domi, dativum domui, accusativum domum, vocativum domus, ablativum domo. Differunt tamen duo hi genitivi, domi & domus, ut Domus ædificium ipsum significet quod ex tecto & parietibus constat. Aptè itaque dicemus partem domus sum demolitus : non, partem domi. Pro eodem etiam apud veteres legitur Domuis. Varro, Perrexit in interiorem partem domuis. Sed dicendum, Domi maneo, *οἰκεῖν*. Terent. in *Adelph.* Quid ais, bone vir, est frater domi ? Invenitur tamen nonnunquam apud antiquos genitivus domi, pro domus. Plaut. in *Trinummio*, *sc. 6. a. 3.* Non fugitivus est homo : commeminit domi. In numero plurali facit nominativum domus, dativum & ablativum domibus, & accusativum domos, vel domus, genitivum domorum, & nonnunquam domum. *Plin. lib. 8. cap. 57.* Quo in genere multi & hos incolas domum posuere mures. Legitur etiam nonnunquam ablativo singulari, domu. Plaut. in *Milite*, Ait sese Athenas fugere cupere ex hac domu, Domi, & in domo, idem significant. *εἰς τὴν οἶκον*. Quintil. In domo furtum factum ab eo, qui domi non fuit. Revertor domum, & ad domum, *οἰκῶν*. Exeo domo, vel è domo, *ἐκ τῆς οἰκίας*. Domum dimittere, Salust. *Jugurth. 90.* Quos item Consul, uti priores illectos ad prodicionem, domum dimittebat. Admittunt autem obliqui hujus nominis adverbialiter positi sex tantum adjectiva, Mea, Tua, Sua, Nostra, Vestra, & Aliena : ut, Eram domi meæ. Tu eras domi tuæ, & sic de cæteris. Cic. *pro domo sua*, Quid tibi necesse fuit anili superstitione, homo phanatrice, sacrificium, quod alienæ domi fieret, invisere ? Aliquando non solent apponi, sed subintelligi : ut, Domi ero, scilicet meæ. Domi & militiæ, genitivi adverbiales : id est, absolutè positi, pro eo quod est, In pace & in bello : hoc est, pacis & belli tempore. In his observatum est, ut ferè per conjunctionem (&) vel (que) connectantur. Terent. *Adelph.* Unà semper militiæ & domi fuimus. Cic. *de senect.* An censes (ut de me ipso aliquid more senum gloriet) me tantos labores diurnos nocturnosque domi militiæque suscepturum fuisse ? Domus amica, domus optima, *οἶκος φίλος*, *οἶκος ἀγαθός*. Nusquam commodius, nusquam liberius, nusquam lautius homini vivere contingit, quam domi. Domi conjecturam facere, *οἰκοῦντες εἰσιζῶντες*. Quod non aliunde peritur, id domi fieri dicitur. Plaut. *Cistell.* Domi pugnans more galli. In eum qui semper domi desidens, non audet vel ad bellum, vel in certamina proficisci foras. Nam hoc animal pugnacissimum quidem est, sed domi. Una domus non alit duos canes, *εἰς οἶκον ἂν δύο κύνες ἀφῆσιν δύο κύνες*. Proverbio lactatus senarius in cos, inter quos parum convenit propter idem iactatus, quod communiter expectunt. Refertur ab Aristophanis interpretare. Domi manere oportet bellè fortunatum, *οἰκῶν μὲν εἰς τὴν κερδῶν δὲ δ' ἀμύνην*. Cui suppetit

opia facultatum, is si velit fortunatam agere vitam, domi vivat, Domus, pro Ecclesia absolute, non Domus Dei ; id enim clarum ponitur à Gregorio *lib. 9. epist. 15.* Ad eandem pertinet metaphoram, Domi habere. Hujus nominis diminutiva sunt, Domuscula, Domuncula, *οἰκίον*, *οἰκίονισ*.
 Dōmūncūlā, æ, diminutivum : *οἰκίον*. Ulpianus *D. lib. 47. tit. 12. l. 3.* Si domunculam habeat, &c.
 Dōmēstīcūs, a, um : quod ad domum pertinet, quodque ex domo nostra est. § *בית איש* *isch bajith*. *οἰκίον*. GALL. *Domestique, de la maison*. ITAL. *Domestico, di casa*. GERM. *Ein haufgnos / oder haufge horig*. HISP. *Casa casera*, dè *de casa*, *domestico*. ANGL. *Perteining to household*. Ut, Domestica negotia, domestica exempla, domesticum lenocinium. Domesticus usus & consuetudo, apud Ciceronem. Domesticum funus, domestica furta, domesticum testimonium. Aliquando domesticus dicitur mansuetus ac mitis. *ἡμεῖος*. Plinius, Mite animal, atque domesticum. Domesticum iudicium (de conscientia.) Cæsar 3. *bell. civil.* Domestici, apud Procop. *lib. 3. bell. Vand.* dicuntur homines, *Officers de l' Empire*.
 Dōmēstīcūs, qui in eadem domo nobiscum habitat. *οἰκίδιος*, *οἰκίον*, *οἰκίος*.
 Dōmēstīcātīm, adverbium, significat per varias domos, sive per domesticos. § *κατ' οἰκίμω*. GALL. *De maison en maison, par les maisons*. ITAL. *Di casa in casa, per le case*. GERM. *Don hauf zu hauf*. HISP. *De casa en casa*. ANGL. *Frome house to house*. Suct. in *Casi* Quarum ut quàm maxima expectatio esset, ea quæ ad epulum pertinerent, quamvis macellariis oblocata, etiam domesticatim apparabatur.
 Dōmīcēnīum. Cæna quæ fit domi, *οἰκονία*. Apul. *Martial. lib. 5. ad Toranium* :
Si tristi domicenio laboras,
Toranj, potes esurire mecum.
 Domitūs, Adverb. domi. Plaut. in *Manech*. Domi domitūs fui usque cum charis meis.
 Dōmūitō, § GALL. *Retour en la maison*. ITAL. *Ritornata à casa*. GERM. *Heimgang*. HISP. *Tornada à casa*. ANGL. *A returning home or to the house*. Dicitio composita ex domo, & itio : quasi reversio ad domum. Cic. *lib. 1. Divin.* Sed Rhodiorum classi propinquum reditum, ac domuitionem dati. Apul. *lib. 3.* Denique nec larem requiro, nec domuitionem pato. Itiones autem dici, sicut reditiones, & abitiones, testis est Terentius, qui in *Phormione* ait : Hæccine erant itiones crebræ, & mansiones diutinæ ? Apud Cornificium in *Rhetor*. Pacuv. Jam domuitionem reges Atridæ parant. Apud Non. legitur *Domutio*, Pacuvius : Nam solus Danais domuitionem dedit, Lucill. Domuitionis cupidi imperium Regis penè inminuimus.
 Domicella, vox Alano usitata, quam pro sanctis Virginibus capit.
 Dōmīcīlīum, à Domus & Colo, is. Habitatio longi temporis, unà cum omnibus suis rebus & fortunis. Itaque domicilium non domus aut habitatio facit, sed ubi quis larem, rerumque suarum summam constituit, unde rursus non sit discessurus. § *μακρόν οἰκηθῆναι*. GALL. *Domicile, lieu de la demeure ou habitation*. ITAL. *Domicilio, habitatione di lungo tempo*. GERM. *Ein behausung / langwirtge wohnung*. HISP. *La casa, dè la morada de largo tiempo*. ANGL. *Adwelling place*. Unde mutare domicilium dicuntur qui migrant, ut aliam urbem habitent, tanquam illius cives futuri ; nam qui ad tempus habitat, mox inde discessurus, domum quidem potest habere quam conduxit, domicilium autem non habet. Cic. 7. *Verr. Sc.* dem antiquam divinumque domicilium nocturno latrocinio atque impetu compulavit. Gell. Qui domicilium in Italia non haberet. Cic. *de senect.* Animus cælestis ex altissimo domicilio depressus, & quasi demersus in terram. Domicilio dignissimo inclusus animus Vatinius. Velleius. Domicilia animi (de cerebro.) Gell. *cap. 15. lib. 17.* Non nostrum hoc domicilium est : domus est Athenis. Plaut. *Milit. sc. 5. a. 2.* Domicilia ciborum (id est, patriæ,) sive loca, unde advehuntur, ut Pavus è Samo, &c. Gell. *cap. 16. lib. 7.*
 || Domipotta, cochlea, quod domum suam perpetuò circumferat. ||
 Dōmo, as, ui, domitum, & interdum domavi, domatum, olim tertiæ conjugationis fuit, si Prisciano credimus, quemadmodum & omnia primæ conjugationis verba quæ præteritum faciunt per ui, divinis syllabas. Inde manserunt domui, domitum, & domitor, à *δομοῦ*. Mansuefacio, condocofacio, edomo. § *בית* *himáh*, *חב* *chabáh*, *שח* *shimáh*, *שח* *shimáh*. GALL. *Dompter, surmonter, rendre sujet*. ITAL. *Domare, sottomettere, far suggesto*. GERM. *Demmen / zam machen*. HISP. *Domar*. ANGL. *To subdue tame, or van quish*. Plaut. *Amphitr. sc. 1. a. 1.* Si in me exercitatus (pugnos,) quæso in parietem, ut primum domes. Plaut. *Men. sc. 1. a. 1.* Domi domitūs fui (sup. fame.) usque cum charis meis : (id est, liberis meis.) Hic autem ita legendum putat Passerat. Domi dom intus fui. Antiqui enim dom, pro dum scribebant. Idem *Milit. sc. 6. a. 2.* Servos homines oportet domitos habere oculos & manus.
Et domitus frano sepè repugnat equus.
 Ovid. *Eleg. 6. lib. 4. Trist.* Virg. 3. *Georg.*
Talis Amyclai domitus Pollucis habenis
Cyralus, & quorum Graii meminere Poëta
Martis equi bijuges.
 Plaut. in *Cas.* Sed quid ais ? jam domuisti animum ? Plin. *de viris illustr.* Prætor Galliam domuit, Consul Hispaniam, altero Consulatū Sardiniam. Hinc domitos hostes dicimus, id est, victos : & domitos populos, in potestatem redactos. Cic. *de provinc. Consul.* Atque hanc Macedoniam domitis jam gentibus finitimis, barbariæque compressa, pacatam ipsam per se, & quietam. Equorum domitores, *πυλοδόμενοι*. Virg. 7. *Æneid.*
Lausus equum domitor, debellatōrque ferarum.
 Domiti equi, *δωμῶν* : atque Indomiti, *ἀνάγωγοι*, Indomitæ gentes, feroces. Idem 1. *Æneid.*
 ——— *raptis concurrunt undique telis.*
 Indomiti agricola.
 Et 8. *Æneid.* Indomitique Daci. Hinc componitur *Pexdomo*, quod est valde domo, vel ad finem domo. Mart. *lib. 1.*

Hercule a laudis numeretur gloria, plus est, Bis denas pariter perdomuisse ferat.

Dōmītrā, a: Domandactus. & δαμνός. GALL. Domptement, apri-voisement. ITAL. Domatione, domamento. GERM. Zäumung/ zamma- chung. HISP. Domadura, aquella obra de domar. ANGL. A taming or breaking. & Plin. lib. 8. cap. 46. Domitura boum in trimatu, postea fera, antea prætatura. Col. lib. 6. Curandum ne in domitura bos calce, aut cornu quemquam contingat.

Dōmītūs, us, ui, ejusdem significationis. & ANGL. A taming. & Cic. lib. 2. de nat. Deor. Efficiamus etiam domitu nostro quadrupedum vectioes.

Dōmītōr, is, qui domat, hoc est, cicurem, & mansuetum reddit. & מֵחַנְיָהּ. GALL. Dompteur, qui dompte. ITAL. Domatore. GERM. Ein zämer/ der einem dempt vnd zäm macht. HISP. El domador. ANGL. He that tameth. & Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Quid tibi de tetrico referam domitore Chimara?

Gell. cap. 11. lib. 16. Domitores serpentem Maris. Pro eodem etiam legitur Domator, Tibullus,

conversus terga domator.

Dōmītōr, icis. & δαμνός, δαμνός. GALL. Celle qui dompte. ITAL. Donna che doma, vince & supera. GERM. Ein zämerin. HISP. Domadora. ANGL. She that tameth. & Virg. 3. Georg.

domitrixque Epidaurus equorum.

Dōmābilis, e, qui est aptus ad domandum. & νῆπιος. GALL. Domptable, aisé à dompter. ITAL. Cosa che si può domare. GERM. Zämig/ das wol zü zwingen vnd zuzämen ist. HISP. Cosa que se puede domar. ANGL. Easy to be overcome or tamed. & Hor. lib. 4. Carm. Ode 14.

Te Cantaber non ante domabilis Miratur.

Ovid. 9. Met.

Atque immune necis, nullaque domabile flamma.

Dōmītōr, a, um: Particip. futuri temp. Virg. 4. Georg.

Dulcia mella preme: nec tantum dulcia, quantum Et liquida, & durum Bacchi domitura saporem.

Dōmītō, as, are, frequentativum, & οὐκὰ δαμνός. ANGL. To mak tame to subdue. & Virg. 1. Georg.

Et prensos domitare boves,

Idem 7. Æneid.

domitant in pulvere curvus.

Dōmīnūs, à domo, as, vel à domus: & is proprie dicitur, qui domui præest, & qui in familiam imperium habet. Imò Dominus dicitur, qui domi unus imperat. & אֲדֹנָי adhōn, בָּהָל. GALL. Seigneur, maître. ITAL. Patrone, signore. GERM. Ein Herr/ Hauptherr. HISP. Señor como de siervos. ANGL. A maister, a lord. & Sunt enim dominus & servus ex ἑσθῆς, hoc est, ex iis quæ ad aliquid referuntur. Terent. in Eunuch. Apparet servum hunc esse domini parvæ. Plaut. in Cistell. Quis istic habitat? L. Demipho dominus meus. Ovid. Eleg. ult. lib. 3. Trist.

libellis,

Qui domini pœnam non meruere sui:

(id est, parentis & auctoris.) Idem 13. Metam.

Domini non eade mædebit Ensis.

Plaut. Pseud. sc. 7. a. 4. Dominum ædium querito. Idem Most. sc. 2. a. 1. Dominus (ædium) indigens. & Item Domini appellatio ad eos extenditur, qui rei alicujus proprietatem habent, etiamsi ususfructus alienus sit. Abusivè tamen & filii familias, & ceteri liberi, qui in potestate sunt, & usufructuarii, domini dicuntur. Hæc ex Ulpiano. & Item Dominus vocatur qui in regnum, vel civitatem imperium habet, & cui populi sunt. Virg. 1. Æneid.

Romanos rerum dominos, gentemque togatam.

& Dominus, etiam vocabulum odiosum, ut Tyrannus. Salust. In- gurb. 112. Namque cum tu te per mollitiem agas, exercitum sup- plicio cogere, id est dominum, non imperatorem esse. & Rufus Do- minus dicitur maritus. Idem lib. 4.

connubia nostra

Reppulit, ac dominum Æneam in regna recepit.

Item, Domini, mariti & patres. Livius lib. 34. & Sunt etiam aman- tium verba, dominus, & domina, blanditiis apta. Ovid.

Hæc tibi sub domino est Pyrrhe puella suo.

Et iterum,

Non furor in dominam temeraria brachia movit.

& Item ponitur pro convivii exhibitore. Varro, Aut dominum, aut vinum, aut aliud laudato. Cic. in Vatin. Quum ipse epuli dominus Qu. Appius albatu esset. & Dominus convivii qualis esse dicitur. Gell. cap. 11. lib. 13. Dominus quoque & domina, sumi solent pro deo ac dea. Ovid.

& domino solvere vota Iovi.

Dominus simpliciter appellatur in Jure Civili, qui longo tempore usucepit, l. si finita, §. Iulianus, D. de damno infecto. Quamvis & veteres honoris causa Dominum aliquem dicere solebant, ut quum Nefennius ad Paulum scribens, l. Nefennius, D. ad L. Fale. Ex fa- cto, inquit, Domine talis species incidit, Sic & mariti uxores suas, & maritos illæ quandoque appellant, Sic & Plinius Trajanum Do- minum, eadem scilicet consuetudine, cujus & Martialis quoque, & Sen. meminertur. Dominus fit is, cui res traditur ex causa emptionis, donationis, dotis, mutui, legati, hæreditatis, solutionis, transactio- nis, sententiæ, vel similibus. l. traditionibus, C. de pact. l. nunquam nuda, D. de acquirendo rerum dom. & Domini novi. Emptores apud Ovid. lib. 5. Fast. & Domini appellationem, ut maledictum & op- probrium semper exhorruit Augustus. Suet. cap. 53. Domini appel- latio, à domo deducitur: οἰκῶν, proprie Græci vocant, & à domo derivant. & Domini factionum. Suet. in Neron. cap. 5. & 22.

Domicellus, a, diminut. à dominus, a: ut dicunt Germani, Juncker/ jungher/ iungfer/ iusser. ||

Dominadius, in Paulino significat dominum ædis, seu basilicæ Nola- næ. In Natali septimo,

quam quod mihi restig.

Ipse meis quibus est, idem Dominadius egit.

Dōmīnā, a: Hera, domini uxor, quæ in familiam, aliãve rem impe- rium habet. & בָּהָל. GALL. Dame, maistrisse. ITAL. La signora, la maestra. GERM. Ein frau/ herrin. HISP. Señora como de siervos. ANGL. A ladie or maisters. & Cic. in Parad. Cu- piditas honoris, dura domina. Idem lib. 2. de finib. Domina rerum omnium virtutes. Virg. lib. 3. Æneid.

Et vincit curru domina subire leones.

Cic. lib. 3. Offic. Hæc enim una virtus omnium est domina & regina virtutum. De justitia loquitur. & Domina, κατ' ἐξουσίαν, quandoque pro Proserpina legitur. Imò pro uxore. Virg. 6. Æneid.

Hi dominam Ditis thalamo deducere adorti.

Domina novem, id est, Dea, sive Musa. Martial. Epigr. 3. lib. 12. Ut negligens domina mancipiorum domina fortuna. Senec. cap. 10. de cons. ad Marc. Suet. in Claud. cap. 39. Cur domina non veniret, re quidivir.

Dominalis, invincibilis. Gl. A. L. ||

Dōmīnīcūs, derivatum, κυριακός. & Dominicæ habitationes, apud Col. lib. 9. cap. 1. Et, Rationes dominicas pecuarias conficere, apud Varr. lib. 2. de re rust. cap. 10. Arbitr, Vinum dominicum, mini- stratoris gratia est. & Dominicus dies à Christo rerum omnium Do- mino mutuatus est nomen, cum prius Dies Solis diceretur. & Domi- nica Orthodoxiæ, est prima Dominica Quadragesimæ.

Dōmīnōr, aris: Jus & imperium in rem aliquam habeo, rerum potior, regno, dominatum teneo. & רַדְדָּהּ, שַׂר, מַשְׁחָל. GALL. Maistriser, dominer. ITAL. Signoreggiare. GERM. Herschen. HISP. Enseñorear. ANGL. To have dominion or mai- ster ship, to beare rule. & Et frequentissimè habet dativum. Virgil. 1. Æneid.

villis dominabitur Argis.

Modò accusativum, cum præpositione In. Ovid. lib. 1. Metam.

& quòd dominari in cetera posset.

Cic. in Cat. Felix senectus, si usque ad ultimum spiritum dominatur in suos. Modò ablativum cum præpositione In. Sulpit. Cic. Quam casus & natura in bonis dominatur. Virg. lib. 2. Æneid.

Incensa Danai dominantur in urbe.

& Interdum etiam cum genitivo invenitur, sed non nisi in sacrili- teris. & Dominor aliquando passivè accipitur. Cic. 1. Offic. O domus antiqua, quam dispati domino dominaris.

Dominans, Participium, qui dominatur. Cic. 2. de finibus, Maximas verò virtutes jacere omnes necesse est voluptate dominante. Do- minantior, Comparat. Lucretius lib. 3.

Et magis est animus vitæ claustra coercens,

Ut dominantior, ad vitam, quam vis animæ.

Dōmīnātūs, Principatus. & מִשְׁרָהּ, מַשְׁחָלָהּ, מַשְׁחָלָהּ, מַשְׁחָלָהּ, מַשְׁחָלָהּ, מַשְׁחָלָהּ. GALL. Domination, seigneurie, maistrise. ITAL. Si- gnoria, tirannide. GERM. Ein herrschafft. HISP. Señorio. ANGL. Do- minion, lordship, maister ship. & Cic. 4. de finibus. Quum autem assumpta ratio est, tanto in dominatu locatur, ut omnia illa prima naturæ hujus tutelæ subjiciantur. Idem 1. de Divin. Quæ erat urbs in Thessalia tum admodum nobilis, ab Alexandro autem tyranno crudeli dominatu tenebatur.

Dōmīnātor, is: & מַשְׁחָל, שַׂר. GALL. Dominateur & seigneur. ITAL. Il Signore. GERM. Ein Herrschender. HISP. El señor. ANGL. That hath dominion, a lord. & Cic. 2. de nat. deor. Dominator rerum Deus.

Dōmīnātrix, & שַׂרָהּ, מַשְׁחָלָהּ. GALL. Celle qui domi- ne. ITAL. Donna che signoreggia. GERM. Ein Herrscherin. HISP. La que enseñorea. ANGL. She that hath dominion. & Cic. de Invent. Cæca ac temeraria dominatrix animi cupiditas.

Dōmīnātio: Imperium. & מִשְׁרָהּ, מַשְׁחָלָהּ, מַשְׁחָלָהּ, מַשְׁחָלָהּ, מַשְׁחָלָהּ, מַשְׁחָלָהּ. GALL. Seigneurie, domination. ITAL. Signoria, do- minio. GERM. Beherrschung/ oder herrschafft. HISP. Señorio. ANGL. Lord- ship, maister shipe impire. & Cic. 5. Verr. Qua impudentia putatis eum in dominatione fuisse, qui in fuga tam improbus sit? Tacit. lib. 13. Quæ cunctis malis dominationis cupidinibus flagrans, &c. Cic. 2. de invent. Dominatio rationis in libidinem. & Dominatio etiam di- citur, cum filiusfamilias jus patriæ potestatis exit, suique domini, & juris, patèrquefam. efficitur. Festus, Regalia exta appellantur, quæ potentibus imperatam honorem pollicentur: privatis & humiliori- bus hæreditas, filiofamilias dominationem.

Dōmīnium: Imperium, & principatus. & מִשְׁרָהּ, מַשְׁחָלָהּ, מַשְׁחָלָהּ, מַשְׁחָלָהּ, מַשְׁחָלָהּ, מַשְׁחָלָהּ. GALL. Seigneurie, domination, maistrise. ITAL. Dominio, signoria. GERM. Herrschafft. HISP. Seño- rio. ANGL. Lordship, impire, domination, rule. & Varr. 2. de re rustic. cap. 6. In mercando item (ut ceteræ pecudes) emptionibus, traditio- nibus dominium mutant.

Dōmīnium, ii. Senec. cap. 2. de consol. ad Marc. Dare longum domi- nium malis suis in se. Et Velleius, Vita rerumque suarum dominium ei concessa sunt. Dominium autem est jus de re corporali perfectè (quod salva Legum prohibitionem fiat) disponendi. Alciat. l. traditi- nibus, C. de pact. Dominium, inquit Bartol. est jus de re corporali perfectè disponendi, nisi lege prohibeatur. Appellus noster Plin. definit hoc modo: Est jus de re corporali perfectè disponendi, si res copiam habeas, sin minus vendicandi: nisi vel lege, vel conventio- ne prohibearis. Est etenim dominium ipsissima causa rei vendicatio- nis, quum videlicet alius quispiam nobis invitis vel possidet, vel detinet. Dominium dividitur in directum, & utile, l. i. §. final. ff. de ager vecligal. vel emphyt. pet. Partitur in proprietatem & usumfru- ctum, l. 4. de usufruct. l. qui usufructum, de verborum obligat. Sed & alias in Jure inventi domini species, indicat Alciatus in Pa- rergis. Quoddam enim dominium est κατ' ἐξουσίαν, id est, in spe, ut quum in l. in suis, de lib. & posthum. filiusfamilias rerum paterna- rum dominus vocatur, unde & sui hæredes dicuntur, tanquam sibi ipsis succedant: erant enim vivente quoque patre quodammodo do- mini. Aliud est dominium, quod κατ' ἐξουσίαν, id est, in potestate antici- pationem dicere possumus, ut quum mulier rei suæ in dote traditur domina dicitur, l. in rebus, C. de jur. dotium. Aliud est Dominium quod

Dōnāticæ coronæ dicebantur, quibus victores in ludis donabantur: quæ postea magnificentiæ causa institutæ sunt, super modum aptatæ capitibus, quali amplitudine sunt, quàm lares ornantur. Festus.
Donaticæ hastæ, quæ militibus ob virtutem dabantur. Scalig. in *Est.*
Dōnisiā, *δωνισία*, *dōnum*, insula parva Rhodi, in quam Dionysius Ariadnam ex Naxo transtulit, quum Minos pater eam persequeretur. Unde corruptum vocabulum videtur pro Dionysia. Stephanus.
Dōnyssa, *δωνύσσα*, insula est in mari Ægeo, una Sporadam, cujus meminit Virg. lib. 3. *Æneid.*
*Linquimus Ortygia portus, pelagōque volamus,
 Bacchatāmque jugis Naxon, viridēque Donyssam.*
Dōrā, *δωρα*, insula est in Persico. Steph.
Dōrcas, *δωρκάς*. *דורכאס* *sebiyah*. *דורכאס*. ANGL. *A roc.* } *Dama*, seu caprea, *דורכאס* *דורכאס* *דורכאס*, hoc est, ab eo quod acutè videat. Plin. lib. 28. cap. 8. *Dorcadis pelle collo suspensa.* Mart. lib. 13.
Delicium parvò donabis dorcada nato.
Dōrcæus, *δωρκαίος*, ab Ovid. 3. *Metam.* numeratur inter canes Actæonis: *Inde (inquit) runnt alii rapida velocius amra,
 Pamphagus, & Dorceus, & Orivasus, Arcades omnes.*
Dorias, vide *Doris, idis.*
Doridrepanon, hasta falcata. L. g. b.
Dōriscum, *δωρισκον*, Phrygiæ civitas. Steph.
Dōrion, *δωριον*. Oppidum est Peloponnesi, juxta quod Thramytas citharædus Musas ad cantus certamen provocavit. Meminit hujus oppidi Plin. lib. 4. cap. 5. Item Lucanus lib. 6.
*— Pteleos, & Dorion irā
 Nobile Pieridum.*
 ¶ Est ejusdem nominis oppidum in Magnesia, apud eundem lib. 4. cap. 10. ¶ Tertium item in Ionia, minoris Asiæ regione, apud eundem lib. 5. cap. 16.
Dōris, idis. *δωρις*. GERM. *Ein Landschafft in Griechenland.* } Græciæ regio est juxta sinum Meleacum, quæ à tergo habet Cæta montem, à qua incolæ Dorii, vel Dorienteses, vel etiam Dories, *δωριες*, appellantur. ¶ Inde denominativum *Doricus*: ut, lingua Doricæ, qua regionis ejus populi utebantur. Dories antè Achivi dicebantur: postea Dories dicti à Dorico quodam (ut Plato author est 3. *de Legib.*) qui ejus regionis exules restituit: aut (ut Servio placet) à Doro Nep- tuni filio, aut certè à Doride Oceani & Tethyos filia. Ab his originem traxerunt Asiæ populi, in ora Cariz, ad mare Carpathium, quorum regio etiam Doris appellata est.
Dōrii, *δωριαι*, & Dorienteses, sive Dories, *δωριες*. Populi sunt Achaiz, sic dicti à Doride regione Græciæ juxta Meleacum sinum, cujus à tergo mons est Cæta. ¶ Sunt & ejusdem nominis populi in Asia Caribus vicini, ad Carpathium mare, à superioribus oriundi, quorum frequens est mentio apud Herodot. lib. 1.
Dōris, idis, *δωρις*, herba est anchusæ similis, lanuginosior tamen, & minus pinguis, tenuioribus foliis & languidioribus. Radix oleum non fundit, sed rubentem succum, & in hoc ab anchusa distinguitur. Hæc Plin. lib. 22. cap. 5.
Dōris, idis, *δωρις*, Nympha maris, Oceani & Tethyos filia, quæ Nereo fratri nupta immensam vim marinarum Nympharum peperit, quæ à nomine patris Nereides appellatæ sunt. ¶ Nonnunquam pro ipso mari. Virg. in *Gallo*,
*Sic tibi quum fluctus subterlabere Sidanos,
 Doris amara suam non intermiscat undam.*
Dōrisæus, *δωρις*. Locus littoralis Thraciæ, ferè ex opposito Samothraciæ, à Doride nympa appellatus, cujus capacitate Xerxes numeravit, aut potiùs demensus est exercitus sui multitudinem. Erat enim capax cxx. m. hominum. Author Plin. lib. 4. cap. 11. & Herod. lib. 7.
Dōrius, Lusitaniæ fluvius, ad quem portus est, & civitas, ut est apud Ptolemæum.
Dōrmio, is. Verbum absolutum, *δωρμιον*. In initio enim veteres dicebant *Dormio*, & pellibus incubabant: Somnum capio, sopitus sum. *דורמיון* *isnab*. *דורמיון*. GALL. *Dormir*. ITAL. *Dormire*. GERM. *Schlaffen*. HISP. *Dormir*. ANGL. *To sleepe, to be a sleepe.* } Plaut. in *Trin.* Egomet autem quum extemplo arcum mihi & pharethram & sagittas sumpsero, cassidem in caput, dormibo placidè in tabernaculo. Aliquando cum accusativo, & præpositione In. Plin. in *Epist.* Nil est quod in dextram autem fiducia mei dormias: non impunè cessatur. ¶ Dormire in utramvis autem, est animo otioso, vacuòque esse. Terentius in *Heaur.* Ademptum tibi jam faxo omnem metum, In autem utramvis otiosè ut dormias. ¶ Dormire in utrumvis oculum, idem significat. Plaut. in *Pseud.* De ista re in oculum utrumvis conquisco. ¶ Dormire alicui, dicitur is qui non inservit ei, neque per omnia gerit morem. Cic. ad *Fab.* Gell. 7. 25. Capius (opinor) olim, non omnibus dormio: hic ego, non omnibus, mi Galle, servio. ¶ Dormir sol, quando non lucet. Plaut. *Amph.* Credo equidem dormire solem, atque appotum probè.
Dormiens, Particip. Qui dormit. Significat etiam cessantem, sive cessatorem. Terentius *Adelph.* Quid credebas? dormienti hæc tibi confecturos deos? Dormiam ego jam (ebrius scilicet.) Plaut. *Most.* sc. 1. a. 1. Dormiens excubat. Suet. in *Claud.* cap. 37. Dormitum abeas. Abeas. Plaut. *Pseud.* sc. 2. a. 2. Qui vigilans dormiat. *Ibidem* sc. 3. a. 1. Nisi ambulavi dormiens in regulis. Idem *Milit.* sc. 3. a. 2. Quod hæc noctu somniavi dormiens. Idem *Curc.* sc. 1. a. 2. Pugnis faciet hodie ut dormiam. Idem *Amphitr.* Dormitis interea domi. Idem *Afin.* sc. 4. a. 2. Metaph. Quin tu is dormitum? Ph. Dormio. Idem *Curc.* sc. 3. a. 1. Abiit ambulatum, vel dormit. Idem *Milit.* sc. 2. a. 2. Vide ut dormiunt pessumi, neque se commovent. Idem *Curc.* sc. 2. a. 1. Ne quid animæ amittat dormiens (foliis.) Idem *Aul.* sc. 1. a. 2.
Dōrmio, as: frequentativum est, quamvis diminutionis significatum quandoque habeat. *דורמיון*. GALL. *Sommeiller, avoir envie de dormir.* ITAL. *Have sonno.* GERM. *Hastig schlaffen.* HISP. *Entredormir y velar.* ANGL. *To sleep often, to have a desire of sleeping, to slumber.* } Horat.
— quandoque lenius dormitat Homerus.

Est autem propriè Dormitare, somno detineri. Plaut. in *Amph.* Te dormitare aiebas, mensa ablata est, cubitum hinc abimus. Fabius Quintil. cap. 5. lib. 7. Dormitare Ciceroni videtur Demosthenes. Plaut. *Aul.* sc. 1. a. 4. Sin dormitet, ita dormitet, ut servus se esse sentiat. Idem sc. 1. a. 2.
Dōrmisco, is: Dormio, *δωρμιον*. Plaut. *Curc.* Caput deponit, quum dormiscit, ei subduco anulum. Alii legunt, *condormiscit.*
Dōrmicātor, qui solet dormire, & omnia negligentius agere. *דורמיקאטור*. GALL. *Dormeur, dormart, endormi & negligent en ses affaires, songeart.* ITAL. *Dormiglione da poco.* GERM. *Ein schlaffseriger / der so luedlich zu seinen sachen thut / als wann er schliesse.* HISP. *Dormidor.* ANGL. *A sleeper, a sluggard, a slumberer.* } Plaut. in *Trin.* Mira sunt, ni illic homo est, aut dormitator, aut sector zonarius. Ubi *δωρμιον* denotat, i. futem, quòd interdiu dormiat, noctu vigilet ad furandum.
Dōrmitōrius, a, um: adject. ut Cubiculum dormitorium, ubi dormitur. *דורמיתוריוס*. GALL. *De dormir, qui sert à dormir.* ITAL. *Che serve à dormire.* GERM. *Das zum schlaffen gehdrt.* HISP. *Cofa perteneciente à dormir.* ANGL. *That serveth for sleepin.* } Plin. iun. in *epist.* Est in hac dixta dormitorium cubiculum, quod diem, clamorem, sonum excludit.
Dōrmitōrium, substantivè. Dormitorium cubiculum. *דורמיתוריוס*. GALL. *Dortoir, lieu où on dort.* ITAL. *Luogo da dormir, dormitorio.* GERM. *Ein schlaffammer.* HISP. *El dormitorio.* ANGL. *A dortour, a bed chamber.* } Plin. lib. 30. cap. 6. Post hæc jubent eum in pariete dormitorii, testòve includi.
Dorobernia, seu Durobernum, hodie Cantuaria, *Cantorbery.* V. A. Angliæ, & sedes Primatis illius regni.
Dorocestria, villa in pago Oxenfordensi, & Episcopi olim sedes, quæ inde Lincolniam translata est.
Dōrocōtteriūs, *δωροκοττηριος*, urbs Galatarum Aquilonarium. Steph.
Dōron, *דורון* *minchab*, *דורון* *schechadh*. *דורון*. GALL. *Don, present.* ITAL. *Dono.* GERM. *Ein gab, oder schenke.* HISP. *Don.* ANGL. *A gift, a present.* } Donum à Græcis dicitur, quòd munera ferè manu deantur. Apud antiquos enim Græcæ linguæ scriptores, *δωρον* pro palmo, sive manu invenitur. Plin. lib. 35. cap. 14. Græci (inquit) antiqui *dōron* palmum vocabant, & ideo *dōra*, munera, quia manu darentur. Undè Antidora, *ἀντιδωρον*, remunerationis. Vetus autem illa significatio adhuc remansit in compositis, *Didōron*, *Tetradōron*, & *Pentadōron*, quibus lateres in structuris ædificiorum significantur, qui duorum, quatuor, aut quinque palmorum longitudinem habent. Palmi autem nomine mensuram intelligimus duodecim digitorum, quem palmum majorem, sive dodrantem vocant.
Dorsici, capreola. Leg. *Dorcai.*
Dōrsūm, i. ¶ & veteribus dorsus ac dossūm, ¶ quasi Deorsum. Tota posterior corporis pars, à collo usque ad os factum. In qua significatione & dorsus mascul. gen. *דורסום*. GALL. *Dos, échine.* ITAL. *Dorso, schiena.* GERM. *Der rucken.* HISP. *El espinaço, d el lomo.* ANGL. *The backe.* } Plaut. in *Milit.* sc. 4. a. 2. Timeo quid rerum gesserim: ita dorsus totus prurit. Non solum autem dicitur de hominibus, cæterisque animalibus, sed etiam de inanimatis, ut de littoribus, aquis, montibus, & hujusmodi. Virg. 1. *Æneid.*
Non insista vadis, dorso dum pendet iniquo.
 Quibus in locis significat duriores arenam (ut inquit Servius) quæ meantibus ultrò citròque fluctibus densatur: quod à nautis pulvinus vocatur. Livius lib. 2. dec. 5. Dorsum montis. Idem lib. 1. dec. 5. Jugum montis in angustum, dorsum cuneatim. ¶ Antiqui tamen dossūm dicebant, quod nunc dorsum dicimus. Unde dossuaria jumenta à Varrone d. lib. 20. cap. 10. quæ dorso vehunt. Ad quam rem (inquit) habent jumenta dossuaria domini, alii equas, alii pro his quid aliud, quod onus dorso ferre possit.
Dōrsuāliā, Tegumenta quibus equi & boves teguntur. *דורסואליא*. GALL. *Couvertures de cheval.* ITAL. *Coperte de cavalli.* GERM. *Ein Xuck fendecke / Xeitdecke.* HISP. *Las coberturas de los bueyes d cavallos.* ANGL. *Salde clothes.* } Julius Capit. Procefferunt centeni albi boves, cornibus auro jugatis, & dorsualibus apricis discoloribus præfulgentes.
Dorsuosus, Adject. Solin. cap. 40. Ita incertis molibus nunc in brevibus rescinditur dorsuosa, nec æstibus inundatur inquietis.
Dōrtium, *דורטיון*, Ptolemæo cap. 9. lib. 13. Mæsiæ superioris urbs est, ad Danubium.
Dōrūs, *δωρος*, Neptuni filius, qui in Doride Græciæ regione ragnavit, à quo ipsi etiam populi, Dorii appellati putantur, ut ait Servius in illud Virg. 2. *Æneid.*
*— juvat ire, & Dorica castra,
 Desertisque, &c.*
 ¶ Est etiam eo nomine urbs quædam Phœnicis, apud Josephum: cujus cives Doritæ appellantur, teste Stephano: qui in Caria ejusdem nominis urbem collocat.
Dorycnium, *δωρύνιον*. Sthrychni gentis est Theophrasto, radice candida, longa, cubitali, cavāque, folio crucæ majusculo, caule quadrucubitali, capite gethyi majore, pilosiorēque, pilulæ platani non ab- simili. Drachmæ pondere datur, ut sibi quis placeat, & pulcherrimum se existimet: duplicatum pondus majorem insaniam creat, spectris vanis animo obversantibus: triplicatum perpetuas gignit furias: cui ponderi si quid adjiciatur, præsentem necem affert: Ab his effectibus à quibusdam Manicon est appellatum. Dorycnium autem putatur dictum, quòd lancearum cuspides in prælio eo tingerentur.
Doryclūs, *δωρυκλος*. Filius Priami nothus, ut scribit Hom. lib. 11. *Iliad.* quem Ajax interemit. ¶ Alter fuit Doryclus, frater Phineæ regis Thraciæ, de quo Virg. lib. 5.
Fit Boroë Ismarii conjux longæva Dorycli.
 Et paulò post,
*— non hæc Rhœpeia, matres,
 Et Dorycli conjunx, &c.*
Dorylæum, *δωρυλαιον* Stephano, teste Plin. lib. 5. cap. 29. oppidum est Phrygiæ, non procul ab Hermi auriferi fluminis fonte: cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 29.

Dōrylās, δὲρῦλας, nomen Nasamonis ejusdem potentissimi, unius ex iis qui Perseo in Aula Cephæi vim inferre conati, ab illo sunt interfecti. Ovid. 5. *Metam.*

*Et Nasamoniaci Dorylas ditissimus agri,
Dives agri Dorylas: quonon possederat alter
Latius, aut totidem tollebat farris acervos.*

¶ Est item Dorylas Centauri nomen, apud Ovid. 13. *Metam.*

Dōrylāus, δὲρῦλας. Vir Cretensis, regi militaris peritissimus, & Mithridati cognomento Evergetæ, magna familiaritate devinctus: cujus res gestas vide apud Strab. lib. 10.

Dōryphōrūs. { δὲρῦφῶρ. } ANGL. *A gentle man about a prince that beareth a spear.* { Satelles qui lanceam, aut spiculum gestans tucur corpus principis. Nam δὲρῦ lancea est, vel spiculum. Curt. lib. 30. Cognatorum Darii regis turbam quindecim millia hominum fuisse muliebriter propemodum cultam, luxu magis, quam decoris armis conspicuam: Doryphori vocabantur. Peculiare enim erat illius agminis insigne. ¶ Est etiam viri proprium, apud Quint.

Dōs, tis, proprie dicitur quod marito cum uxore datur. { דָּוּס mōhar. } GALL. *Dot*, le mariage d'une fille. ITAL. *Dote*. GERM. Ein chesteur/oder heimsteur. HISP. *Dote del casamiento*. ANGL. *The dowrie which the woman doeth give unto hir husbande.* { Plaut. in *Amph.* Non ego illam mihi dorem duco esse quæ dos dicitur, sed pudicitiam, &c. Terentius in *Andr.* Dos est Pamphile decem talenta. Idem in *Adelph.* Uxor sine dote veniet: intus psalteria est. Dote frater feroces postulat sibi subservire viros. Plaut. *Men. sc. Vt atas.* Idem *Aul. sc. 5. a. 2.* Quo lubeat nubant, dum dos ne fiat comes. Quæ in magnis dotibus sint incommoditates, vide apud eundem, *Aul. sc. 5. a. 3.* Cum illa dote, quam tibi dixi. *Ibidem sc. 4. a. 1.*

Sena manet dotes grandis amico tuas (ingenii.)

Ovid. *Eleg. 8. lib. 1. Trist.*

Et raras dotes, ingeniumque dedit (natura.)

Idem *Eleg. 7. lib. 3. Trist.* Nulla dicat, dorem ad te attuli majorem, quam tua erat pecunia. Plaut. *Aul. sc. 5. a. 3.* Mores meliores pro dote ferant. *Ibidem*, Argentum accepi, dote imperium vendidi. Idem *Afin. sc. 1. a. 1.* Quam maxima possum tibi dare dorem (uxorem.) Idem *Aul. sc. 3. a. 5.* Dotes dapniles, quæ in servitute sumptibus redigunt viros. *Ibidem*, Dote castam & inlocabilem. *Ibidem sc. 4. a. 1.* Memineris convenisse, ut ne quid dotis afferret. *Ibidem*, Desponde huius sororem, ego dorem dabo. Idem *Cure. sc. 2. a. 5. T.* Quid dotis? C. Ut semper me alat. *Ibidem*, In dorem invitamentumque scelestis (id est, mercedem.) Velleius. Omnibus belli togæque dotibus. Idem. Dorem inter auspices consignare. Sueton. in *Claud. cap. 24.* Doris tabellas consignare. *Ibidem cap. 29.* Dorem receperunt ex ætario Scipionis filia. Idem *cap. 12. de conf. ad Helv.* ¶ Duo autem dotium genera enumerantur à Jurisconsultis, profectitia scilicet, & adventitia. Profectitia dos est, quæ à parentibus profecta de bonis est eorum: Adventitia verò, quæ aliunde advenerit: ut si quis patri certam pecuniam dederit, quam filia nubenti reddat. ¶ Transsumitur præterea latius hujus nominis significatio, pro omni eo quod alicui datum est vel à natura, vel ab hominibus. τὰ ἀγαθὰ. Unde dotes animi dicuntur, prudentia, justitia, fortitudo, & hujusmodi: & dotes corporis, pulchritudo, robur, incolumitas, & his similia. Martialis. lib. 13.

Nec poteris similia dotes numerare, nec usus.

Cic. lib. 1. *Orat.* Cujus autem quum indotatam esse, atque incomitatum, & incomptam videres, verborum eam dote locupletasti, & ornasti. Ovid. *Eleg. 7. lib. 3. Trist.*

*Nam tibi cum facie mores natura pudicos,
Et raras dotes, ingeniumque dedit.*

¶ Dotes etiam prædiorum dicuntur pro adventitiis emolumentis quibusdam & aliunde quaesitis, non ipsis innatis: quæ inde appellationem sumpserunt, quod prædiorum oneribus ac sumptibus tollerandis attributa sunt, ut dotes in matrimoniis. Ex Hotomano.

Dōtālīs, e, quod ad dorem pertinet, vel in quo dos consistit. { δὲρῦτάλῃς, ἢ δὲρῦτάλῃς. } GALL. *Dotaire*, de dotaire, dotal. ITAL. *Dotale*. GERM. Das zu der chesteur gehört. HISP. *Cosa que se da en dote y casamiento*. ANGL. *Pertaining to dowrie.* { Unde Dotalia bona, Dotalia fundi. Plaut. in *Afin. sc. 1. a. 1.* Dotalem servum suarum uxorem adduxit, cui plus in manu sit, quam tibi. Idem in *Mil.* Hæc ædes dicas dotalis tuas. Liv. lib. 26. Hæc tibi à me dotalia dona accedent. Ovid. 5. *Fast.*

Est mihi fecundus dotalibus hortus in agris.

Ibidem lib. 6.

Et caput, & regnum factum est dotalis parentis.

Dōto, as: dorem do. { דָּוּס mahār. idvōuy. } GALL. *Doter*, doier. ITAL. *Dotare*, dar dote. GERM. Aufsteuren/mit einer chesteur begaben. HISP. *Dotar la muger en casamiento*. ANGL. *To give dowrie, to endowe.* { Suet. in *Vesp.* Vitellii hostis sui filiam splendidissime maritavit, dotavitque etiam, & instruxit.

Dōtātūs, a, um, adjectivum. Unde Dotatam mulierem dicimus, quæ dorem habet: & indotatam, quæ dotis nomine ad matitum nihil attulit. { δὲρῦτάλῃς. } ANGL. *Endowed, which giveth dowrie to hir husband.* { Plaut. in *Aul. sc. 3. a. 3.* Hæ sunt, atque alia multa in magnis dotibus incommoditates, sumptusque intolerabiles. Nam quæ indotata est, ea in potestate est viri: dotatæ mulctant & damno & malo viros. Idem *Afin. sc. 2. a. 5.* Intelletget quid sit dotatæ uxori convitium dicere. Idem *Aul. sc. 4. a. 1.* Dummodò morata recte veniat, dotata est satis. ¶ Dotatum etiam satius intelligimus eum, qui bonis quibusdam animi, corporis, aut fortunæ præditus est. Manil. lib. ult.

Tertia Pleiadas dotabit forma sorores.

Ovid. 11. *Metam.*

*Nata erat huic Chione, qua dotatissima forma
Mille prociis placuit.*

Dōtis, dōis, à verbo Græco δὲδῶναι, quod est dare. Hæc voce nostri hodie medicum utuntur, pro portione simplicium medicamentorum compositionem ingredientium.

¶ **Dōstuarīus**, id est dorstuarīus. ¶ vide *Dorsum*.

Dōthlēs, is. δὲθῖλῃς. Abscessus cum tumore, qui ex crassis humoribus in carnosus plerunque locis fit: mitis, quum in sola cute colerit: maleficus autem, nec facile curabilis, quum ex alto in summam cutem emetserit. Vide Marcellum Virg. in *Dioscor. lib. 2.*

Dōthūm, δὲθῦν, urbs Thessaliæ, in quam Gnidii migrarunt, quorum regio Gnidia vocatur, à Dotia Elari filia, sic dicta: vel à Doride, vel Dotho. Steph.

¶ **Doxa**, δὲξῶ, opinio, dignitas, gloria apud plures, à δὲξῶ, puto, videor. ¶

DR

Drābē, δὲρῶβῃ. Herba est cubiti altitudine, gracilibus virgulis, quarum latera utrinque vestiunt folia, quæ planè Lepidii viderentur, nisi teneriora essent, candidioraque. In cacumine sambuci umbellam gerit, in qua candidi flores emicant. Hanc nonnulli herbarum periti Orientale Nasturtium, alii Babylonium vocaverunt. Vide Ruell. lib. 2. cap. 89.

Drābescūs, δὲρῶβῃς. Thaciæ regiuncula. Steph.

Drācānā, δὲρῶκῶν, cum diphth. draconis fœmina: sicut leonis fœmina, leæna.

DRACHMĀ. { דַּרְחֵמָן darchemōn, אַדְרַחְמָן adharcōn. } GALL. *Dragme*, huitième partie d'une once. ITAL. *Dragma*, denaro. GERM. Ein quintlein/der vierte theil eines lodts. HISP. *Drama* peso, ò adarme. ANGL. *A dramme*, the eight part of an ounce. { Genus ponderis ex decem & octo siliquis, id est, tribus scrupulis constans. ¶ Est & genus numismatis, denarium valens Romanum, hoc est (ut Budæus docet) solidos Turonenses tres cum semisse. Terent. in *Andr.* Vix, inquit, drachmis obsonatus est decem. Cic. 1. *de Divin.* Quibus divitias pollicentur, ab his drachmas ipsi petunt. Drachma unde dicta, & eam æstimari sex obolis. Plutarch. in *Lys.* Nisi tu illi drachmis flevit argenteis. Plaut. *Pseud. sc. 1. a. 1.* Quid de drachma facere vis? C. Restim volo mihi emete. Item, Quis mihi drachmam reddet. Idem *ibid.* Sed pores nunc mutuam drachmam dare nihī unam. *Ibid.* Illi (coqui) iissent drachmis miseri: me nemo potest minoris numo ut furgam subigere. Idem *Pseud. sc. 2. a. 3.*

¶ **Drachmalis usura**, centesima; drachma enim centesima pars assisæ Bud. ¶

Drāco, δὲρῶκῶν. Antiquissimus Atheniensium legislator, cujus leges Solon, præterquam quæ de cæde erant constitutæ, abrogandas curavit, propter severitatem. Nam una omnibus pœna constituta erat, ut etiam qui desideria damnati essent, aut qui olera surripuissent, capite plecterentur. Ob quam causam Demades dicere solebat, Draconem non atramento, sed sanguine leges scripsisse. De Draconis legibus Plutarch. in *Solon*, ubi plura. Item Gellius *cap. 18. lib. 11.*

DRĀCO, nis. { דְּרָקוֹן rannin. } ANGL. *A dragon.* { Serpens annosus, qui multa ætate in insolitam magnitudinem exerevit: ita dictus δῶν δὲρῶκῶν, quod hoc animal acutissimi visus esse credatur: unde etiam à Poëtis thesaurorum custodiis fingitur præesse. Plin. lib. 8. cap. 11. author est, Dracones in India in tantam excrecere magnitudinem, ut perpetuum cum elephantis bellum gerant.

Nunc ego Medea cuperem franare dracones.

Ovidius. ¶ Serpens draco. Sueton. in *Tiber. cap. 72.* ¶ Dracones etiam dicuntur à Plin. lib. 17. cap. 23. à tortuositate similitudine palmitem emeriti, pluribusque annis indurati: Nuper (inquit) reperitum draconem serere juxta arborem: ita palmitem appellamus emeritum, pluribusque induratum annis. ¶ Draco marinus etiam piscis est, qui & Araneus piscis vocatur, de quo Plin. lib. 9. cap. 48. Vide *Araneus*.

Draco signum in bello. Jonas *de cultu imag.* Labarum, quem dicunt Draconem, in speciem crucis Dominicæ exaptat. Modestus *de vocab. rei Milit.* Dracones etiam per singulos cohortes à Draconioforum. Glossæ veteres Græco-Latinæ, δὲρῶκῶν δὲρῶκῶν, draconarius.

Drācōntīgēnā, δὲρῶκῶν τῆς γῆς. Ex dracone geniti: quo epitheto à Poëtis notantur Thebani Bæotia populi: propterea quod ii qui Cadmo in ea urbe ædificanda adjuvatores fuerunt, ex satis draconis dentibus nati ferantur. Ovid. 3. *Metam.*

Draconis insula, δὲρῶκῶν νῆσος, in Libya est. Steph.

Drācōntēs, δὲρῶκῶν τῶν, sive Dracontias, gemma est quæ fit ex cetebræ draconum, sed non nisi viventibus abscissa gemmescit, invidia animæ malis mori se sentientis: quapropter mos est amputare caput dormientibus. Est autem colore translucido, nec poliri potest, aut artemimittere. Plin. lib. 33. cap. 10.

¶ **Dracontarium**, corona confecta ex dracontia herba contra venena, aut ex gemmis draconilibus. Tertull. *Palm.* ¶

Drācōntium. { δὲρῶκῶν. } GALL. *Herbe appelée Serpentine*. ITAL. *Dragonte a.* GERM. *Trachenwurtz.* HISP. *Dragonita.* ANGL. *Dragons or dragonwort.* { Herba hortenensis est, teste Dioscoride, folio hederæ magno, & candidis notis insigni, caule recto, bicubitali, versicolore, maculis resperso purpureis, ita ut anguem planè referat. Officina *Serpentariam* & *Colunbinam* appellant. ¶ Est etiam hoc nomine genus vitis apud Col. lib. 3. cap. 2. quod vini generositate cum Ammineis conferri possit. Unam (inquit) vitem præcoquam, nobis ante hoc tempus incognitam: Græca consuetudine *dracontion* vocari comperimus, quæ fecunditate jucunditateque, Arcellatæ, Basilicæque & Bituricæ comparari possit: generositate vini, Ammineæ.

Draconum, δὲρῶκῶν, mons & civitas in Icaria insula. Steph.

Drācūncūlūs, δὲρῶκῶν, herba genus est, quod *dracontion* Græci pharmacopola *Serpentariam* appellant: utroque nomine à caulis figuræ deducto, qui maculis quibusdam variegatus, quandam serpentis similitudinem referre videtur. Vide paulò ante in dictione *Dracontion*. ¶ Est etiam Dracunculus piscis ex concharum genere. Plin. lib. 32. cap. 11.

Dracus, Achæorum dux, à L. Mumio Romanorum duce victus. Epit. Livii lib. 52. Cum Achæis (inquit) qui in auxilium Bæotios & Chalcidenses habebant. Quintil. Cæcil. Metellus ad Thermopylas bello confixit: quibus victis, dux eorum Critolaus, veneno sibi mortem conscivit. In cujus locum Dracus, Achaici motus primus author, ab Achæis dux creatus, ad Isthmon à L. Mumio consule victus est. Hæc Liv. lib. 52.

Diagn.

Diagnā, atis. { *δραγμα*. ANGL. *A handfull, a bundell.* } Apud Græcos dicitur quod nos rapinam, aut manipulum dicimus, hoc est, quantum una manu comprehendere possumus.

Dracmus, *δραχμή*, urbs Cretæ. Steph.

Dracomenus, vel dracumanus, in historia Græca est interpret exotiarum linguarum.

Drama, M. sub P. Constantinopolitano. ||

Dracmā, tis, *δραμα*. Est actus, vel representatio fabularum, in quibus Poëtæ persona non admiscetur.

Drapeta, æ. Gonferunt sermones Drapetæ (id est, fugitivi.) Plaut. *Cure. sc. 3. a. 2.*

Drāmāticus stylus. Dicitur qui mixtus non est, ubi Poëta nusquam loquitur: ut sunt comædiæ & tragædiæ: Exegematicus, in quo solus Poëta: Mixtus, ubi promiscuè & Poëta & persona. Dicitur dramaticus, *δραματικός*, quasi activus, à *δράω* ago.

Drāncēs, *δράκωνες*. Orator Latini regis, infestissimus Turno Rutulorum regi, ut est videre apud Maronem *lib. 11.*

Tum Drancēs idem insensūs, &c.

Drāngæ, *δράγγαι*, populi sunt Perliæ, unde fœmininum Drangeis, *δράγγις*, & regio Drangana, *δράγγανή*. Steph.

Drangiana, *δράγγιανή*. Provincia in Asia majori, quam Ptolemæus ab Occasu & Septentrione Aria & Bago monte terminari ait, ab Oriente Arachosia. Vide ipsum *lib. 6. cap. 19.*

Drānsi, Thraciæ populi sunt, qui puerorum recenter natorum futuram calamitatem desent, commemorantes omnia mala quæ vitam ingressos necesse est perpeti: contra autem, defunctorum exequias summa celebrant alacritate, gratulantes illis quod tot malorum myriadibus semel sint defuncti. Author Herodorus.

Drēpanā, *δρέπανα*, urbs Lyciæ. Et Drepana in plurali numero, urbs Siciliæ. Steph.

Drēpanē, *δρέπανή*, Phæcia. ¶ Est etiam Drepane in Bithynia juxta Astæenum: item mons Æthiopiæ. Bithynicam sic dictam aiunt à facie Saturni. Steph.

Drēpanūs, Arist. *δρέπανις*, hirundo marina. Plin. *lib. 20. cap. 20. & lib. 30. cap. 4. Item lib. 11. cap. 47. Vide Hirundo.*

Drepanum, *δρέπανον*, urbs Libyæ: sunt & duæ insulæ circa Lebinthum. Stephan.

Drēpanum, *δρέπανον*, vulgò Trapani. Urbs est Siciliæ trans Lilybæum promontorium, non procul ab Etyce monte: ita dicta à curvo situ instar falcis; *δρέπανον* enim falx dicitur: vel ab eo quod Saturnus amputatis virilibus paternis, illuc falcem projecit. Ovid. *lib. 3. Fast.*

Quique locus curva nomina falcis habet.

Virg. 2. *Æneid.*

Hinc Drepani portus, & illatabilis ora,
Accepit, &c.

Dresda, urbs Misniæ, Electoris Saxonici sedes, vulgò *Dresen*.

Dresia, *δρέσια*, urbs Phrygiæ. Steph.

Drilon, *δρέλιον*. Fluvius est Dalmatiæ, ex Scardonio monte ortum trahens, circa medium superioris Myfiæ. Vide Ptolem. *lib. 2. cap. 17. & Plin. lib. 3. cap. 22.*

Drilonus, *δρέλιον*, urbs magna, ultima Calticarum. Steph.

|| Drista, sub S. Constantinopolitano.

Drivastum, seu Trivastum, *Drivaste*. V. E. sub M. Antibarensi. Turcis servit. ||

Drōmās, adis. { *דרומ* *bichrāb. δρομας*. } Cameli species est, à velocitate cursus nomen habens. Liv. *lib. 7. bell. Maced.* Ante hunc equitatum falcata quadrigæ, & cameli, quos appellant Dromadas. Item Curt. *lib. 5.* Dromadas cameli inter dona dant, velocitatis eximia.

|| Dromedarius. Dromedarii Madian & Epha. Isa. 60. 6. Gesnerus in *histor. anim.* Dromedarii nomen pleræque gentes usurpant, Itali, Galli, Germani, Hispani. Græci dromadem solum fœminino genere usurpant, nec unquam, quod sciam, sine cameli nomine apposito. Tamen talia in *as*, aliquando ut adjectiva usurpantur: sicut *ἄσας*. Ita *δρομας* illic est cursorius, a. Igitur Dromedarius est à *Dromeda*: *Dromeda* autem pro Dromada, nominativus ex accusativo.

Dromedus, masc. & Dromeda, æ, fœm. quoddam genus camelorum, minoris quidem staturæ, sed velocioris. Ita vet. Vocab. ||

Dromo, nomen servi. Plaut. *Afin. sc. 4. a. 2.* Item nomen coqui, apud eundem in *Aul. sc. 6. a. 2.*

Drōmones, genus piscium est apud Plin. *lib. 32. cap. ult.* à pernicitate ita appellatum, *δρομαδόνες*. ¶ Dromones item navigia celerissima, quasi cursoria, Justiniano vocantur in *l. 2. C. de offic. pref. prat. Afr.* quos celoces Latini appellant à celeritate, ut scribit Nonius. Milites, inquit, constituas, qui possint & ipsum trajectum servare, & omnia quæcunque in partibus Hispaniæ, vel Galliæ, sive Francorum aguntur, viro spectabili duce, denuntiare. In quo trajecto etiam Dromones quantos provideris ordinari facias.

Drōmūs, *δρόμος*. Latine cursus: quamvis nonnunquam accipiatur pro loco ipso in quo curritur. ¶ Hinc Catadromus, de quo suo loco.

Drongilon, *δρόγγιλον*, regiuncula Thessaliæ. Steph.

Drōpāx, acis, *δρόπαξ*. Unguenti genus est quod ad evellendos è corpore pilos solet adhiberi. Unde *δρωπακίσιον* Græci dicunt, pro eo quod est unguentis adhibitis corpus glabrum reddere. Mart. *lib. 3.*

Psilostro faciémque lavus, & dropace calvam.

Idem *lib. 10.* Lævis dropace tu quotidiano.

Drua. Festo Andruare, est recurrere, unde & drua vocata est: vocatur etiam *Trua*: vide *Antruare*.

Drūentiā, æ. Fluvius provinciæ Narbonensis, in Rhodanum influens. Plin. *lib. 3. cap. 4.*

|| Druidæ, Gallorum magi, vide *Bardiaci*.

Drumoria, sive Dromaria, *Drummore*. V. E. Hiberniæ, sub A. Armacano. ||

Drungus, i, globus hostium. Vegetius *de re milit. lib. 3.* Scire dux debet contra quos drungos (in impressis depravate *Drumos*) hoc est, globos hostium, quos equites oporteat ponere. Vopiscus in *Probo*, Triumphavit de Germanis & Blemis; omnium gentium drungos

usque ad quingenarios homines ante triumphum duxit.

Drupetæ, *δρουπέται*. Baccæ oleæ jam nigrescentes, & mox ab arbore casuræ: unde & nomen apud Græcos acceperunt. *μαγὰ τὸ μίλιον οὐκ ἔδρουδς.*

Drūsōmāgūs, *δρουσομαγός*, Rhoetorum oppidum est, apud Ptol. *lib. 2. cap. 12.* { GERM. Memmingen. }

Drusilla, uxor Caligulæ fuit. Suet. in *Calig. cap. 24.*

Drūsūs, *δρούς*. Vir Romanus, genere & eloquentia magnus, sed ambitiosus & superbus, Catonis avus, de quo sic Cic. 4. *de fin.* Conferam autem, inquit, avum tuum Drusum cum C. Graccho ejus ferè æquali. Ædilis munus magnificentissimum dedit: Quæstor in Asia nullis insignibus uti voluit, ne quid ipso esset insignius. Tribunus plebis Latinis civitatem, plebi agros, Equitibus curiam, Senatui judicium permisit. Dicitur autem est Drusus à Drauso hostium duce trucidato. Sueton. in *Tib. cap. 3.* ¶ Fuit & ante hunc, M. Livius Drusus, cognomento Salinator, qui unā cum Cl. Nerone collega suo in Consulatu Asdrubalem vicit. Virg. 5. *Æneid.*

Quin Decios, Drusosque procul, &c.

¶ Drusus item alius Ciceronis sodalis, de quo 3. *de nat. deor.* sic scribit: Cur sodalis meus interfectus domi suæ Drusus, &c. ¶ Fuit & hoc nomine Livie Augustæ filius, qui in Germania periit: de cujus morte extat Ovidii carmen consolatorium ad Liviam matrem.

Dryas, *δρύας*. Filius Hippolochi, & pater Lycurgi, qui in bello Thebano Eteoclis partes sequutus, quum in pugna Parthenopæum lethali ictu vulnerasset, à Diana sagittis occisus est. Statius,

Horrendūmque Dryanta movet, &c.

Dryādēs, { *δρυάδες*. GERM. Waldgöttin. } Nymphæ sylvarum præfides, ita dictæ à Græco nomine *δρῦς*, quod quamvis proprie quercum significet, accipitur tamen pro quavis arbore. Virg. 1. *Georg.*

Ferre simul Fauniquæ pedem, Dryadēque puella.

Hamadryades autem dicuntur singularum arborum nymphæ, quæ cum iis unā nasci & occidere dicuntur: cujusmodi describit Ovid. *lib. 3. Met.* quercu annofa ab Erisichthone succisa, interitum.

Dryāntiādes, *δρυαντιάδης*, dicitur est Lycurgus, Thraciæ rex, à patre Ovid. in *lib. 1.*

Vtque Dryantiada Rhodopia regna tenenti.

Dryidæ, *δρυΐδαι*, sive Druidæ, sive etiam Druides, dicti sunt Gallorum sacerdotes, qui de totius gentis controversia constituebant. Nomen habere creduntur à dictione *δρῦς*, quæ olim quamvis arborem, hodie verò peculiariter quercum significat, quod maxime in lucis versabantur. Plin. *lib. 16. cap. 44.* Nihil habent Dryidæ (ita enim Galli suos appellant magos) visco, &c. Cæs. *lib. 6. bell. Gall.* Druidæ rebus divinis intersunt, sacrificia publica ac privata procurant, religiones interpretantur. Ad hos magnus adolescentium numerus disciplina causa concurrat, magnoque sunt apud eos in honore: nam ferè de omnibus controversiis publicis privatisque constituunt. Et si quod est admissum facinus, si cædes facta, si de hereditate, de finibus controversia est, iidem decernunt, præmia pœnæque constituunt. Vide de his plura apud Cæsarem, quæ hîc brevitate causa omittimus. Hanc religionem (inquit Suetonius in *Claudio, cap. 25.*) sub Augusto interdictam, Claudius Imperator quintus penitus abolevit. Pro iisdem etiam dicimus Druides, Druidum, per tertiam declinationem. Cæsar *bell. Gall. lib. 6.* Sed his duobus generibus alterum est Druidum, Alterum Equitum. Et paulò post, His autem omnibus Druidibus præest unus, qui summam inter eos habet auctoritatem.

Drylon, vide *Drilon*.

Drylæ, *δρυλαί*, vicus, *στωακία*, procul à Pontica Trapezunte. Steph.

Dryme, *δρυμή*, urbs Libyæ. Steph.

Drymia, *δρυμία*, urbs Phocidis. Steph.

Drymusa, *δρυμύσα*, insula Ioniæ. Steph.

Drymodis. Peloponensi regio mediterranea, postea Pelasgis, & novissimè Arcadia dicta. Plin. *lib. 4. cap. 6.*

Dryophyte, es, ranæ genus est apud Plin. *lib. 32. cap. 7.* Ranæ (inquit) quas dryophytas & calamitas vocant. Item *cap. 10.* Iecur ranæ dryophytes, aut calamitæ in pellicula gravis alligatum. Quibus tamen in locis eruditiores malunt legere, *diopetes*, & *diopetis*: ut ranas illas intelligas, quæ aut cum pluvia de cælo decidunt, aut certè ex pluvia nascuntur. Græci enim *δρωπίτες* vocant quicquid ex aère est delapsum, quasi à Jove missum.

Dryope, *δρυόπη*, vel *δρύοπη*, urbs circa Hæmoniam: Dryopes autem circa Etam, à Dryope Eurypili filia dicti sunt. Steph.

Dryōpēs, *δρυόπις*. Populi Epirotici, de quibus Strabo *lib. 8. & 13. Virg. 4. Æneid.*

Cretesque, Dryopesque fremunt, picisque Agathyrsi.

Dryōphōnōn, *δρυόφονον*. Herba est dryoptero similis, cauliculis tenuibus, cubitalibus, circumdatis utrinque foliis oxymyrsinæ similibus, sed candidioribus & mollioribus, flore sambuci. Edunt decoctos cauliculos, semine verò pro pipere utuntur. Officinæ *Nemoralem myrtum* appellant.

Dryopia, *δρυόπια*, *δρυόπις*, regio Dryopon, circa Trachinam. Steph. Vide *Cithnus*.

Dryōs hypheār, *δρυός ὑψηάρ*. Genus visci est, copiosissimè in quercu nascens: unde & nomen accepit. Est autem sui generis planta fruticosa, sesquipedalis, lenta, semper virens, gravis odoris, buxi folio, baccis exiguis, sine flore, tactum sequens, nunquam in terra nascens. Vide Plin. *lib. 16. cap. ult.*

Dryōptēris, *δρυόπτεις*. Herba est filici similis, in arboribus nascens, tenui foliorum subdulcium incisura, radice hirsuta. Plin. *lib. 27. c. 9.* Vulgus *Osmundam arboream* appellat.

Drypētæ, *δρυπέται*, vel drupa, æ. Olivæ sunt maturæ & adultæ: ita dictæ à *πίπλον* & *δρῦς*, quasi jam ex arbore decedentes.

Drus, *δρούς*, urbs Thraciæ, & alia Oenotrorum, item vicus Lyciæ circa Arum fluvium. Steph.

Dryfus, vir quidam Troianus, apud Homer. in *Iliade*.

D. yūsā, *δρυόσαν*, Samos olim dicta est. Steph.

D U

Dūā, neut. gen. veteres dixerunt pro duo: vetustum, *δύο*. Quint. *lib. 1. cap. 10.*

cap. 10. Duapondo & trepondo, usque ad nostram ætatem dictum est, & rectè dici Messala confirmat. Sic etiam apud Cic. in *Orat.* Video sepulchra dua duorum corporum. Propert. Et quæ movisti dua litora.

Duacum, *Donay*, ad Scarpam fluvium, oppidum Flandriæ, in D. A. trebateni situm: habet Academiam an. 1562. auspiciis Philippi II. Regis Catholici, Belgarumque Principis institutam. ||

Dualis, quod est duorum. || *duus*. GALL. *Duel*, qui signifie deux, de deux. ITAL. *Numero di due*. GERM. *Zweyig*, zweyfach. HISP. *Numero de dos*. ANGL. *Of two*. || Servius in illud Virg. 1. *Aeneid.* *Conticue-re omnes*. Conticuere (inquit) pro conticuerunt: nec est (ut quidam dicunt) dualis numerus, qui apud Latinos nusquam penitus invenitur.

Dubenus, teste Festo, pro Domino, veteres dixerunt. Pacuv. Tum dubenus servos ligatos pessimè verberat.

|| **Dubienus**, apud antiquos dicebatur, qui nunc dubius: ut ab alio alieno, à socio socienus, à dubio dubienus, & sanè *dubenus dōs*, Gl. ||

Dubio, as: apud antiquos legitur pro Dubito, sive in dubio sum. *dōs*. Plautus, Dubiat, Dubiat agat.

Dubius, Gallia fluvius, Veluntionem, Sequanorum oppidum medium secans, Dolamque alluens. Meminit ejus Cæsar lib. 1. *bell. Gall.* A nonnullis *Asduasidubis* appellatur.

Dubitapes, fictor egregius, qui vasa ex rubra creta primus finxit.

Dubivus, dicitur qui duas vias habet, & utram eligat, nescit: sicut ambiguum, quod in ambas agi partes possit. || *duo*. GALL. *Douteux*, incertain. ITAL. *Dubbio*. GERM. *Zwey-fachsig*. HISP. *Cosa dudosa*. ANGL. *Doubtfull*, *uncertaine*. || Liv. *ab Vrbe*, Quum equites pæcal vili non sine terrore ab dubiis quinam essent, mox cogniti, &c. Virg. 1. *Aeneid.*

Nec dubiis ea signa dedit.

Terentius, Non dubium est quin mihi magnum ex hac re sit malum. Lib. 1. *ad Hæren.* Dubium genus est, quum habet in se causam & honestatis, & turpitudinis. Tibul. lib. 4.

At non per dubias errant mea carmina laudes. Item,

Dubium pius, an sceleratus Orestes.

Ovid. *Eleg. 4. lib. 4. Trist.* Dubium cautiōrne, an audentior. Suet. in *Cæs.* cap. 58. & in *Aug.* cap. 28. & in *lib. cap. 10.* Haud pro dubio. Liv. lib. 6. *ab Vrbe.* Dubio impendite cælo. Senec. *epist.* 54. Dubio & incipiente morbo. Idem *ibidem*:

Dumque ego sum vita dubius.

Ovid. *Eleg. 3. lib. 3.*

Ve dubius vitio sit pater ille meo.

Idem *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Et dubium me quoque mentis habet.

Idem 6. *Fast.*

Constituit dubia templa propinqua Dea (id est, Fortunæ.)

Dubium se mediūque partibus præstare. Velleius. Dubia fides Rhodiorum. Idem. Plancus dubia (id est, sua fide.) Idem. || Nonnunquam etiam dubium accipitur pro ancipiti periculo. Unde in dubium venire, idem est quod in discrimen adduci. Terent. in *Adelphis*, Tua fama, & gnata vita in dubium veniet. Sic salutem dubiam dixit Cic. in *Epist. ad Ligarium*, pro ea quæ in periculo versatur.

|| **Cæna dubia** dicitur, quam tanta opponitur ciborum copia, ut cogaris dubitare quid potissimum debeas sumere. Terent. in *Phorm.* Ille ringitur, tu rid as: Prior bibas, prior decumbas: cæna dubia apponitur. G. Quid istuc verbi est? s. Ubi tu dubites quid sumas potissimum. || **Dubium argentum**, id est, pecunia de cujus pondere, vel bonitate dubitari potest. Plaut. *Epid. sc. 1. a. 5.* Accipe argentum hoc Danista, hæc sunt quadraginta minæ: Si quid erit dubium, immutabis sequi, quæ dubia nisi videbantur, potissimum tentare. Cum genitivo: ut, Vitæ dubius. Ovid. 3. *Trist.* Dubius animi. Virg. 3. *Georg.*

Dubiè, adverbium. || *duo*. GALL. *Douteusement*, en doute, incertainement. ITAL. *Dubbiosamente*. GERM. *Zwey-fachsiglich*. HISP. *Dudosamente*. ANGL. *Doubtfully*. || Cic. 1. *de Divin.* Potest autem accidere, ut aliquod signum dubiè datum, pro certo sit acceptum. Liv. 2. *ab Vrbe*, Nec dubiè, ludibrio esse miserias suas. Hujus contrarium est, *Indubiè*, *ἀνμφιβόλως*, sine dubio.

Dubiōsus, a, um, adjectivum: Incertus, dubius. || *duo*. GALL. *Douteux*, plein de doute. ITAL. *Dubbioso*. GERM. *Doll zwey-fel*, *onzwey-fel*. HISP. *Dudoso*. ANGL. *Very doubtfull* or *uncertaine*. || Gell. lib. 3. cap. 3. Quas à cæteris segregavit, quoniam dubiosæ non erant. Idem lib. 5. c. 10. Dubiosum hoc, in explicabilique.

Dubito, as, de quo Festus, Dubiat, Dubitat, Dubius sum. || *duo*. GALL. *Douter*. ITAL. *Dubitare*. GERM. *Zwey-feln*. HISP. *Dudar*. ANGL. *To doubt*. || Cic. 4. *Acad.* Ne vino-lenti quidem quæ faciunt, eadem approbatione faciunt, qua sobrii: dubitant, hæsitant, revocant se interdum. Idem lib. 10. *epist.* Nam de tua erga me voluntate nō dubitant. Non dubito quin. Ter. in *Adelph.* Hic nunc non dubitat, quin te ducturum neges. Quid dubitas quin sit paratum nomen puero Posthumus? Plaut. *Aul. sc. 3. a. 1.* At etiam dubitavi hos homines emere (corripientis seipsum.) Idem *Capt. sc. 3. a. 2.* Neque quod dubitem, neque quod timeam (est.) Idem *Pf. sc. 1. a. 2.* Quid dubitas dare? (argentum istuc mihi.) *ibid. sc. 2. a. 1. & sc. 2. a. 5.*

Quid dubitas ingentem evertere Troiam?

Ovid. 13. *Met.* Quid stabis, quid dubitatis? Plaut. *Men. sc. 6. a. 5.* Cic. *de senect.* Quod si acciderit, non dubitat quin brevi Troia sit peritura. Dubitare an & utrum. Plaut. *Capt.* At etiam dubitavi, hos homines emerem, an non emerem, diu. Cic. 5. *Verr.* Infinitè dubitate utrum sit utilius, propter multos improbos uni parere, an, &c.

|| **Dubitare**, pro Cogitare. Virg. 9. *Aeneid.*

Percipe porro

Quid dubitem, & qua nunc animo sententia surgat:

id est, cogitem. Omnis enim cogitatio in dubitatione est ante sententiam. Servius. || **Dubitare** item ponitur pro Vereri, cunctari. *dōs*. Plaut. in *Epid.* Quid istuc dubitas dicere? hoc est, Quid times, aut vereris? Ovid. 3. *Fast.*

Effuge, ne dubita, mastrum soror effuge teçum:

Calpini Pars I.

id est, ne cunctare. Idem. Liv. lib. 1. *dec. 3.* Si fortuna dubitabit id est, si varia & anceps erit. Cic. *de Amicitia*, Nec dubitate illud in omni sermone appellare sapientem. Juven. *Sat. 7.*

Quis tam

Perditur, ut dubitet Senecam præferre Neroni?

|| **Huius composita** sunt Addubito, Subdubito, quorum significatâ vide suis locis.

Dubitatur, impersonale. Cic. 4. *Verr.* Idem *Attic. lib. 4.* Sed utrum fronte, an mente, dubitatur.

Dubitans, particip. || *duo*. GALL. *Doutant*, qui doute, ou qui est en doute. ITAL. *Dubitante*. GERM. *Zwey-felend*. HISP. *Dudoso*. ANGL. *That doubteth, doubting*. || Cic. *pro domo sua*, Idem idem se ipse revocando dubitans, timens, hæsitans, omnia aliter ac vos in monumentis habetis, & pronunciarit, & fecerit.

Dubitatus, partic. *dōs*. Ovid. 2. *Met.*

Venit, & intravit dubitati recta parentis.

Dubitatus amor, apud eundem ad *Liviam*.

Dubitatio, Hæsitatio, scrupulus. || *duo*. GALL. *Doute*. ITAL. *Dubitatio*. GERM. *Zwey-fung*. HISP. *Duda*. ANGL. *Doubt*. || Cic. 2. *de Orat.* Quis timor? quæ dubitatio? quanta hæsitatio transactusque verborum? Idem *ad Trebonium*, Nullam enim dubitationem apud me reliquisti, quantum me amares.

Dubietas, aris, idem quod dubitatio. Adrenaldu *cap. 9.* Super qua re, non minima eorum animos dubietas occupaverat.

Dubitantèr, quod est à Dubitans: Dubitatum à dubitatus. Dubiè, timidè. || *duo*. GALL. *Douteusement*. ITAL. *Dubbiosamente*. GERM. *Mit zwey-fel*. HISP. *Dudosamente*. ANGL. *Without hope or doubt fully*. || Cic. *de Invent.* Simul quærentes unumquodque dubitanter dicemus. Cæcil. Imperator conclamat de medio, ut velites à sinistro cornu removeant, & Gallis non dubitanter immittant. Siffenna, Quod non dubitatum cum pluteis & scalis iter facere cernebat. Non. *cap. 2.*

Dubitabilis, e. *dōs*. Ovid. 13. *Met.*

Atque ego si virtus in me dubitabilis esset.

Nobilitate potens essem.

Idem lib. 1.

nec erit dubitabile verum.

|| **Dublinium**, *Dublin*, regni Hiberniæ metropolis, & Protegis sedes, titulo Archiepiscopali ornata est ann. 1151. auctoritate Eugenii III. Papæ, Academia, seu Universitas, ut vulgò vocant, in ea urbe anno 1320. instituta est. ||

Ducatus, vide *Duco*.

Ducenarius, a, um. Plin. lib. 16. *cap. 40.* Anni ducenti ante excidium Troiæ: Plaut. *Afin. sc. 2. a. 2.* Etiam ducentas plagas prægnantes dabo. Liv. 3. *d. 4.* Ducenti peditum: nisi mendum sit.

Ducenarius, adverb. Cic. 2. *Philip.* Ego enim amplius ducenties acceptam hæreditatibus retuli.

Ducenus, a, um: Bis centum: ut, Duceni pedes. Plin. lib. 6. *cap. 26.* Et Duceni anni, apud Plaut. in *Pseud. sc. 2. a. 3.* Ducenos annos vivere. Et Suet. in *Aug. cap. 41.* Duceni numi.

Ducenarius, qui duas ceaturias, id est, ducentos milites ducebat in acie secunda, qui & primus hastatus dicebatur. || *duo*. GALL. *Capitaine de deux cents hommes*. ITAL. *Capitano di ducento soldati*. GERM. *Ein Hauptman über zweyhundert triegsknecht*. HISP. *Capitan de docientos hombres armados*. ANGL. *A Capitane of two hundred men*. || Apud Suetonium legitur, quæ Ducenariorum diceretur, judicariæ de levioribus summis. Apud eundem in *Claud. cap. 24.* Ducenarii procuratores. Ducenarii autem videntur nominati à censu ducentorum sestertiorum.

Ducenarius, a, um: adjectivum. Quod constat ducentis. || *duo*. GALL. *De deux cents*. ITAL. *Di ducento*. GERM. *Das zweyhundert hatt*. HISP. *De docientos*. ANGL. *Of two hundred*. || ut, Ducenaria pondera, hoc est ducentarum librarum, apud Plin. lib. 7. *cap. 10.*

Ducentesimus, a, um: || *duo*. GALL. *Le deux-centieme*. || Suet. in *Calig. cap. 16.* Ducentessimam auctionem Italia remisit. Ita Passerat. Alii *centesimam*.

Duco, is: duxi, ductum, à *duo*: Deduco, capio, sumo. || *duo*. GALL. *nahâh*, *nahâl*, *nachâh*. GERM. *führer*, *führer*. HISP. *guiar*, *llevar guiando*. ANGL. *To lead, or guide*. || Propriè ducimus volentes, trahimus invitos. Seneca, Fata volentem ducunt, nolentem trahunt. Ducite ubi capiat compedes. Plaut. *Capt. sc. 5. a. 3.* Duc me quò vis (te sequar.) Idem *Pseud. sc. 2. a. 5.*

secumque Deos in prælia ducit.

Ovid. 13. *Metam.* Duce me amabò (ebrium.) Plaut. *Most. sc. 4. a. 1.* Ducit nescio quem secum simul (id est, adducit.) Idem *Pseud. sc. 3. a. 1.* Abiit ad amicam, neque me voluit ducere (ad prandium.) Idem *Men. sc. 1. a. 3.* Ego ad Regem rectâ me ducam (id est, conferam.) Idem *Amph. sc. 4. a. 4.* Duci te iussi (ad mortem.) Senec. *cap. 14. de tranquill.* Libet potare, amare, scorta ducere. Plaut. *Most. sc. 1. a. 1.* Ducam te per exempla. Senec. *cap. 14. de cons. ad Marc.* Orcus vobis prædatoria. Suet. in *Nor. sc. 4. a. 2.* || Postducere, i. postponere. Salust. *Iugurth.* 110. Et sua necessaria post illius honorem ducere. || Quandoque significat respicere, existimare, *duo*, quoque Græcis, & *duo*. Cic. *Trebatio*, Ego si mei commodi rationem ducerem, te mecum esse maximè vellem. Virg. 10.

tantò me crimine dignum Duxisset

Nec sumptus ibi sumptui esse ducunt. Plaut. *Most. sc. 2. a. 4.* Non illam mihi dotem esse duco, quæ dos dicitur. Idem *Amph.* Nemòne probro ducet Alcmenæ. *Ibid.* Laudo malum, cum tuum ducis malum. Idem *Capt. sc. 2. a. 1.* || Quandoque in passivo significat delector, afficior. Cic. in *Verr. a. 2.* Si quis honore, aut gloria ducitur, *duo*. Quandoque volvere, pertractare. Virg. lib. 6. *Aeneid.*

Sic equidem ducebam animo, rebarque futurum.

|| Quandoque nudare, educere, *duo*. Idem lib. 12.

Ille tamen clypeo obiecto conversas in hostem

M m

Ibat

Ibat, & auxilium ducto mucrone petebat.
 ¶ Quandoque contrahere. *οὐάγερ*. Idem 9. *Eclog.*
Astrum quo segetes gauderent frugibus, & quo
Duceret apricus in collibus uva colorem.
 ¶ Ducere somnos, dormire. Idem 4. *Aeneid.*
Nate dea, potes hoc sub casu ducere somnos?
 Ducere muros, est struere. *τοιχοποιεῖν*. Idem 1. *Aeneid.*
 — *pars ducere muros, Mōlirique arcem.*

Tibull. lib. 5.
Quemque locum ducto melius sit claudere vallo.
 ¶ Item, Ducere uxorem domum. ¶ Ducere classem, ducere familiam.
 Quintil. Ducere callum. Senec. cap. 8. *de consol. ad Marc.* Ducere
 cicatricem. Ducere colorem. Idem cap. 1. *de tranq.* Huc jam rem
 duxerat. *Cæsar lib. 1. bell. civ.* Ars ducendi vasa è luto. Quint. Faci-
 to ut Acherunti ducas gloriam: ut, Ducere triumphum. Plaut. *Capt.*
sc. 5. a. 1. ¶ Quandoque Contraho, *συναίω*. Martialis,
 — *Quid ducis vultus, & non legis ista libenter.*

¶ Quandoque, in longum protrahere, *εὐαίω*. Cicet. *ad Casarem*
jun. lib. 1. Ne res duceretur, fecimus ut Hercules Antianus in alium
 locum transferretur, ex Nonio. ¶ Quandoque Demittere, descen-
 dere. Plaut. *in Aul. sc. 5. a. 4.* Ubi ille abit, ego me duco deorsum
 ab arbore. ¶ Quandoque Gerere, Virg. lib. 9. *Aeneid.*
 — *Hi bellum assidue ducunt cum gente Latina.*

¶ Quandoque Cedere: ut, Ducere colaphum alicui. Quint. ¶ Item
 Fundere: ut, Ducere statuam. Sen. *Epist. 66.* Ducti sorte. Suet. *in Aug.*
cap. 35. Duci in advocationem. Quint. ¶ Ducta mattix (id est, ob-
 ducta.) Liv. lib. 9. *bell. Pun.* Ducere catmen. Ovid. *Eleg. ult. lib. 3. Trist.*
 & *Eleg. 10. lib. 1. ibid.* Ducere pugnum, pro Cedere pugno. Paul.
 l. 4. *de injuriis.* Si cum Servo meo pugnum ducere vellem, in proxi-
 mo astantem invitus percusserim, injuriarum non teneor. ¶ Dicitur
 & de re obscena, virilia sua turpiter contrectare. Plaut. Si tendetis,
 ducite, ne distumpamini. ¶ Item de funeribus, ut Ducere funus, idem
 sit, quod efferre. Virg. 4. *Georg.*

— *tristia funera ducunt,*
 ut scribit Servius illud Persii *Satyr. 2.*

— *Nerio jam tertia ducitur uxor,*
 in eadem significatione intelligendum esse. ¶ Dicitur etiam in con-
 demnatis, in addictis, & in iis quibus à magistratu manus injecta est.
 Terent. Ducent damnatum domum. Cic. *in Rull.* Ego is consul qui
 concionem metuam, qui Tribunos pleb. perhorrescam? sæpe & sine
 causa tumultuer? qui timeam ne mihi in carcere habitandum sit, si
 tribuni plebis duci jussissent. ¶ Hinc & genus loquutionis, quo uxo-
 rem ducere aliquis dicitur, ortum. Coemptio enim inter virum &
 uxorem fiebat: & in auctionibus emptori dicebatur, ut rem emptam,
 sibi que addictam duceret. ¶ Hujus verbi composita sunt Abduco,
 Adduco, quæ sunt contraria: Conduco, Circunduco, Deduco, Diduco,
 Educo, Induco, Introduco, Obduco, Perduco, Produco, Reduco,
 Seduco, Subduco, Superduco, & Traduco: quorum singula vide suis
 locis. ¶ Daco, vetus loquutio fuit: Ducere se, pro latenter abire ac
 discedere. Terent. *in Hecyr.* Uxor, inquit, ubi me ad filiam ire sen-
 sit, se duxit foras. Et Plaut. *in Aulul. sc. 5. a. 4.* Ego me deorsum du-
 co de arbore. Et *in Bacchidibus,* Duc te ab arbore, Et *Alinius in Epist.*
ad Cic. Balbus quæstor, magno pondere auri, majore argenti coacto
 de publicis exactionibus, ne stipendio quidem militibus reddito,
 duxit se à Gadibus. Ex Aldi scholiis *in epist. fam.* Duce, pro Duc.
 Plaut. *Mofsell.* Lepida es, duce me amabò.

Ducatus, us: Præfectura, imperium militare, dignitas ducis. ¶ *מנהג*
minchâgh, מנהגים, מנהגים. GALL. *charge, conduite, gouvernement.*
 ITAL. *Carico, condotta, governo.* GERM. Ein Hauptmanschaft / ein
 Fürstenthumb. HISP. *La guia ò acaudillamiento.* ANGL. *A duke do-*
me or duchie. ¶ Suet. *in Nerone,* Privignum Rufinum Crispinum Pop-
 pæa natum, impuberem adhuc, quia ferebatur ducatus & imperia
 ludere, mergendum mari dum piscaretur, servis ipsius demandavit.
 Scribit Lampridius, Heliogabalum Præposituras, & Ducatus & officia
 palatina vendidisse. Florus lib. 3. cap. 21. Æquiore animo utrum-
 que ferrem, si nobiles saltem ducatum iceleri præbuissent. ¶ Pro du-
 ctu & imperio. Suet. *in Tib. cap. 19.* In omni ducatu expertissimo.

Ducatio, nis: Ducatus. Tertull. *de coron. milit.* Vel ipse hæc præstruxerim,
 & cæteras officialium coronarum causas, quibus familiarissima
 ista ducatio necessitatis.

Ducator, is: pro duce, apud eundem Tertullianum.

Ductio, nis, ducendi actus. Ductio alvi, i. solutio alvi, quæ medicamen-
 tis procuratur. Cels. lib. 3. cap. 12. Ductiones & reductiones in arie-
 te machina exposuit Vitruvius, *de arch. lib. 10.* apud Athenæum.

Ducto, as: Huc illuc duco. ¶ *מנהג* *nihêg. מנהג* *nihaç.* GALL. *Mener,*
conduire souvent. ITAL. *Mener en questa en quella parte.* GERM.
Hin vnd her fûren. HISP. *Guiar à menudo ò diversas partes.* ANGL.
To lead here and there. ¶ Salust. Huc accedat, quod Lucius Sylla
 exercitum, quem in Asia ductaverat, quo sibi fidem faceret, contra
 morem majorum, luxuriosè, nimisque liberaliter habuerat. Plaut. *in*
Capt. sc. 4. a. 3. Me uti libitum est, ductavi dolis. ¶ Ductare etiam
 est rem veneream exercere: unde Plaut. ludens in voce ambigua,
 Errabo potius, inquit, quàm quis me ductet. Terent. *in Phorm.* Ut
 phaleratis dictis ducas me, & meam ductes gratis. Plaut. *Asin. sc. 2.*
a. 5. Qui quidem cum filio potet unà, arque unam amicam ductet
 decrepitus senex. Hic ille est senex ductus (i. deceptus.) Idem *Capt.*
sc. 1. a. 4. Multa alia ad bonam frugem ducentia (pro conducentia.)
 Gell. c. 26. lib. 13. Ducenda verba præbuit Tigris. Ovid. *Eleg. 7. lib. 1.*
Trist. Ducere os. Quint. (de inepto gestu.) Solus si ductem, referre
 gratiam nunquam potes. Solus ductato, si semper solus quod poscam
 dabis. Item, Quid modi est ductando, amando, &c. (de scorto.)
 Plaut. *Asin. sc. 3. a. 1.* Suis me ductarent dolis. Idem *Capt. sc. 5. a. 3.*
 Meretrices labii dum ductant eum. Idem *Mil. sc. 1. a. 2.* Frustrà me
 ductare non potes (i. sine argento.) Idem *Men. sc. 3. a. 4.* Ad hanc
 item significationem respicit Quint. quum ait, Ductare exercitum
 non sine rubore dici.

Ductro, as, aliud frequentativum, sæpe circumduco, *συναίω*. Terent.
in Adolph. Tu inter eas testim ductitans saltabis. Plaut. *Epist. act. 3.*
 Ego illam ductitabo.

Dux, ducis, communis generis, qui ducit. ¶ *נאגיד* *naghid, שליח* *schali-*
sch, דוכס *pakidh. מנהגים, מנהגים.* GALL. *Capitaine, conducteur,*
celuy ou celle qui mene ou conduit. ITAL. *Capitano, guida.* GERM.
 Ein fûrer oder fûrerin. HISP. *Duque, capitano, guiador.* ANGL. *A ca-*
pitane, he or she that leadeth or guideth. ¶ Plaut. *in Cas.* In præsti-
 giis dux fuit uxor: ea hanc invenit rimam. Virg. 1. *Aeneid.*

— *portantur avari*
Pygmalionis opes pelago: dux fœmina facta.
 Tu dux & comes es (ò Musa.) Ovid. *Eleg. ult. lib. 4. Trist.*
 Hic qui Sidonio fulget sublimis in ostro,
 Dux fuerat belli: proximus ille duci.

Idem *Eleg. 2. lib. 4. Trist.*
 Utque pater gnata, duxque comisque fui.

Idem *Eleg. 7. lib. 3. Trist.*
 Fida manet trepida duxque comisque fuga.

Idem *Eleg. 9. lib. 1. Trist.* Scelerum caput: Hic dux, hic ille est pæ-
 dagogus. Plaut. *Pseud. sc. 5. a. 1.* Oblitus Regisque, ducisque, meique,
 i. Agamemnonis, Menelai, & Ulyssis. Ovid. 13. *Met.*

— *Oriente die duce fertilis anni.*
 Liv. lib. 4. *ab Urb.* Nec ducem novimus, nisi ejus auspicio bellum
 geritur. Cic. *in Verr.* Sed tunc inopes relictis & duce, præfectoque
 classis, eundem necessariò cursum tenere cœperunt. Idem 1. *Tusc.*
 Mortem, non interitum esse omnia tollentem, atque delentem: sed
 quandam quasi migrationem, commutationemque vitæ, quæ in cla-
 ris viris & fœminis dux in cælum solet esse, in cæteris humi reti-
 neretur, & permaneret tamen. Ovid. 2. *de Pont.*

— *Primus ut auderem committere carmina fama*
Impulit: ingenii dux fuit ille mei.
 Senec. *Hippol.* Fœmina dux malorum, & scelerum artifex.

Ductor, is: qui præest exercitui, imperator, dux. ¶ *נאגיד* *naghid, שליח*
schalisch, דוכס *pakidh. מנהגים, מנהגים.* GALL. *Conducteur, guide,*
capitaine. ITAL. *Condottiero, capitano.* GERM. Ein hauptman. HISP.
Guia. ANGL. *A capitane, guide, or leader.* ¶ Virg. 2. *Aeneid.*
 — *fracti bello, satisque repulsi*
 Ductores Danaum.

Cic. 1. *Tusc.* Quoties non modò ductores nostri, sed universi etiam
 exercitus, ad non dubiam mortem concurrere?

Ductus, us, nomen: Imperium, præfectura. ¶ *מנהג* *minhâgh, מנהגים*
pekudhâh, מנהגים. GALL. *Conduit, conduite.* ITAL. *Condotta.* GERM.
 Ein fûning oder leytung. HISP. *Guia, obra de guiar.* ANGL. *A guy-*
ding or leading. ¶ Liv. 4. *ab Urb.* Ductu Fabii, cui fortè ea provincia
 evenerat, nihil dignum memoratu actum. Ductu Germanici (rece-
 pta signa) auspiciis Tiberii. Tacit. lib. 2. Partim ductu, partim auspi-
 ciis suis. Suet. *in Aug. cap. 21.* Ut gesserit Remp. ductu, imperio,
 auspicio suo. Est quidam veluti ductus in narrando. Quint. pag. 204.
 Ductus litterarum sequuntur pueri. Idem pag. 535. ¶ Ductus aqua-
 rum. Cicet. 2. *Offic.* Adde ductus aquarum, derivationes fluminum.
 Idem 2. *de Leg.* Ductus verò aquarum, quos isti rubos & euripos
 vocant, quis non, quum hæc videat, irriserit? Dicitur & Aquædu-
 ctus pro eodem.

Ductio, nis, ductus, *מנהג* *ut, aquæ ductio.* Pomponius *D. lib. 43. tit.*
20. l. 3. Quia locus totus fluminis serviat ductioni. Ulp. *D. lib. 43.*
tit. 30. l. 3. §. 1. Hoc autem interdictionum pertinet ad ductionem, ut
 ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis.

Ductarius, a, um, adject. qui ducit. *מנהגים, מנהגים.*
 funis, quo in trochleis utitur, & qui per orbiculos trochleæ trajicitur.
 Apud Catonem & Vitruvium lib. 10. cap. 2. §. 5. ¶ GALL.
La corde d'une polie. ITAL. *Fune da tirare per una ciarella.* GERM.
 Zugseil / schenbenseil. HISP. *Marroma ò cuerda para alzar.* ANGL.
That leadeth or guideth.

Ductilis, e: Quod facile ducitur, attenuaturque. ¶ *מיקשהב* *mikschêb.*
מיקשהב, מיקשהב. GALL. *Aisé à mener & conduire.* ITAL. *Atto da*
condurre. GERM. Zugig / das leicht zuziehen ist. HISP. *Cosa que lige-*
ramente se puede volver. ANGL. *That is easily guideth as one plea-*
seth, that may be made thinne. ¶ Unde Æs ductile, quod malleis
 obsequitur, attenuaturque in laminas. Plin. lib. 34. cap. 9. In Cypro
 æs coronarium, & regulare est: utrumque ductile. ¶ Ductilis scena
 dicebatur, quum tractis tabulatis hac atque illac species picturæ in-
 terior videbatur. Ductile flumen. Martial. lib. 12.
 — *hic rigua ductile flumen aqua.*

Ductim, adverbium: Paulatim, & cum mora. ¶ *מנהג* *nihaç.* GALL. *Peu à*
peu. ITAL. & HISP. *Poco à poco.* GERM. *Langsam.* ANGL. *By little and*
little, piece and piece. ¶ Plaut. *in Cure.* Immergere in me liquores
 tuos sino ductim. Colum. lib. 4. cap. 25. Major autem pars operis in
 vineam ductim potius quàm cæsim facienda est: hoc est, potius du-
 ctu falcis, quàm ictu. ¶ Ductim bibere. *מנהג* *nihaç.*

Dudum, à duco, quasi ductum: nisi malis ex *diu*, & *dum*, de exiguo
 tempore dicitur, teste Valla, dimidiæ scilicet horæ, vel horæ unius,
 duarum, vel trium: ita tamen ut tempus unius diei ratò excedat.
 ¶ *מנהג* *chebâr. מנהג, מנהגים.* GALL. *Picça, il y a assez long temps,*
auparavant. ITAL. *Poco fa, por hora.* GERM. *Dor langst.* HISP. *Agua*
poco ha, de aqui à poco. ANGL. *Long ago, a great while bygone.* ¶
 ut, Dudum intravi, Dudum te expecto: id est, hora est, vel tres, ex
 quo intravi, & ex quo te expecto. Modestior prout dudum fuit (i. nu-
 per.) bis. Plaut. *Men. sc. 5. a. 5.* Dudum tecum venit (i. nuper.) bis,
 tæque. *Ibid. sc. 4. a. 2.* Ut dudum divorti à te, nunc demùm redeo
 domo. *Ibid. sc. 2. a. 4.* Nimis stultè dudum feci. *Ibid. sc. 1. a. 5.* (nuper.)
 Quàm dudum videtur factum? Jamdudum, pridem, modo. Idem
Amph. sc. 4. a. 4. Coctum, non vapulatum dudum conductus fui (i.
 nuper.) Meministi me dudum dicere (i. nuper.) Idem *Pseud. sc. 6. a. 4.*
 Dudum hoc planum quidem est. Idem *sc. 4. a. 2.* Dudum adveniens
 dedi symbolum (i. nuper.) Idem *Pseud. sc. 7. a. 4.* ¶ Quandoque etiam
 transcendit diem. Plin. lib. 4. Fabri qui dudum assueti apud Pænos. Et
 lib. 9. Nam dudum ex eadem Hispania zoëlicum venit in Italiã, plagis
 utilissimum. Ter. *in Andr.* Quàm maximè abs te postulo atque oro
 Chreme, ut beneficium verbis inritum dudum, nunc re comptobes.

Duellâ, dux sextulæ sunt: hoc est, tertia pars uncie.

Duellonam, Bellonam antiqui appellabant, teste Varr. lib. 4. *de lingua*
Latina, c. 6.

Duellum, i, à duobus ab antiquis dicebatur, quod postea dictum bellum. ξ מלחמה *milchamáh*, קרב *keráh*. $\mu\lambda\alpha\mu\theta\upsilon$. GALL. *Guerre*. ITAL. & HISP. *Guerra*. GERM. Ein Krieg zweyer partheyen. ANGL. *A combat, fighting of two to hand.* Liv. 6. bell. *Maced.* Quod populus Romanus eo tempore duellum iussisset cum rege Antiocho esse. Cic. *de leg.* Nam æs, atque ferrum duelli instrumenta, non favi, Idem *ad Orat.* Antiqui nomina contrahebant, quo essent aptiora, ut duellum, bellum. Diqui extina contrahebant, quo essent aptiora, ut duellum, bellum. Plaut. *Amph.* Nolim Amphitruonem duello perdere. *Ibid.* sc. 4. a. 4. Quæ domi duellique malefecisti. Idem *Asin.* sc. 2. a. 3. Idem *Capt. prolog.* Hinc Perduellis, & Perduellio: quæ videbis suo loco.

Duëlo, as: Bello. ξ מלחמה *milchám*. $\mu\lambda\alpha\mu\theta\upsilon$. GALL. *Guerroyer, combattre*. ITAL. *Combattere, guerreggiare*. GERM. *Kriegen/ streiten*. HISP. *Guerrrear, pelear*. ANGL. *To combat, to fight hand to hand.* Unde Duellator, qui Duellum peragit. ξ πολεμιστής. GALL. *Guerrier, combattant*. ITAL. *Combattente, guerriere*. HISP. *Guerrreador, peleador*. ANGL. *That fighteth hand to hand.* Plaut. *in Capt.* Domi, bellicue duellator optimi.

Duellator, is. Plaut. *Capt. prolog.* Domi bellicue duellatores optimi. Vide *Duello, as, are.*

Duëllicus, a, um: Bellicus. ξ πολεμικός. GALL. *Bellique, de guerre*. ITAL. *Di guerra*. GERM. *Krieglich*. HISP. *Cosa de guerra*. ANGL. *Warrely, pertaining to warre.* Plaut. *in Epid.* nempe quem in adolescentia memorant apud reges armis, arte duellica divitias magnas sibi adeptum.

Duëona, $\delta\upsilon\epsilon\theta\eta\mu\alpha$, urbs Cadurcorum in Gallia Aquitania, apud Ptol. lib. 2. cap. 8.

Duere, dare, vincere. Pap. ||

Duëcensüs (inquit Festus) cum altero, hoc est, cum filio census. **Duëdinus**, hostia antiqua ab antiquis appellata est, quam nos bidentem dicimus. Festus.

Duëllus, sive (ut alii vocant) Duëllius. Nomen civis Romani, qui primus Romæ navali certamine triumphavit. Is jam senex, & trementi corpore, in quodam jurgio audivit exprobari sibi os foetidum, & tristis se domum contulit. Quumque uxori questus esset quare nunquam se monuisset, ut huic virio mederetur: Fecissem (inquit illa) nisi putassem omnibus viris sic os olere. Cic. *in Orat.* Quid verò licentius quam quod hominum etiam nomina contrahebant, quò essent aptiora; nam ut Duellum, bellum, & Duis, bis: sic Duëllium eum qui Pænos classe devicit, Bellium nominant, quem superiores semper appellati essent Duëllii.

Duim, dem. Duent, dent. Antiq. Turn. ||

Duis, & Duint, antiqui dixere pro dederis, dederint. Plaut. *Capt.* At mihi libellum pro eo argento non duit. Ne mihi damnum in Epidamno duit (aliàs, duas.) Idem *Men.* sc. 1. a. 2. Taurum bonum Dii duint. Idem *Pseud.* sc. 1. a. 4. Libellam argenti ne duit. Idem *Capt.* sc. 1. a. 5. Mihi præterea unum nummum ne duit. *Ibid.* sc. 2. a. 2. Nihil dotis quod dem. C. Ne duit. Idem *Aul.* sc. 4. a. 1. Non magni pendo, ne duit (id est, det.) Idem *Asin.* sc. 4. a. 2. Ne verba mihi imprudens duit (i. det.) Idem *Aul.* sc. 1. a. 1. Tam duim, quam perduim. *Ibid.* sc. 3. a. 4. Vide *Do, das.*

Dulamus, vêtis interior. L. gr. b. ||

Dulacidus, Dulcissus, vide *Dulcis.*

Dulcinium, sive Dulcignum, *Doleigno*. V. E. Illyrici, sub A. Antipatrensi: sed patet Turcis. ||

Dulcis, e, à γλυκός. Suavis, charus, jucundus, quod quidam à delicio deducunt, quòd dulcia maximè allicant. ξ πικρό *matbók*. γλυκός, γλυκός. GALL. *Doux*. ITAL. *Dolce*. *suave*. GERM. *Süß*. HISP. *Dulce*. ANGL. *Sweete in taste.* Plaut. *in Truc.* Nunc postquam scio dulce atque amarum quid sit ex pecunia, &c. O melle dulci dulciior. Plaut. *Asin.* sc. 3. a. 3. Et dulcia & amara tibi sum elocutus omnia. Scis amorem, scis laborem. Idem *Pseud.* sc. 4. a. 2.

Dulcia convictus membra fuerit mei.

Ovid. *Eleg. ult. lib. 4. Trist.*

Invenies toto carmine dulce nihil.

Ibid. Eleg. 1. lib. 5.

Nec potis es dulces Musarum exprimere foetus.

Catull. ad Orat. Homo fan di dulcissimus. Gell. cap. 3. lib. 16. Cic. 2. *de nat. deor.* Omne enim sensus habet: sentit igitur & calida & frigida, dulcia & amara. Idem 3. *de Legib.* Nostra autem causa, quæ optimè & dulcissimè frater incidit in Tribunitiam potestatem, &c. Idem *Att. lib. 15.* Longiori epistolæ in Tribunitique respondit: nunc breviori, propiorique quid respondeam, nisi eam fuisse dulcissimam? Eius composita sunt Prædulce, valde dulce, πᾶσι γλυκόν. Subdulce, aliquantulum dulce, ὑπογλυκόν.

Dulciculus, a, um: diminutivum est à dulci. ξ πικρό *móthek*. ὑπογλυκός. GALL. *Doucer*. ITAL. *Dolceto*. GERM. *Süßläch*. HISP. *Dulce un poco*. ANGL. *Sweetish, or somewhat sweete.* ut, Dulciculus caseus. Plautus Dulcicula potio. Cic. 3. *Tusc.* Demus scutellam dulciculæ portionis.

Dulciferus, a, um: Plaut. *Pseud.* sc. 1. a. 5. Dulciferum cantharum.

Dulcēdo, Dulcitas, Dulcitus, & Dulcor, in eodem sensu accipiuntur.

ξ πικρό *móthek*. γλυκότης. GALL. *Douceur*. ITAL. *Dolcezza*. GERM. *Süßigkeit*. HISP. *Dulcura*. ANGL. *Sweetness*. Plin. Dulcētata coreum amittit. Accius: O suavius linguæ sonitus, ô dulcitas concorspirantis animæ. Cælius, Tanta huic invasit in corda dulcitas. Cic. 3. *Orat.* Quinetiam gustatus, qui est sensus ex omnibus maximè voluptatus, quique dulcitudine præter cæteros sensus commovetur. Ovid. 1. *de Ponto*,

Nescio qua natale solum dulcedine cunctos

Ducit, & immemores non finit esse sui.

Cic. 3. *de Orat.* Nam urbanitatis, & mollitudo humanitatis, & murmur maris, & dulcedo & odor orationis, sunt ducta à cæteris sensibus. Dulcedo mollissima carminum. Velleius.

Dulcēlarius, a, um, adjectivum: ut, Dulciarius panis, qui conficitur ex saccharo & nucibus pincis, vel amygdalis ad jentacula: ut est qui vulgò apud Italos dicitur *Marzapane*, $\mu\alpha\rho\zeta\alpha\rho\alpha\pi\alpha\epsilon$. GALL. *Marsepain, tourte, patisserie*. ξ Pistor dulciarius. ξ ἡδονικός ὀπωπιός. GAL. Calepini Pars I.

Pastissier. ITAL. *Chisa confiture, patissiere*. GERM. Ein süßlicher/pasteren macher. HISP. *Confitero, pastelero*. ANGL. *A baker of sweetmeates.* Qui panes & mellita concinnant edulia. Mart. lib. 14. *Epigram. 222.* in titulo, *Dulciarius pistor:*

Mille tibi dulces operum manus ista figurat
Extruit: huic uni parca laborat apis.

Lamprid. *in Heliogabalo*, Dulciarios habuit, qui de dulcibus exhiberent quæstantque coquid de diversis eduliis exhibuissent. Ubi dulciarius substantivè accipitur pro concinnatore eduliorum mellitorum. Dulcēo, es, ui, à quo Dulcesco, is, Dulcis fio. ξ πικρό *maták*, $\pi\tau\upsilon$ *haráh*. γλυκαίνω, $\mu\epsilon\theta\upsilon$. GALL. *Devenir doux, s'adoucir*. ITAL. *Farfi dolce, adolcisci*. GERM. *Süß werden*. HISP. *Endulcerse*. ANGL. *To waxe sweete.* Cic. *in Cat.* Primò uva est peracerba gustatu, deinde maturata dulcescit. ξ Hujus compositum est Obdulcesco, quod est Dulcis fio.

Dulcē, & dulcētēr, adverbia. ξ γλυκίως, γλυκίως. GALL. *Doucement*. ITAL. *Dolcemente*. GERM. *Süßiglich*. HISP. *Dulcemente*. ANGL. *Sweetely.* Quintil. Dulciter dicere. Plaut. *in Mil.* Hercle astitit & dulcē & comædicē. Cic. *de clar. Orat.* Tum historia quædam scripta dulcissimè. Idem 2. *de finib.* Aut enim eam voluptatem tueretur quam Aristippus, id est, quæ sensus dulciter, ac jucundè movet.

Dulcacidus, a, um. Vox est Qu. Sereno admodum familiaris, pro eo quod mistum quandam saporem habet ex acido & dulci: cujusmodi sunt quædam ex malorum puniceorum genere. GALL. *Aigre-doux*.

Dulcēfluus, a, um: quod dulciter & suaviter fluit, γλυκίρροϛ.

Dulcēlōquus, qui suaviter loquitur, $\mu\lambda\iota\gamma\eta\rho\upsilon\varsigma$.

Dulcēsōnus, Suaviter sonans, γλυκίφασϛ.

Dulco, as: Dulce efficio. ξ πικρό *himtik*. κλυκαίνω. GALL. *Adoucir, faire doux*. ITAL. *Addolcire*. GERM. *Süß machen*. HISP. *Endulzar à hazer dulce à otra cosa*. ANGL. *To mak sweete.* Sidon. Apollinaris ad *Agricolam*, Pareo libens, laudaturus vitæ tam dulcæ sollicitius ingenuitatem. ξ Hinc edulco, as, quod est ex acerbo, aut amaro, dulce & suave reddo. Cn. Marius, Quapropter edulcare convenit vitam, curâsq; acerbas sensim gubernare.

Dulcēro, edulcoro, indulcoro, adnotanda tria hæc verba. Ambrosius *de instil. virg. cap. 5.* Fons Mata per lignum dulcoratus. Martius apud Agell. & Nonium, Edulcorare convenit vitam. Tertull. *Advers. Iudaos*, Hoc enim lignum tunc in sacramento erat, quo Moses aquam amaram indulcoravit.

Dulcē, ξ πικρό *habódháb*. δουλεία. GALL. *Servitude*. ITAL. *Servitù*. GERM. *Aneschtenschaft/ dienßbarkeit*. HISP. *Servidumbre*. ANGL. *Servitude, service.* ξ Servitus, sive cultus, qualem servi domino exhibent. ξ Accipitur item pro ipsiis servis, quemadmodum & apud Latinos Servitii vocabulum.

Dulicē, δουλιός, serviliter.

Dulocratia, δουλοκρατία, dominatus servorum, à δούλοϛ & κρατία: licentia dominos accufandi. ||

Dullichium, δουλίου. Insula est in mari Ionio, non procul ab Ithaca, una ex iis quibus Ulysses imperabat. Virg. 3. *Aeneid.*

In medio apparet fluctu nemorosa Zacynthus,
Dulichiumque, Saméque, & Neritos ardua saxis.

Dullichius, a, um: Propertius.

At quum Dulichias Pallas spatiat ad aras.

Ovid. 13. *Metam.*

Sed neque Dulichius sub Achillis casside vertex

Pondera tanta feret.

Dulopolis, δουπόλις, ἢ δούλων πόλις: id est, Servorum civitas, in Libya est. ξ GERM. *Aneschtatt* in Libyen gelägen. ξ Alia Hierodolotum est, in qua etiam parva regio. Aiant & in Creta Dulopolis esse mille virorum. Est etiam liber est in Ægypto hujus nominis. Steph.

Dumatha, δούμαθα, urbs Arabiæ. Steph.

Dum, $\delta\upsilon\mu$ & $\delta\upsilon\omega$, adverbium temporale est, & modò pro Quando ponitur. ξ $\tau\upsilon$ *hadh*. ὅταν. GALL. *Quand, cependant que, jusques à ce que, pourveuque*. ITAL. *Mentre che, fin che*. GERM. *Wennt/ bis*. HISP. *Mientras que, hasta que*. ANGL. *When, or untill.* ξ Auscultato argumenta dum dico ad eam rem. Plaut. *Most.* sc. 2. a. 1. Dum quod erit præbuas, nunquam aufugiet. *Ibid.* sc. 1. a. 1. (bis.) Cunctate, *Dum veniet placido mollior aura deo.*

Ovid. *Eleg. 5. lib. 4. Trist.* Nunc dum liber, licetque, pota & perde rem. Plaut. *Most.* sc. 1. a. 1. Vidi dum tu terga daret. Ovid. 12. *Met.*

Nunquam cuiquam applicabo dum vives. Plaut. *Pf.* sc. 5. a. 1. Dedi dum fuit pecunia. Ducito quando habebis. *Ibid.* sc. 3. a. 1. Jam illum comesturus es? Dum recens est, dum calet? *Ibid.* sc. 7. a. 4. Quid id refert tua, dum argentum accipias (i. modò.) Idem *Curc.* sc. 1. a. 3.

Manes dum huic conjicio somnium. *Ibid.* sc. 2. a. 2. Est pedica, neque dum cubitat cum viris. *Ibid.* sc. 1. a. 1. Dum pereas, nihil interdicto, dicant vivere. Idem *Capt.* sc. 5. a. 3. Dummodò morata venias, dorata est satis. Idem *Aul.* sc. 4. a. 1. Hæc lege dum superes datis (i. dummodò.) Idem *Asin.* sc. 3. a. 1. Quid cessas abire, dum salvo licet, Idem *Men.* sc. 3. a. 5. Manendo modicum dum se ex opere recipiat. *Ibid.* Triduum absens dum repetiam qui (i. usque eò dum.) *Ibid.* sc. 4. a. 2. Dum hæc aguntur, voce clara exclamat uxorem tuam. Idem *Amph.* sc. 1. a. 5. Metuo ne redeat exii etiam dum amoverem. Idem *Pseud.* sc. 3. a. 4. Inde huic exii etiam dum amoverem. *Ibid.* sc. 1. a. 5. Nihil etiam dum harpagunt. *Ibid.* sc. 1. a. 4. Aufugiam aliquò dum hæc consulescum turbæ. Idem *Mil.* sc. 6. a. 2. Dum hic egreditur commonstrabo (i. donec egredi possit.) Idem *Curc.* sc. 1. a. 3. Dum ob malefacta peream, parvi æstimo. Idem *Capt.* sc. 5. a. 3. Quiddum? (pro Cur.) Idem *Men.* sc. 2. a. 1. Et qui dum? Idem *Amph.* sc. 2. a. 4. bis. Dum ne, sæpè pro Modò pè. Idem *Curc.* sc. 1. a. 1. & *Capt.* sc. 5. a. 3. Primum dum. Idem *Mil.* sc. 2. a. 1. Mane dum. Idem *Asin.* sc. 2. a. 3. Nunc dum falsura sat bona est (i. etiam.) Idem *Curc.* sc. 1. a. 2. Interea dum. Idem *Amph.* sc. 4. a. 4. Usquedum. Idem *Most.* sc. 2. a. 5. Dum interea sic sit. *Ibid.* sc. 1. a. 1. Circumspice dum. *Ibid.* sc. 2. a. 1. Omnium primum dum. Vide *Primum*. Ne pigeat proloqui, E. Dum quidem ne quid perconteris quod non lubeat loqui (i. dummodo.) Idem *Aul.* sc. 4. a. 1. Quò lubeat nubant, dum dos ne fiat comes. *Ibidem* sc. 5. a. 3. Quiddum id quæris? Idem

Capt. sc. 1. a. 1. Agedum, excutedum pallium. Idem Aul. sc. 3. a. 4. Quidum id quæris? Idem Capt. sc. 2. a. 1. Nihil pretio parit fiiio dum parceret (i. dummodo.) Ibid. prol. Dum id impetrant boni sunt. Ibid. sc. 2. a. 1. (i. donec.) Cedodum huc marfupium. Idem Men. sc. 1. a. 2. Sine medum hanc compellare. Ibid. sc. 4. a. 2

Sit labor illius, tua dum facundia major.

¶ Item Nedum, pro Nec; & Sedum, pro Sed, vide suis locis. Plin. lib. 7. cap. 53. Nullis evidentibus causis abiere, dum calcantur maturo dno Cæsares. ¶ Modò pro Donec, Terent. in Eunuch. Expectabo dum veniat. ¶ Modò pro Postquam. Martial.

Audieris dum grande sophos:

id est, postquam audieris. ¶ Quando autem in compositione ponitur post nec, vel non, vel haud, semper adverbium temporis est, ut: necdum, nondum, haudum, pro non adhuc, μήπω, ἔτι. ¶ Est etiam conjunctio, & significat modò, vel dummodo. Salust. in Iugurth. Neque id quibus modis assequeretur, dum sibi regnum parceret, quicquam pensi habebat. Idem in Catil. Postremò neque sumptui, neque modestiæ suæ parcere, dum illos obnoxios fidòsque sibi faceret. Dum, pro Cùm: reversus dum fueris. ¶ Interdum etiam syllabica est adjectio. Terent. Ad sedum paucis te volo. ¶ Componitur cum qui, ut Quidum: cum age, ut Agedum: cum modò, ut Dummodo: & cum taxat, ut Duntaxat.

¶ Dumblanum, Dumblain. V.E. Scotiæ, sub A. Andreopolitano. Dumium, prope Bracaram in Lusitania, illustre monasterium à S. Martino Dumienfi Abbate circa ann. 567. constructum, quod in Episcopatum postea transformatum est, ac demùm cum Bracarenfi Ecclesia copulatum, eique contributum. ¶

Dùmùs, quasi δμύς, gen. masc. Dicitur omnis spina. { סיר, פיר, פיר, פיר, פיר } senéh. φεγγύς. GALL. Buisson ou épinail. ITAL. Spino, Spina. GERM. Ein dornheck. HISP. Espinal, d breña, d mata aspera. ANGL. A bush of thornes. } Cicet. 5. Tusc. Animadverti columellam non multùm è dumis eminentem, in qua inerat sphæræ figura. Ovid. 13. Metam.

— solidòque revellere dumo

Annosam pinum magno molimine tentat.

Dùmòsùs, a, um: Frondosus, spinosus, vepribus plenus. { δμύς, δμύς, δμύς, δμύς, δμύς } GALL. Buissonneux; plein d'épines & buissons. ITAL. Pieno di spine & rovi. GERM. Dornrechtig; heckrechtig. HISP. Llano de espinal, d breña, d mata aspera. ANGL. Full of bushes and thornes. } Virg. 1. Eclog.

Non ego vos posthac viridi projectus in antro.

Dumosa pendere procul de rupe videbo.

Antiqui per interpolationem unius literæ pro eodem dixerunt dufmosus, sicut cosmittere pro committere, casmillus pro camillus, & casmæna pro camæna.

Dumelco, Diomedes lib. 1.

Dumetum, i. Locus est dumis, hoc est, spinis obsitus. { δμύς, δμύς, δμύς, δμύς, δμύς } GALL. Vne buissonniere, un lien couvert de buissons. ITAL. Spineto. GERM. Ein ort da vil dorn vnd hecken stehn. HISP. Espinal d bosque aspero. ANGL. A ground full of bushes and brambles. } Hujusmodi loca, auctore Festo, antiqui appellabant dumesta, quali dumiceta, quæ postea sublatis per syncopen duabus literis dicta sunt dumeta. Cic. 5. Tusc. Septum undique & vestitum vepribus & dumetis. Idem 4. Acad. Quum sit enim campus in quo exultare possit oratio, cur eam tantas in angustias, & Stoicorum dumeta compellimus?

¶ Duncelda, Dunceld. V.E. Scotiæ, sub A. Andreopolitano.

Danelmum, Durham. V.E. Angliæ, sub A. Eboracensi. ¶

Dunium, dúnov Ptolemæo, urbs est Britannia, inter Austrum, & Occidentem sita.

Duntaxat, ex dum adverbio, & taxo, as, pro æstimo: & significat solùm, saltem, dummodo. { רק, רק, רק, רק, רק } GALL. Seulement. ITAL. & HISP. Solamente. GERM. Allein. ANGL. Only. } Cicet. pro Deor. Quod ipsum etsi non iniquum est, in tuo duntaxat periculo. Delicta duntaxat modica petpessus. Suet. in Aug. cap. 66. ¶ Interdum etiam (quod aliqui negaverunt) habet ante se negationem, & post se Sed etiam, aut Verùm etiam. Livius lib. 46. Nec animum nobis duntaxat fidelem, ac bonum præstitit, sed omnibus interfuit bellis, quæ gessistis. Compendiosè duntaxat scribitur DT.

Danum, Casaub. in 4. Strab. Quotquot ferè Gallia oppida in dunum terminantur (sunt autem multa) omnia in collibus & locis editis sira reperiuntur: idque nomen ipsum iudicat. Dunum veteri Gallorum lingua collem significat, sive montem. Scal. anim. in Euseb. A colle dictum est Lugodunum. Causam reddit Plutarchus δὲ πολυμῶν, quia quum jacerentur fundamenta, corvi quidam visi sunt; ἄγρὸς enim, inquit, significat ἡ γῆ, lingua Celtica, δὲ δὲ ἡ γῆ. De priori voce viderint alii. De altera non dubium est, dunum olim & nunc quoque in Belgio significare collem aut eminentiam.

¶ Danum, Done, vel Doro-Phadrick, id est, Dunum S. Patricii, V.E. Hibernia; sub A. Armacano. ¶

Duo. { δύο, δύο, δύο, δύο, δύο } schenajim. δύο, vel δύο Atticè. GALL. Deux. ITAL. Due. GERM. Zwischen, zwö, zwey. HISP. Dos en numero. ANGL. Twoo. } & Ambo, sicut docet Priscianus, genitivos & accusativos per secundam declinationem proferunt duorum, amborum, duos, ambos. Dativus autem & ablativus tertiam inflexionem sequuntur. In genitivo frequens est syncope duum, pro duorum. Plaut. Men. sc. 3. a. 3. Inaures da mihi faciundas pondo duum nummum. Liv. lib. 4. d. 5. Torquis duo pondo. ¶ Invenitur etiam accusativus masculinorum quandoque similis nominativo, proferturque in o, more Græco. Horatius;

— Duo si discordia vexat inertes.

Virg. 11. Æneid.

Si duo praterentales Idæa tulisset

Terra viros: id est, duos.

Duo pares (eramus ætate) & gemini. Plaut. Men. sc. ult. a. 5. Spes mihi est vos inventuros fratres germanos duos geminos, una matre natos & patre uno, uno die. Ibid. Hi sunt gemini germani duo. Ibid. Quæ inter nos duo convenit. Idem Pseud. sc. 2. a. 4. Ut dicamur nos duo omnium dignissimi esse quò cruciatus confluant. Idem Asin.

sc. 2. a. 2. Duobus his oculis vidi. Idem Milit. sc. 3. a. 2. An pax est inter vos duo. Idem Amph. Sc. Amphitruo, nescio quid velitati estis inter vos duo. Idem Men. sc. 2. a. 5. Duo gnati (i. Gemini.) Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Hodie illa pariet filios geminos duo. Idem Amph. Mulieres duæ peiores unâ. Idem Cure. sc. 2. a. 5. Anno duo & vicissimo, bis dixit Fabius lib. 5. Annalium, ut auctor est Gell. cap. 4. lib. 5. pro Anno duodevigesimo. Item, Duo greges adegero, pro duos. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1.

Qui duo corporibus, mentibus unus erant.

Ovid. El. 4. lib. 4. Trist. Quid vos duæ hinc agitis. Plaut. Most. sc. 3. a. 1. Atque dua gelido vastantur frigore semper (zona.)

Tib. lib. 4.

¶ Duo, do: antiq. Lips.

Duodécim. { 12, 12, 12, 12, 12 } scheném háfar. δώδεκα, δωδεκά. GALL. Douze. ITAL. Dodici. GERM. Zwölf. HISP. Doze en numero. ANGL. Twelve. } Cicet. 2. de Legib. Discebamus enim pueri duodecim Tabulas, ut carmen necessarium.

Duodécies, Adverb. Cic. in Salust. Ne causam diceret, sestertio duodécies cum Cæsare paciscitur. Liv. 8. bell. Maced. Tyberis duodécies campum Martium, planaque urbis inundavit.

Duodécimus, & duodenus. { 12, 12, 12, 12, 12 } scheném háfar. δωδεκά. GALL. Douzième. ITAL. Dodicesimo. GERM. Der zwölftste. HISP. Dozeno in orden. ANGL. The twelfth in order. } Plin. Nec rota sua ætate generant, ferè anno duodecimo desinentes. Cæs. 5. bell. Gall. Uxores habent deni, duodenique inter se communes.

Duodénarius, Duodeviginti, δύο δώδεκα ἑκατό, & hujusmodi, Ducenties, Ducentenus, & Duodécies. Liv. 8. bell. Maced. Tyberis duodécies campum Martium, planaque urbis inundavit. ¶ Duodenarius idem quod duodenus. Pomponius Lætus de Sacerdote Romano, Ab hoc numero duodenario arborum Sacerdotes duodecim esse voluit.

Duodeni, Adjectivum plur. num. Idem quod duodecim. Cæs. 5. bell. Gall. Uxores habent deni, duodenique inter se communes. Altra duodena, Virg. 1. Georg.

Duodévices, Duodevigessimus, Ducentesimus.

Duodévicesimus. Gell. lib. 3. cap. 10.

¶ Duodeviginti dicendi consuetudinem à Græcis traxisse videmus, qui sic enuntiant, δωδεκαεξον, & δωδεκαεξον. Fest. vide Octodecim. ¶

Duonum. { 2, 2, 2, 2, 2 } tob. ἀγαθός. GALL. Bon. ITAL. Buono. GERM. Gut. HISP. Bueno. ANGL. Good. } Veteres pro bono dixerunt, sicut duellum pro bello. Festus. ¶ Sic Gott / & gut Germanis affinia. Senec. epist. 66. Bonum omne divinum est. Sed potius est literæ mutatio. Scalig. lib. 3. de poet. cap. 1. Quemadmodum δὲ bis, duonum donum bonum, duellum bellum.

Dupla, εἰς δύο: Gl. unde fortè Germanicum duppe, olla. ¶

Duplicis natus, vide Duplus.

Duplicis, icis, cujus duæ sunt partes. { 2, 2, 2, 2, 2 } mischnéh. διπλός, διπλός. GALL. Double, le double. ITAL. Doppio. GERM. Zwöyfach. HISP. Doblado d doble. ANGL. Double, twofold. } Virg. 1. Æneid.

— Duplicem gemmis, auroque coronam.

Liv. lib. 4. d. 4. Duplex oratio (i. in duas divisa partes.) Vellejus, Duplicis & diversissimi hominis exemplum Sylla. ¶ Nonnunquam etiam pro duobus accipitur: ut apud Cic. 1. Tusc. Itaque differuit duas esse vias, duplicisque cursus animorum è corpore discedentium. Virg. 1. Æneid.

— duplices tendens ad sidera palmas.

¶ Quandoque latum. Idem 2. Georg.

— duplici aptantur dentalia dorso.

Idem 3. Georg.

At duplex agitur per lumbos spina.

Ubi Servius, Aut revera duplex, aut lata. Sic Duplex ficus, i. major, uberior, & amplior, qualis est Marisca. Plin. lib. 20. Diocles hydropticis cum centaurea, aut duplici fico. Horat.

Et mox ornat mensas cum duplici ficu.

Vegetius veterin. lib. 1. Addisque novem duplices ficus. Iterum, Ficus duplices viginti, rutæ fasciculum. ¶ Duplices tantum numero plurali, generis masculini, tabellarum genus est, in quibus literæ secretiores, & amatoris scribi solebant: quæ quidem aliquandò etiam triplices erant. Martialis,

Tunc triplices nostros, non vilia dona putabis,

Quum se venturam scribet amica tibi.

Suet. in Aug. cap. 17. Tabulæ duplices veste tectæ. Sic duplices, Triplices, Quadruplices, & Quintuplices porticus dicuntur, in quibus ordines columnarum duplicati, triplicati, quadruplicati, & quintuplicati sunt. Vitruv. lib. 5. Duplici palæstrarum porticu collocanda complura membra.

Dupliciter, adverbium: Duobus modis, bipertitò. { 2, 2, 2, 2, 2 } GALL. Doublement, en deux sortes. ITAL. Doppiamente. GERM. Auf zwey wäg. HISP. Doblamente. ANGL. Twofold or twowise. } Cic. ad Patrum, Dupliciter delectatus sum tuis literis. Dupliciter paratum tibi periculum. Plaut. Mil. sc. 3. a. 2.

Duplicarii, vel (ut aliis placet) Duplicarii, milites erant, qui duplata accipiebant stipendium. δωδεκαίται. Liv. 2. ab urbe. Ad hoc centuriones, duplicatiòsque qui reliquerant ordines, virgis cæfos securi percutiebant. Varro lib. 4. de L.L.

Duplico, as: Duplicem facio, gemino. { 2, 2, 2, 2, 2 } chaphál. διπλαῖω. GALL. Doubler, redoubler. ITAL. Doppiare, raddoppiare. GERM. Zwöyfachen. HISP. Doblare. ANGL. To double. } ut, Duplicare numerum. Cic. 1. de nat. Deor. Quam sæpiùs duplicaret numerum dierum, &c. Unde & pro augere. Salust. Et Maurus victus duplicaverat bellum. Virg. in Bucolic.

— Et sol crescentes duplicat umbras.

Cæs. lib. 3. de bell. civ. Duplicato ejus diei itinere. ¶ Hinc Adduplico, Conduplico, & Reduplico.

Duplicatio, verbale, διπλασιασμός, apud Senec. q. 4. Horum duplicatio proxima à terris calefacit.

Duplicatò, adverbium. { 2, 2, 2, 2, 2 } GALL. Doublement, au double. ITAL. Doppiamente, doppio. GERM. Zwöyfältig. HISP. Doblamente. ANGL. Double, two ways or manners. } Plin. lib. 2. cap. 17. Rursus Saturni & Jovis (stellæ) duplicatò digrediuntur.

Dupliciōnem veteres dixerunt multam dupli, eadem forma qua Talionem dicimus poenam, qua quis ad simile damnum condemnatur, quale alteri intulerit. *ἡ ποινή ἢ διπλοῦσι.* GALL. *Le double, deux fois autant, peine du double.* ITAL. *Pena di doppio.* GERM. *Doppelt.* HISP. *Pena del doble.* ANGL. *The double, twice so much.* Plin. lib. 17. cap. 3. Noxamve, dupliōnemve Prætoris arbitrato decerni.

Duplus, a, um: Alterum tantum. *ἡ διπλοῦσι.* GALL. *Double, encore tant.* ITAL. *Doppio, due volte tanto.* GERM. *Doppelt.* HISP. *Doblo, dos veces tanto.* ANGL. *Double, twice so much.* Unde verbum Duplo, *διπλόω*, idem est, quod Duplico. Plaut. in *Poen.* Duplum pro furto mihi opus est. Idem in *Capt. sc. 2. a. 4.* Qui locant cædundos agnos, & duplam agniam danunt, id est, qui sub nomine agniæ carnis, ovillam quoque vendunt, & ita duplum, hoc est, duplicatam, & duorum generum agniam præbent, mentientes agniam esse. Vide *Decuplus.*

Duplā, x, pro Duplum: unde duplā cautio, quum emptor stipulabatur à venditore duplum pretium rei, si evinceretur: quod in pretiosarum rerum venditionibus fieri solebat. Var. lib. 2. de *rust.* Si res mancipio non datur, dupla promitti solet: aut si ita pacti, simpla.

Duplum, i. substantivum. *ἡ διπλοῦσι.* GALL. *Le double.* ITAL. *Doppio.* GERM. *Doppelt.* HISP. *El doble.* ANGL. *The double.* ut, Condemnari dupli, ea forma dictum, qua condemnari capit. Cato de *rust. in præfatione.* Majores enim nostri sic habuerunt, & ita legibus potuere, furem dupli condemnari, feneratorum quadrupli: id est, ut bis tantum reddat, quantum furatus est. Sic poena dupli, apud Cicer. lib. 3. *Officiorum.* Sueton. in *Aug. cap. 41.* Cavere in duplum.

Duplāris numerus, dicitur in quo bis numeratur, *διπλῆς.* Duplariæ, sive duplariæ actiones, dicuntur à Jurisconsultis, quæ in duplum dantur: sicut quadruplariæ, quæ in quadruplum. ¶ Duplariæ milites, in veteri militia dicebantur, qui torque aureo ob virtutem donati, duplam annonam accipiebant amplius quam cæteri: quemadmodum simplarij, qui annonam simplam accipiebant, præter eam, quam in singula militum capita distribuiebant: ita dicti, quod duplam & simplam annonam extra ordinem accipiebant. Veget. lib. 2. Torquati, inquit, duplariæ, & torquati simplariæ erant, quibus torque aureus solidus virtutis præmium fuit: quem qui meruisset, præter laudem interdum duas consequeretur annonas, duplariæ duas, simplariæ unam.

Duplāri, Duplicari. Gaius D. lib. 38. tit. 10. l. 3. Admonendi tamen sumus, parentum liberorumque personas semper duplari.

Duplātio, Dupli poena, Duplio. Paulus D. lib. 9. tit. 4. leg. 31. Certè non tantum duplationis, sed & conditionis rationem habendam Julianus putat.

Dupōndiūs, vide *Dipondius.*

Durā, x: *ἡ δὴρα.* Steph. Oppidum Mesopotamiæ, cujus incolæ dicuntur Dureni, *δὴραίοι.*

Duracina uvæ, & duracina persica: vide in *Durus*, infra.

Duram, *δὴρα* Steph. Quidam putant esse nomen fluvii, circa quem gigantes turrim Babel fecerunt. Alii volunt esse campum. Unde est apud Daniele, In Campo Duram statuit Nabuchodonosor statuam.

Duramēn, Duramentum. Vide *Durus*, infra.

Durācētūs, a, um: Ligneus. *ἡ δὴρα.* GALL. *De bois, ou dur comme bois.* ITAL. *Ligno, de legno.* GERM. *Hölz.* HISP. *Cosa de madera de de leña.* ANGL. *Of woode.* LUCRET. lib. 1. *Nec clam durateus Troiæ Pergama partu Inflammasset equus nocturno Grajugenarum.*

Adject. est Græcum. Illi enim Durata, *δὴρα* vocant, quæ nos ligna.

Durūs, a, um: Durateus, id est, ligneus. Iude Nox duria, apud Valerium Flac. 2. *Argonaut.* *manet immotis nox duria fatis.*

Pro ea nocte, qua durius equus à Troianis exceptus fuit, & in urbem admittus. Cæl. Rhodig. lib. 27. *Antiq. lect. cap. 25.* ait, Equos durios ex poetica historia posse dici magnos, staturososque, à magnitudine videlicet equi illius Troiani.

Durēta, Hispanica vox est, qua illi significare solent vas illud amplum in balneis, in quo sedentes lavamur: Latini *solum* vocant. Suet. in *Augusto.* At quædam nervorum erat, ut insidens ligno folio (quod urendum esset, contentus hoc erat, aut insidens ligno folio (quod ipse Hispanico verbo Durctam appellabat) manus ac pedes alternis jactaret.

Durā, sive Durias, *δὴρα* Straboni, fluvius est Edetanorum, in tractu Tarraconensis Hispaniæ, Valentiam præterfluens, & in sinum Sucronensem se exonerans. Plin. lib. 3. cap. 3. & Pompon. lib. 2. Salust. Turiam vocat. lib. 4. *Histor.* Inter læva mœnium, dextrum flumen Turia, quod Valentiam parvo intervallo præterfluit. Quam scripturæ rationem in *Claudiano* quoque observavimus, qui sic habet: *Floribus & roseis formosus Turia ripis.*

Phocas, alii que nonnulli non incelebres Grammatici, nomen hoc neutro genere efferendum contendunt, quemadmodum & Mulucha, pro Africæ fluvio. ¶ Est & alter ejusdem nominis fluvius in latere Occidentali Hispaniæ, per Vectones, & Vaccos in Oceanum influens, teste Strab. lib. 3. Ptol. lib. 2. cap. 6. Væcorum appellat. Plin. lib. 3. cap. 6. Durias duos commemorat ex Apennino ortos, & in Padum influentes. Item alium in finibus Germaniæ, Suevos à Carnatis dirimentem, lib. 4. cap. 12.

Duriopus, *δὴρα*, urbs & regio Macedoniæ. Steph.

Durocottotum, *δὴρα* Rheims en Champagne, Galliæ Belgicæ urbs est, Rhemnorum metropolis, apud Ptol. lib. 2. cap. 9.

Durūs, a, um, à *δὴρα*. Solidus, firmus, & difficilè cedens tactui. (Mollis. *ἡ δὴρα.* GALL. *Dur & aspre.* ITAL. *Duro.* GERM. *Hart.* HISP. *Cosa dura, cruel & difícil.* ANGL. *Harde.* Virg. 4. *Æneid.* *sed duris genuit te cautibus horrens Caucasus.*

Ovid. 13. *Mesam.* *duri fugientem munera belli.*

Ibid. *Duraque jubent Agamemnona sortes (mactare natam.)*

Quaque lacu duro non sodiantur aqua (id est, glaciato.)

Idem Eleg. 12. lib. 3. *Trist.* Durum iter, Quintil.

durum calcavimus aquor (i. congelatum.)

Ovid. Eleg. 12. lib. 3.

Dura aqua (id est, glaciata.)

Dura cultu terra. Item, Dura pælia facta. Liv. lib. 10. d. 4. Durior memoria. Quintil. Duræ magis, quam fortis prudentiæ. (Stoici.) Senec. cap. 18. ab. 37. de *cons. ad Polyb.* Vestram scribam tibi, quod caput durum habeas. Quint. Nunquam vestrum tergum durius erat, quam, &c. Solentur oculi tibi duri fieri. Plaut. *Men. sc. 5. a. 5.*

Tu fletus inhibes durior hoste meos.

Ovid. Eleg. 1. lib. 5. *Trist.* ¶ Durius accipere sermones. Cæf. lib. 1. de *bell. civ.* Si quid durius acciderit. Idem lib. 3. de *bell. civ.* ¶ Nemo est ingenio tam duro, nec tam firmo pectore, qui non sibi beneficiat. Idem *Asin. in fin.* Item, Pugnis rem poseant. Plaut. *Curt. sc. 1. a. 3.* Si quis poseat durius. *Ibid.* ¶ Per translationem capitur modò pro patiente, ac tolerante laborum. Virg. 2. *Georg.*

Scipiadas duos bello.

Et 6. *Æneid.*

gens dura atque aspera cultu.

¶ Aliquando pro sævo, crudeli, aspero. Idem 3. *Georg.*

Quid juvenis magnum cui versat in ossibus ignem

Durus amor?

Cic. 7. *Verr.* Quis tam fuit illo tempore durus & ferreus, quis tam itihumanus præter unum te, &c. Terent. *Phorm.* Ad eone ingenio te esse duto, atque inexorabili, ut neque misericordia, neque precibus molliri queas? ¶ Accipitur item pro noxio. Virg. 9. *Georg.*

Aut durum tinea genus.

¶ Durus ad studia, qui studiorum delectatione non capitur. Cicer. pro *Archia.* Nam & Cimbricas res adolescens attigit, & ipsi illi C. Mario, qui durus ad hæc studia videbatur, jucundus fuit. ¶ Durus, pro hirsuto & piloso. Sidon.

Durūscūlus, diminutivum. *ἡ δὴρα.* GALL. *Duret, un peu dur.* ITAL. *Alquanto duro.* GERM. *Hartlich.* HISP. *Cosa un poco dura.* ANGL. *Somewhat harde.* Plin. in *præf.* Ille enim, ut scis, permutatis prioribus syllabis duriusculum se fecit.

Durè, & Duriter, adverbia, inter se differunt, quod duriter sit, sine sensu laboris: Durè, crudeliter: ut illud ad laborem, hoc ad sævitiam referatur. *ἡ δὴρα.* GALL. *Durement.* ITAL. & HISP. *Duramente.* GERM. *Hartlich.* ANGL. *Hardely.* ¶ Præterea durè in alterum, duriter in aliquid facimus. Terent. in *Andr.* Primum hæc pudicè vitam, parcè ac duriter agebat, lana ac tela victum quæritans. Sed hæc differentia, ut pleræque aliæ, à scriptoribus nullo pacto observatur. Terent. in *Adelph.* Factum à vobis duriter, immisericorditerque est: atque etiam, si est, pater, dicendum magis apertè, illiberaliter. Verba sunt Æschinis ad Mitonem patrem, quibus cum illo expostulat, quod ipse, & simularus ille hospes Milesius nimis duriter consulisset, non de se ipsis, sed de virgine illa, & ejus amatore.

Durītā, x, & durities, icci: Firmitas & soliditas. *ἡ δὴρα.* GALL. *Durété.* ITAL. *Fermezza, saldezza, durezza, crudeltà.* GERM. *Harte.* HISP. *Durezza, crueldad.* ANGL. *Hardenesse.* Plin. lib. 9. cap. 36. Tanta duritia aculeo est. Idem lib. 13. cap. 9. Duritia firmæ lignum. ¶ Accipitur pro morbo, sive inoletudine. Suet. in *Ner. cap. 34.* Ex duritia alvi cubat. ¶ Duritia legum, quæ opponitur æquo & bono: apud Suet. in *Claud. cap. 14.* Accipitur & pro asperitate, crudelitateque. Terent. in *Heaut.* Tunc hoc timet, ne tua duritia illa antiqua etiam adaucta sit. Cic. in *Partition.* Et fortitudinem audacia imitatur, & patientiam duritia immanis. Plin. lib. 13. cap. 15. Duritie & maturitate incorrupta spissari. Cic. in *Cat.* Quanta in altero comitas, in altero durities. Ferri frangere duritiem. Catul. de *com. Ber.* Duritia inhumana non affici dolore (amissis charissimis.) Senec. cap. 15. de *cons. ad Helv.* Parsimonia & duritia aliis erant disciplinæ. Plaut. *Most. sc. 2. a. 1.* Vincite hoc (flagrum) duritia tergi. Idem *Pseud. sc. 2. a. 1.* Ubi ad languorem tua duritia derideris octo lictores. Idem *Asin. sc. 2. a. 3.*

Durītās, atis: Duritia. *ἡ δὴρα.* Cic. in *Orat.* Alii duritatem & severitatem quandam verbis & orationis quasi mæstitiam sequuntur. Duritatem, inis. Cato, Qui illius imprudentiam morat & duritudinem. Gellius cap. 2. lib. 17. testatur eo verbo M. Catonem usum fuisse, & Nonius idem sæpè asserit.

Durābills, e, quod durare potest. *ἡ δὴρα.* GALL. *Qui est de durée.* ITAL. *Durabile, che può durare.* GERM. *Langweilig, währhaft.* HISP. *Durable, cosa que puede durar.* ANGL. *Durable.* Ovid. *Quod caret alterna requie, durabile non est.*

Plin. lib. 9. cap. 43. Durabilia & scetilia, quæ modicè humida. *Sed durata riget densam in glaciemque nivemque (unda.)* Tibul. lib. 4. Vivere non possum hæc, nec durare ullo modo. Plaut. *Men. sc. 2. a. 5.* Non queo durare. Idem *Asin. sc. 2. a. 5.* Mihi te æquam est parcere, ut tibi durement diu. Idem *Asin. sc. 3. a. 1.*

Caruleos ventis latices durantibus Ister

Congelat.

Ovid. Eleg. 10. lib. 3. *Trist.* Nequeo durare qui herum accusam meum. Plaut. *Curt. sc. 3. a. 1.* Idem *Capt. sc. 4. a. 3.* Sed enim nequeo contineri. Ovid. 2. *Fast.*

Sub Iove durabant, & corpora nuda ferebant.

Item,

Sub Iove pars durat, pauci tentoria ponunt.

Idem lib. 3. *Fast.*

Sub Iove durabit multis immota diebus.

Idem 4. *Fast.* Durare meliore parte sui (post mortem.) Senec. cap. 2. al. 21. de *consol. ad Polyb.* Durandum est, quia cæpimus (i. omnia tædia perferenda sunt, & labores.) Quintil. Sine durare post ingenium tuum. Senec. *ibid.* Memoriam, quæ duraverant ex antiquitate ædificia, arserunt. Sueton. in *Neron. cap. 38.* Durare exercitum patientia laborum. Vellejus, Durati usu armorum populi. Liv. 7. ab *Vrb.* Duratum gelu aquas. Gell. cap. 8. lib. 17. Durant ad hæc illa, & ostenduntur. Sueton. in *Tiber. cap. 6.* Duravit luctus per festos dies. Idem in *Calig. cap. 6.* Durati muria pisces. Quintil.

Dūrāmēn, & **Duramentum**: Brachium vitis. ἡ ἀλκήρωμα. GALL. *Durée*, ou ce qui est de durée: le sep, ou bras de vigne prochain de la souche. ITAL. *Ramo de la vite, tralci confirmazione*. GERM. *Das hart rabschopf so jundcht dem stoek steht*. HISP. *Endurecimiento*, *penca à boja de la vid*. ANGL. *The bouge of the wine tree nigh the stump or stocke*. Colam. lib. 5. c. 21. Sed ut caput trunci, pedali ferè spatio sit inferius jugo, quaternis brachiis, quæ duramenta quidam vocant, dividatur in totidem partes. Idem cap. 22. Considerandum erit cuius longitudinis sint duramina, quæ excedant prædictam mensuram. ¶ Duramentum etiam pro confirmatione & firmitate. Senec. cap. 2. de tranquill. vita: Dices tenera esse virtutum principia, tempore ipsi duramentum & robur accedere. Valer. lib. 2. cap. 2. Efficacissimum igitur virtutis duramentum necessitas.

Dūrācīnā persica, *duracina* *Ægineta*: Quorum corpus ligno adhæret, avelli nequit. GALL. *Qui ont l'escorce ou la peau dure*. ITAL. *Persici che non si spiccono da l'osso*. GERM. *Pfersich die noch hart an stehen*. HISP. *Duraznos*. ANGL. *That hath an harde hullor hard skinne*. Plin. lib. 15. cap. 21. Sed persicorum palma duracinis. Idem lib. 15. cap. 28. Quædam statim à ligno recedunt, ut nuces, & palmæ: quædam adhærent, ut olivæ, laurique: quorundam generi utraque est natura, ut persicis. Etenim duracinis adhæret corpus, è lignoque avelli nequit, quum in cæteris facile separetur.

Dūrācīnæ uvæ dicuntur, quæ duram & firmam corticem habent, à duritie, vel à duris acinis. Plin. lib. 14. cap. 1. Uva non alibi gratior callo, ut inde possit invenisse nomen duracini, durus acinus. Suet. in Epist. Aug. Dum lectica ex regia redeo, panis unciam cum paucis acinis uvæ duracinæ comedi.

Dūrīcōriā dicuntur, quæ sunt duri corii. ἡ ἀλκήρωμα. GALL. *Qui ont le cuir dur*. ITAL. *Che hanno il cuoio duro*. GERM. *Die ein harter oder gâhe haut haben*. HISP. *Cosa que tiene el cuero duro*. ANGL. *That hath an hard hide*. Unde Ficus duricorix, quæ habent durum corticem: meminit Plin. lib. 35. cap. 28.

Dūro, as: Durum facio, fitmo, solido. ἡ ἰσχυρὴ ἡκισχάβ, ἡ ἰσχυρὴ ἐκ. ἀλκήρωμα. GALL. *Durcir, endurcir*. ITAL. *Far duro, fermo*. GERM. *Hart machen*. HISP. *Endurecer à alguna cosa*. ANGL. *To mak harde*. Col. lib. 7. Annicula mula rectè à matre repellitur, & amota montibus, aut feris locis pascitur, ut ungulas duret, sitque postea longis itineribus habilis. Cæf. 6. bell. Gall. Hoc se labore durant adolescentæ. Mart. lib. 13.

Sorba sumus molles nimium durantiæ ventres.

Liv. 1. bell. Pun. Nec erat difficile opus, quod cæmenta non calce durata erant. Quint. lib. 1. per translationem posuit pro confirmare. Multa (inquit) linguæ vitia, nisi primis eximuntur annis, inmendabili in posterum pravitate durantur. ¶ Aliquando significat tolerare, κατεργεῖν. Virg. 1. Æneid.

durate, & vosmet rebus servate secundis.

In qua significatione quandoque contra naturam jungitur accusativus, maxime apud poetas. Horat. lib. 1. Carm. Od. 14.

Vix durare carina

Possunt imperiosius aquor.

¶ Item peristere, perseverare, diu permanere, παραστήσειν ἀσθενῶν. Plaut. in Amph. Durare nequeo in ædibus, ita me probri, stupri, dedecoris à viro argatam meo. Terent. in Adelph. Non hercle hic quidem durate quisquam, si sic sit, potest. Hujus composita sunt, Enduro, Induro, Obduro, Præduro, Perdure, Reduro, quæ vide suis locis.

Dūrātrix, icis, verbale scem. gen. Plin. lib. 14. cap. 1. Additque acinis eandem, quam in doliis amphorisve duratricem illam firmitatem austeritas picis infusa pediculo.

Dūro, es, ui: Durus sum. ἡ ἰσχυρὴ ἡκισχάβ. ἀλκήρωμα. GALL. *S'endurcir, de venir dur*. ITAL. *Indurire, indurare*. GERM. *Hart sein*. HISP. *Endurecerse*. ANGL. *To be harde or to waxe hard*. à quo Durasco, durus fio. Cic. 2. de nat. deor. Itaque & Aquilonibus, reliquisque frigoribus adjectis durefcit humor. Ovid. 2. Metam.

Oraque duruerant, signūque ex sanguine sedebat.

Col. lib. 9. Plumulæ sub caudâ clunibus detrahendæ, ne stercore coinquinatæ durefcant. Quinilian. Necessè est deteratur fulgor, & durefcit articulus. ¶ Composita à Dureo rarò sunt in usu, quemadmodum & ipsum simplex, sed eorum loco utimur compositis à Durasco: ut Indureo vix dicimus, frequentissimè autem Indurefco, Obdurefco, undique durus fio, ἀποσκληρωθῆναι: Perdurefco, valde durus fio: quæ vide suis in locis.

Dufare, δυσάρη, Scopulus & vertex altissimus Arabiæ, sic dictus à Dufaro deo, qui apud Arabes & Dacharenos colitur. Gentile, Dufareni. Steph.

¶ **Dufius**, Dufii dæmones. August. lib. 13. de Civit. Dei, cap. 23. Tacubi erant, & impudicitiam cum mulieribus peragebant.

Dūmvrīr, duumviri, eadem forma dictus est qua Triumvir, quod scilicet duo tantum in eo officio essent. ANGL. *Officers in Rome which had equall authoritie over prisons, as the sheriffes in England*. Erant autem in coloniis & municipiis summi magistratus, sicut Romæ Consules: de quorum officio & potestate, consule Lexicon Hotom. Ulp. l. si quis uxori, §. si fugitivum, ff. de furt. Si fugitivum meum quis quasi suum, à Duumviro, vel aliis qui potestatem habent de carcere, vel de custodia dimittendi, acceperit, an is furti teneatur. Cicer. in Orat. Planèque Duumvirorum iudicium, aut Triumvirorum capitalium, aut Decemvirorum litibus iudicandis dico nunquam. ¶ Dumviri item creabantur usitata lege, qui de perduellione iudicarent, de quibus Livius lib. 1. Duumviri, inquit, perduellionem iudicent: si à duumviris provocarit, provocatione certato, &c. ¶ Duumviri navales. Liv. 9. ab Vrbe, Alterum, ut Duumviros navales classis ordinandæ reficiendæque causa idem populus juberet.

Dūmvrīcātūs, us: Dignitas duumvirorum. ANGL. *A sheriff shipe of equall authoritie*. Plin. lib. 4. epist. ad Sempronium: Hunc Agonem Trebonius in Duumviratu suo tollendum curavit. Paulus l. honores, ff. de decur. Is qui non sit decurio, duumviratu, vel aliis honoribus civilibus fungi non potest.

Dūmvrīcālīs, e, quod ad duumviratus munus pertinet. ANGL. *Belonging to a sherif shipe of equall authoritie*. ut, Dignitas duumvira-

lis, Iudicium duumvirale. ¶ Quando verò de homine dicitur, eum significat qui aliquando duumviratum gessit: sicut Consularem vocamus, qui Consulatu perfunctus est; & Triumphalem, qui triumphum peregit. Ulpian. l. 1. de albo scrib. Qui duumviratum gesserunt (si hic honor præcellat) & inter duumvirales antiquissimus quisque prior.

Dux, vide Duceo.

DY

Dyas, δυάς, numerus est binarius: sicuti decas, numerus est denarius. Dymas. Virg. 2. Æneid.

— & maximus armis

Iphitus, oblati per Lunam, Hypanisque Dymásque.

Dymbria, ἡ ἐν γαλακίαι δάλασσα. Dymbria, vide Thymbria. Dyme, δύμη, urbs Achaïæ ultima ad Occasum, quam Antimachus Cauconidem, à Caucone fluvio cognominat. Steph.

¶ **Dynāmēnē**, es, *δυναμίνη*, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, ita dicta ab eo, quod in mari plurimum polleat. Hesiod. in Theog. Δατώ τε, Πρωτώ τε, Φιερσώ τε, Δυναμίνη τε.

Dynamis. Plaut. Pseud. se. 2. a. 1. Dynamim habent domi maximam. **Dynāstēs**, es, *δυναστής*, qui in magistratu est, aut qui in civitate plurimum pollet. ANGL. *A great lord, or noble man of great power*. Ita dictus à verbo Græco, *δυνασθῆναι*, quod Possè significat, sive potentem esse. Scribit Strabo, reges Dynastas vocari propterea quod plurimum possint, polleantque, & populos quò velint, aut vi, aut persuasione perducant. Cic. ad Atticum, Erit nebulo cum istis dynastis in gratia. Idem 11. Philipp. Idem si ceteri reges, tetrarchæ, dynastæque fecissent. Velleius, Dynastæ & Tetrarchæ. ¶ Horum dignitas, Dynastia, *δυναστεία*, vocatur.

Dynastiam esse vocem Ægyptiam, facile persuademur ex istis verbis Gregorii Turonens. cap. 17. lib. 1. hist. Apud Ægyptios autem sextadecima erat, quam sua lingua Dynastiam vocabant.

Dyndafum, *δυνδαφον*, urbs Carix. Steph.

Dyōta, es, sive Diota, *δύοτα*, ἢ *δίατα*. Utroque enim modo scriptum invenimus: doli fictilis genus, vino conservando idoneum: à duobus auribus, hoc est ansis, ita appellatum. Vide supra Diota.

Dyrbæi, *δυρβαιοί*. Populi ad Bactros & Indiam pertinentes. Vide plura apud Steph.

Dyrrhachium, *δύρραχον*, vulgò *Durazzo*. Urbs est in ea parte Macedonia, quæ mari Adriatico incumbit, distans à Brundisio cccx. m. pass. trajectu. Dictam autem voluit Dyrrhachium à nomine ejus, qui urbi portum adjecit: nam antea Epidamus vocabatur, teste Plinio lib. 3. cap. 23. Hanc urbem Cicero exilii sui tempore amicissimam expertus est, & officiosissimam, in qua commoratus est, donec Senatusconsulto revocaretur. Vide plura apud Sreph. cui alia hujus nominis Laconix urbs est, una ex centum: & Illyrix regio, Dyrrachia, cujus incolæ Dyrrachii & Dyrracheni.

¶ **Dyscælius**, *δυσκαίλιος*, qui malè affecta alvo est, alvo adstrictior.

Dyscōlus. ἡ ἰσχυρὴ ἡκισχάβ. δύσκολος. GALL. *Difficile, facheux*. ITAL. *Difficile, fastidioso*. GERM. *Ungeschlachte/ unholdtselig*. HISP. *Discil, el que haze, à da hastio*. ANGL. *Painfull, troublous*. ¶ Difficilis & morosus: quod vitii genus à Græcis *δυσκολία* appellatur.

DYSENTERIÀ, ἡ δυσεντερία. GALL. *Trenchée de ventre avec flux de sang par exulceration des boyaux*. ITAL. *Dolore di ventre con fluxo di sangue*. GERM. *Die roht nur/ oder der roht schaden*. HISP. *Camayus de sangre*. ANGL. *The bloodie flize with gnawing of the bewels*. Infectionem exulceratio cum inflammatione & excretionem sanguinolenta, ventrem magnis doloribus torminibusque exercens. Quidam intestinorum difficultatem, Celsus tormina interpretatur, Cic. Gallo lib. 7. Epist. Sanè *δυσεντερία* peritrueram. Plinius lib. 22. c. 25. Ad dysenteriam bibitur cum absinthio. Hinc dysentericus, *δυσεντερικός*, dicitur qui hoc morbo laborat. Plin. lib. 20. cap. 2. Auxiliatur dysentericis semen cucumeris.

¶ **Dysentericus**, a, um, ad dysenteriam spectans.

Dyspēpsia, ἡ δυσπεψία. GALL. *Difficile digestion, indigestion*. ITAL. *Crudità di stomacho, indigestione*. GERM. *Böse the ürung*. HISP. *El abito de lo no digerido, indigestion*. ANGL. *Ill digestion, ravenousse of stomach*. ¶ Difficilis & ægra coctio: à *δύς* particula, quæ difficultatem, vel depravationem importat, & *πέψις* coctio. Galenus lib. de symp. differens. tria ponit lætæ coctionis genera, *ἀπιψία*, *βροδυπέψια*, & *δυσπεψία*, inter quæ hanc ponit differentiam, ut aperiâ dicitur, quum cibus non mutatur, sed talis omnino permanet, qualis est ingestus. Et hanc Latini propriè cruditatem appellant. Bradypepsia autem, quum cibus quidem immutatur, sed ægrius, ferius, & imperfectius: nos imbecillam, vel tardam coctionem dicere possumus. Dyspepsia verò dicitur, quum cibus mutatur in alienam qualitatem naturæ nostræ non convenientem. Hanc medici nostri coctionem depravatam dicere solent. Hanc tamen differentiam ne ipsi quidem medici observant: ut qui uno dyspepsia nomine sæpenumero omnia coctionis vitia intelligant.

Dysphillūs, *δύσφιλος*. Amicus parum syncerus. ANGL. *An friend not upright*. Juvenal. Saryr. 3.

Non est Romano cuiquam locus hic ubi regnat

Protogenes aliquis vel dysphilus.

Castigatiora exemplaria habent *Diphilus*, & ita omnino legendum. Videtur enim Juvenalis ibi notare Græculum quempiam nomine *Diphilum*.

Dyspnœa, ἡ δύσπνοια. GALL. *Difficulté d'haléine*. ITAL. *Difficoltà di spirare*. GERM. *Engbrüstigkeit/ schwäre des athems*. HISP. *El acezo*. ANGL. *Difficultie of breating purseyneffe*. ¶ Spirandi difficultas, quod vitii genus senibus solet esse familiare, teste Hippocrate: unde & Virg. senes anhelos vocat. Tres autem à medicis enumerantur morbi in difficultate spirandi consistentes. Nam quum ea modica est, *δύσπνοια*: quum vehementior, *ἀσπνοια* vocatur. Quum verò evenit ut nisi erecta cervice spiritus trahi non possit, orthopnoea appellatur. **Dyspnœicūs**, ἡ δύσπνοια. GALL. *Qui ne peut avoir son haleine à son aise*. ITAL. *Chi spira con difficoltà*. GERM. *Der da schvörtlich gthmet*. HISP. *El que aceza*. ANGL. *That breatheth painefullie, pursey*. ¶ Qui dyspnœa laborat. Plin. lib. 24. cap. 6. Ammoniacum prædest dyspnœicis, pleureticis, &c.

Dyspōntium, *δυσπώντιον*, urbs Pisææ, à Dyspōntio Pelopis filio. Steph.
 Dysūll, *δυσούλιον*. GALL. *Difficulté de pisser*. ITAL. *Difficoltà di pisciare*. GERM. *Harnstrenge/harte zu harnen*. HISP. *Difficultad de mear*.
 ANGL. *Difficultie in pissing*. } à *dūs*, & *ūgō*, urina, lotium. Difficultas & suppressio urinae, calculo, vel materia quapiam crassa, aut caruncula meatum obstruente. Hoc vitium Cato significat, quum ait: Quibus ægrè lotium it. Cicero *Gallo lib. 7*. Epicurum tuum Stoici malè accipiunt, quia dicat *δυσουρία* & *δυσουρία* πύρην sibi molesta esse: quorum alterum morbum edacitatis esse putant, alterum etiam turpioris intemperantiæ. Stranguria autem, morbus est à dysuria diversus, quem nonnulli urinae stillicidium appellant, quum scilicet tanta est vel urinae acrimonia, vel vesicæ imbecillitas, ut quicquid in eam illabitur, statim excernatur.

|| Dysuricus, a, um: Dysuriâ laborans. ||

NOTÆ ANTIQUORUM.

D. Decius, Divus, Devotus, Dicavit, Dic.
 D. A. Divus Augustus. DA. dona. D. Æ. de ærario. D. A. M. S. AV. de avibus Magist. Augustus. D. AUG. Deo Augusto. Divo Augusto. D. C. D. C. D. E. diebus Cæsaris dictatoris causa dicta est. D. B. DD. de bonis dixerunt, vel dederunt. D. B. S. F. de bonis suis fecit. D. B. N. de bonis nostris, de benè notatis. D. B. MR. de benè merentibus. D. B. C. de benè consulentibus, vel de bono communi. D. B. J. Diis benè jurantibus, de bono judicio.
 D. B. IN. de bonis incertis. D. B. Decius Brutus. D. C. N. N. B. D. de Cæsare nemo non bene dicat.
 D. C. CÆS. Divus Cæsius Cæsar. D. C. A. Divus Cæsar Augustus. D. C. S. de consulum sententia, vel de consulis, consilii sententia. DCT. detractum. D. S. D. de suo deferebatur. D. M. dedimus mercedem. D. D. dandas dedicaverunt. D. D. D. A. A. A. dedicaverunt dederunt dono auro, argento, ære. DD. M. V. dies mali venerunt.
 D. D. Deo dicavit. D. D. N. M. P. dare de nutu mihi parat. D. B. V. de bonis virginis. D. D. Doris datio, Diis dantibus, dono dedit, dedicavit. Damnum dedit. Dies dedit.
 DD. E. H. L. IO. LIB. DN. MAR. PU. ET. LI. P. dedicatus est hic locus Iovi liberatori, deinde Marti pugnatori, & Libero patri. D. DQ. O. H. L. S. E. V. Diis, deabusque omnibus hunc locum sacrum esse voluerunt. D. Decus. D. D. donum dedit, doris datio; Deus dedit. D. D. D. datus decreto Decurionum. Dono dedit, dicavit. D. DD. dono dederunt. D. D. D. D. dignum Deo donum dicavit. D. D. L. M. dono dedit libero munere. DD. NN. domini nostri. D. DQ. dedit, donavitque. D. DQ. S. Diis Deabusque factum. D. M. S. Diis Manibus

sacrum, dormiunt mortui securi. D. F. dorem fecit.
 D. F. Decii filius.
 D. G. dedit gratis.
 DICT. dictator. DIG. M. dignus memoria. DIEB. diebus. DIL. dilectus. D. I. L. IV. A. de isto lapide inventis aurum. D. IN. M. S. Diis inferis malè sacrum. DD. IMM. S. Diis immortalibus sacrum. D. IPS. de ipsis. D. V. BB. dilutum vinum bibebant. D. L. D. P. Diis locum dedit publicè.
 D. L. donavit locum, dono legavit, dedit legem. DL. delego. D. L. de loco. D. C. D. P. dies cum dedit publicè. D. L. S. Diis Laribus sacrum. D. M. Diis Manibus, domus mortis, Divus maximus, Diis maximis, dolum malum, donavit monumentum.
 D. M. Æ. Deo magno æterno. D. M. B. M. F. Diis Manibus benè merentibus fecit. D. M. FV. C. dolo malo, fraudisve causâ. D. M. L. de malè loquentibus. D. M. M. Diis Manibus Mæviorum. D. N. G. diutius non gaudebis. D. M. S. C. S. RP. T. DEINV. CR. dies malus sequitur cras, si ruperis tonitrua deinvenies carbones. D. M. S. C. P. dies malus sequitur, cras peius.
 D. N. dominus noster. DN. dominus. D. N. MQ. devotus numini, majestatique. D. N. P. F. S. de numerata pecunia facies sacrum. DNN. domini.
 D. O. Deo optimo. Diis omnibus. DOMS. COS. XIII. LUD. SÆC. F. C. Dominus Consul XIII. ludos sæculares faciendos curavit. DO. TRA. vel TRIN. Divo Trajano. DO. VAL. Divo Valerio. DOT. dotem. DOT. R. dotem recuperavit. D. P. Divus Pius, Diis penatibus, dotis promissio, dorem petit, devota persona. D. PEC. R. de pecuniis repetundis. D. P. F. denunciandi potestatem fecit. D. PP. Deo perpetuo. DPO. depositio. D. PF. de Præfecto. D. P. ORT. de parte Orientis. D. PS. de principibus. D. PF. de Præfecto. D. P. OCC. de parte Occidentali. DPS. discipulus. D. P. S. D. L. D. P. Deo posuit sibi, Diis locum dedit publicè. D. Q. Diis Quirinalibus, vel Diisque. D. Q. R. de qua re. D. Q. S. de quo supra: vel die quo supra.
 DR. Drusus. DR. P. dare promittit. D. RS. de regibus. D. RM. de Romanis. D. R. P. de Republica. D. T. S. P. Diem tertium, sive perendie. DS. Deus. Diis. D. S. P. O. de sua pecunia obiit. D. SP. S. P. de sapientia sua perfecit. D. SUP. P. de supina pila. D. S. dato solo. D. SP. de sapientibus. DT. dumtaxat, durat. D. TB. de Tribubus. D. TRIB. T. S. de tribunali dumtaxat sententiam. D. T. G. Q. S. de tuo genio quod sentis. D. T. S. P. diem tertium, sive perendinum.
 D. V. Devotus vir, Diis volentibus, devotus Vestæ. Dies quintus. DUC. DUC. ducum ductor, ductorum ductor. DUL. vel DOL. vel DULC. dulcissimus. D. VIII. diebus novem. DV. I. S. Devotus istorum servator. DV. vel DUS. devotus. DUL. dulcis. DULMS. dulcissimus. D. V. M. T. dolo vel malo tuo. D. VS. Deæ virginis, de virtutibus, de verbis.

E

SUA PTE natura non ita resonat, sicut A, O: neque tam promptè os diducit, ictuque magis languido circa arteriam prodit, rictum superiorem aliquo modo deprimat, sonum tamen & auger & minuit ea ratione quâ & A, ubi satis abundè dictum est. In fine dictionis corripitur, præter quando in Græcis vocibus scribitur per e, ut in Penelope. Ablativi etiam quintæ declinationis producuntur, ut die, re. Imperativi singulares secundæ conjugationis, doce. Moe-

syllaba: ut, me, te, præter que conjunctionem: & ut ne, quum significat an. Adverbia in e, ab adjectivis us, a, um: ut doctè. ¶ E, ex i, sæpe immutari docet Gell. *cap. 24. lib. 10*. Item E, pro u, vel o, ut Occucurri, pro occucurri; & memordi, pro momordi, apud eundem *cap. 9. lib. 7*. Betet & bitet. Plaut. *in Cure. sc. 2. a. 1*. Vide *Betet*. Item, Excedat, pro Excidat. Idem *ibidem sc. 1. act. 1*. Vide *Excido*. Ita Dissicere, pro dissecare, de quibus vide suis locis. ¶ In quibusdam scribuntur promiscuè: ut eis iis, deis diis: sic e & o, vertex, vortex. ¶ Veteres etiam aliquando e pro æ scribebant: ut etas pro ætas. Vide Scalig. *initio conject. in lib. 5. Varr.*
 E, & Ex. ¶ *10 min. c. 12. Gall. De. Ital. Di. Germ. Don/ oder aus. Hisp. De. Angl. Of.* } Præpositiones sunt quæ & separantur, & componuntur. Separatæ, modò temporales sunt: ut, Ex illo celebratus honos, hoc est, post illud tempus. Modò locales: ut, E cælo. Modò ponuntur pro à, vel ab: ut, Audivi è patre meo. ¶ Modò significant pro, hoc ad (*ergo* cum genitivo,) ut, Ex dignitate, ex usu, ex utilitate, vel est, pro dignitate, vel ad dignitatem. E re, id est, ad utilitatem, *supra p. 199*: ut, Ex Republ. id est, commodo Reipub. ¶ Modò secundum, *supra*: ut, Ex Platonis id est, secundum Platonis sententiam. ¶ Modò in. Cic. E renibus laborabat, id est, morbum patiebatur in renibus. Augustin. *in Breviario, Qua ex de pecunia* (geminata præpositione.) Plaut. *Men. sc. 2. a. 4*. E re tua feceris. Catull. *de com. Beren. Plaut. Capt. sc. 4. a. 3*. Utinam te Dii prius perderent, quàm peristi è patria. Item, Hinc è proximo amat meretricem. Idem *Men. sc. 2. a. 5. & Asin. sc. 1. a. 1*. Item *in Aulul. sc. 5. a. 3*. E meo quidem animo. Suet. *in Aug. cap. 84*. E libello sermones habere. Vellejus, Ex ebore apparatus triumphi Africani. ¶ Compositæ quandoque privationem indicant, ut Elinguis, Exsanguis. Quando-

que vehementiam, vel perfectionem, ut Eludo, Exoro. Quandoque extra, ut Educo, Excludo. ¶ Componitur autem E, cum b, ut ebibo: d, ut educo: g, ut egredior: i, ut ejicio: m, ut emitto: n, ut enitor: r, ut erigo: u, ut eveho. ¶ Ex verò cum à, ut exaudio: c, ut excurro: e, ut exeo: f, ut efficio: o, ut exoleo: p, ut expello: q, ut exquiro: l, ut exsequor: t, ut extendo: u, ut exuro. Verùm quando post ex, sequitur f, mutatur x in f, ut effundo. Quom verò sequitur f, abjicitur f, ut exequor, & exicco: in aliis integra manet. Sed tamen Doctiores eandem f, retinere, scribuntque Exsequor, Exsicco, Exsolvo. ¶ Econtrariò. { *ἀντιπαρῆ, ἐπιπαρῆ, ἐξ ἐναντίας. Gall. Au contraire. Ital. All' incontro. Germ. Im gegentheyl/ herwidderumb. Hisp. El contrario. Angl. On the contrary.* } Adverbum, significat è diverso, contrâ. Cic. *3. de fin.* Econtrariò moderati habitus. Suet. *in Aug. cap. 27*. E diverso, Quint. è contrariò.

|| E, me, diis jurantes præponebant: ut, ecastor, imecastor. ||
 EA
 Ea, eadem, propterea, &c. Plaut. *Capt. sc. 3. a. 2*. Tu te tibi ea tuopte ingenio prodes plurimum. *Ibidem* (i. ea re, ea de causâ.) Idem *Mil. sc. 3. a. 2*. Vise intrò, hic te operiar, eadem (sub. via, vel ratione,) illi insidias dabo. Sic idem *in Ps. sc. 3. a. 1*. Eadem duo gieges adegero. Et *Menach. sc. 4. a. 2*. Eadem ignorabitur (sub. opera & via.) Idem *Capt. sc. 3. a. 2*. Inviso captivos: Eadè percontabor ecquis eum noverit.
 || Eabus, eis. fæmin. Caro. ||
 Eale, fera est in Æthiopia nascens, magnitudine equi fluvialis, cauda elephantis, colore nigra, vel fulva, maxillas habens apri, & majora cubitalibus cornua, mobilia, quæ alterna in pugna sistit, variatque infesta, aut obliqua, utcunque ratio monstrabit. Hæc Plin. *lib. 8. c. 21*.
 || Eampse, eam ipsam. Palm. ||
 Eantès, nomen proprium historici Cyziceni, qui fuit eadem ætate, qua Pygmalion in Oriente regnabat.
 Eanus, à veteribus dictus est, qui postea Ianus, qui inveni anno credebatur præsidere. Sæpe enim antiqui secundam vocalem pro tertia usurpaverunt: quod & ipsum testatur Quint. *lib. 5. cap. 6*. Quid: non è quoque, i loco fuit: ut Menerva, & Leber, & Magister, &c.
 Eapse, Ea ipsa. Plaut. *Cure. sc. 3. a. 1*. Eapse merx condidit bibere. *Ibid. sc. 3. a. 4*. Eapse illa iracundia. Et *Milit. sc. 1. a. 2*. Quod nemo nisi eapse inferret pedem. || Sic eapse, est reipsa.
 Ear, ver. Tertull. ||
 Earinūs, *ιαρινός*, Adolescentis formosi nomen apud Martialem, à Vere dictum, quod Græci *ἰαρ* appellant.
 Easo, nis: Promontorium Pyrenæi montis. Item oppidum Valconum. Utriusque author Ptolem. *lib. 2. cap. 6*.

Eatenus, ea scilicet parte tenuis : cui respondent Quatenus, Usquequod, Quoad, Ut, Quā, Nequid. ἄτα ἄτα. ἄτα ἄτα. GALL. *In-ques là, entant.* ITAL. *Fin à tanto.* GERM. *Nur also fern/ also weit/ omb souil.* HISP. *Haſta aquello, à aquel modo.* ANGL. *So fare.* Caius de *inſtitutoria aſtione*, Eatenus dabitur in eum actio, quatenus ex ea re locupletior factus est. Cicer. 1. de *Legibus*, Sed hoc civile, quod vocat, eatenus exercuerunt, quoad populo præſtare voluerunt. Idem de *opt. gen. orat.* Verba persequens eatenus, ut ea non abhorreat à more nostro. Colum. lib. 12. cap. 9. *Caules lactucæ ab imo depurgatos, eatenus quā tenera folia videbuntur.* Sueton. in *Tiber.* Ac primò eatenus interveniebant, ne quid perperam fieret. Eatenus abeunt à fabris: mox, Ad id usque.

EB

Ebacchari, valde bacchari. Lampridius in *Heliogabalo*: Martius deinde sacra accepit, & adeò ebacchatus est, ut typum eriperet.

Ebenus, vel Ebenum, ἔβενος ἔβενος. Suidæ. GALL. *Ebene, un certain arbre qui croiſt ès Indes.* ITAL. *Ebano.* GERM. *Ein baum in India der ſchwarz holz hatt.* HISP. *Ebano, arbol peregrino a noſotros.* ANGL. *A tree which groweth in India named Ebene.* Lignum est intus nigrum, foris buxi aspectu, adeò solidum & ponderosum, ut in aqua non superfuitet. Creditur tamen tenuis esse (ut Aëtius tradit) substantiæ, & abstergentis virtutis. Unde oculorum caliginem discutere creditur, & aliis oculorum medicamentis miscetur. Hæc arbor nascitur in India, & cæsa dureſcit in lapidem, uriturque odore jucundo. Virg. lib. 2. *Georg.*

— *sola India nigrum*

Fert ebenum.

Ubi Servius, Atqui & in Ægypto nascitur: sed Indiam, omnem plagam Æthiopiæ accipimus. Vide Plin. lib. 12. cap. 4. Sunt qui per aspirationem scribant, Hebenus.

Ebeo, ἀποιμασία. Onom. Perotti in *epigr.* 115. Mart. exponit, Ebeo, beatitudine privo; cujus passivum ebeor, à quo ebeati dicuntur, qui felicitate aliqua ceciderunt.

Eberodunum Alpium maritimarum, sive Ebredunum, vel Ebrodunum Caturigum, Ambrun, vel Embrun. V. A. Eberodunenſis, sive Ebredunenſis in Gallia.

EBIBO, is: Bibendo evacuatio. ἔπιβω. GALL. *Boire tout, ne rien laisser.* ITAL. *Bere il tutto.* GERM. *Auſtrinken.* HISP. *Mucho beber, à haſta al cabo.* ANGL. *To drinck up all at ones.* Plaut. in *Amph.* Factum illud est, ut ego illic vini cirneam ebiberem meri? Terent. *Heaut.* Quid comedent: quid ebibent? Plaut. *Cure. ſc. 3. a. 2.* Propino magnum poculum. Ille ebibit. *Ibid. ſc. 2. a. 1.* Amica, quæ mihi miſeror amanti ebibit sanguinem. Ovid. 3. *Fast.*

Invenies illic, qui Nestoris ebibat annos.

Per translationem Ebibere, ponitur pro Consumere. Plaut. *Amph.* Non ego cum vino simul ebibi imperium tuum.

EBLÂNDIÖR, iris, Blanditiis aliquid extorqueo, impetro. ἔπιβω. GALL. *Avoir par belles paroles, impetret par douceur.* ITAL. *Togliere per lusinghe.* GERM. *Etwas mit ſchmeicheln von einem bringen/einem etwas mit glatten worten abſchweizen.* HISP. *Mucho halagar à quitar por halagos.* ANGL. *To get a thing by flattery.* Liv. lib. 7. *bell. Pun.* Neque enim omnia emebat, aut eblandiebatur, sed vim etiam flagitiis adhibebat.

Eblanditus, a, um: participium. { ANGL. *Gotten by faire wordes.* } Unde Eblandita suffragia dicuntur, quæ precibus & blanditiis impetrantur, apud Cic. pro *Cn. Plancio.* Eblanditæ preces, Blandis precibus impetrata testimonia. Plin. in *Paneg.* Volo ego, qui provinciam rexerit, non tantum codicillos amicorum, nec urbana conjuratione eblanditas preces, sed decreta coloniarum, decreta civitatum alleget. Gell. cap. 13. lib. 11. Eblandita oratio.

Eboracum, ἔβωρα. Ptolemæo, Britannia civitas est, quam illi sua lingua vocant *Iork.*

Eboræus, vide *Ebur.*

Eboſus, vide *Ebusus.*

Ebreodunum, castrum in finibus Helvetiorum, vulgò *Iverdun*, in provincia Lugdunenſi quinta.

Ebrîa, æ, vas vinarium est, inquit Sosipater, atque inde Ebrîus, & Ebrîosus dicitur, sicut à negotio, negotiosus. Scribit autem ille per aspirationem, quam consuetudo repudiavit.

EBRÏUS, a, um: ab Ebrîa, vase vinario: vel quasi è brîa, quæ vox itidem notat vas vinarium. Qui nimio potu mente alienatus est, tumulentus, vinolentus, vino languidus, vino obrutus. ἔβωρα. GALL. *Yvre, enyvré.* ITAL. *Ebrîo, ebrîa co.* GERM. *Truncken/voll weins.* HISP. *Embriago, borracho.* ANGL. *Cuppe shotte, drunken.* Plaut. *Amph.* Homo hic ebrîus est, ut opinor. De eo id dicitur, qui mæra monstra narrat. Hujus antitheton est Sobrius, quasi sine ebrietate. Cic. *Papyrio Pato, lib. 9.* Habuisti enim in tua potestate ex quo vel ex sobrio, vel certè ex ebrîo scire posses. Unde Non sobrius, pro ebrîo sumitur. Martial.

— *non sobria verba subnotasti.*

Interdum ebrîus ponitur pro pleno & abundanti. Plaut. Facite mihi cæna ut ebrîa sit, id est, abundans, & opiparè parata. Ubi obdormivit ebrîus. Idem *Cure. ſc. 1. a. 3.* Cum corona ebrîum Pseudolum. Idem *Pseud. ſc. 2. a. 5.* (bis.) Unde homo ebrîus? Idem *Most. ſc. 4. a. 1.* Ebrîo amanti quidvis impune licet. Idem *Aul. ſc. 6. a. 4.* Iofana, aut ebrîa hæc mulier. Idem *Men. ſc. 4. a. 2.* Pater me offendet miserum adveniens ebrîum. Idem *Most. ſc. 1. a. 2.* Ebrîa lana conchæ sanguine. Martial. *Epigr. 154. lib. 14.* Ebrîus translatè, ut ebrîos ocellos, nempe amore, dixit Catullus.

Ebrîölus, diminutivum ab Ebrîus. ἔβωρα. GALL. *Yvrongnet.* ITAL. *Alquanto imbrîaco.* GERM. *Ämlich truncken.* HISP. *Vn poco embriago.* ANGL. *A little drunken.* Plaut. *Cure. ſc. 3. a. 2.* Tristes atque ebrîosi incedunt.

Ebrîösus, qui sæpe ebrîus. ἔβωρα. GALL. *Yvrongne, sujet au vin.* ITAL. *Che spesso è brîaco.* GERM. *Ein truncken boltz/ ein voller zapff.* HISP. *Borracho, que à menudo se embriaga.* ANGL. *Much given to drunkenesse.* Cic. de *Fato*, Hunc scribunt ipsius familiares & ebrîosum, & mulierosum fuisse. Plin. lib. 30. cap. 14.

Ebrîosis ova noctuæ per triduum data in vino, tædium ejus adducunt. A quo ebrîositas, propensio in ebrietatem, εἰσοφραζία. Cic. 4. *Tusc.* Ut inter ebrietatem, & ebrîositatem interest: aliudque est esse amatorem, aliud amantem. Hujus contrarium est Sobrius, sobrietas affectator, quo usus est Cyprian. Inter ebrîum & ebrîosum hoc interest, quod ebrîus actum præsentem designet: ebrîosus habitum & proclivitatem. Potest enim quis esse ebrîus, qui naturâ tamen & consuetudine ab hoc vitio maximè abhorreat: & contrâ ebrîosus quis esse potest etiam tum, quam vini nihil gustaverit. Vide Senec. *epist. 84.*

Ebrîcîas, quam Cato dicebat nihil aliud esse, quàm insaniam voluntariam. ἔβωρα. GALL. *Enyvrement, yvresse.* ITAL. *Ebrîcîa.* GERM. *Trunckenheit.* HISP. *Embriaguez.* ANGL. *Surfetting drunkenesse.* Plin. lib. 3. cap. 14. Ebrietatem arcet pecudum allus pulmo præsumptus. Ovid. 12. *Metam.*

— *ebrietas geminata libidine regnat.*

Ebrîulo, as: Ebrîum facio. ἔβωρα. GALL. *Enyvrer.* ITAL. *Far ebrîo, imbrîacare.* GERM. *Truncken machen.* HISP. *Embriagar à otro.* ANGL. *To mak drunken.* Laber. Ebrîulati mentem hilarem accipiunt. Nonius.

Ebrîacûs, a, um: antiquis, teste Nonio, in usu erat pro ebrîo, vel inebriato. ἔβωρα. GALL. *Enyvrer.* ITAL. *Far ebrîo, imbrîacare.* GERM. *Truncken machen.* HISP. *Embriagar à otro.* ANGL. *To mak drunken.* Laber. Ebrîulati mentem hilarem accipiunt. Nonius.

Ebrîarè, ἔβωρα. Macrobi. *comment. lib. 1. cap. 12.* Antequam materialis influxio in corpus venientes animos ebriaret.

Ebroe, ἔβωρα, urbs in Cananæa Judææ. Gentile Ebroemus. Steph.

Ebroicensis civitas, E. in Normannia, sub A. Rothomagenſi, vulgò *Evreux.*

Ebora, Ebora, V. A. & Academia Lusitanæ.

Eboracum, Dorset. V. A. Angliæ.

Ebrîon, ἔβωρα, mons Palæstinorum, haud longè à Gaza Syriæ civitate.

Ebrus, vide *Hebrus.*

Ebucum dicimus, qui illam sentit animi tarditatem & stuporem, qui hallucinantibus plerunque usu venit, autoritate Festi Pomp.

Ebudæ, insulæ sunt quinque numero in Oceano Britannico, angusto frecto divisæ, quarum incolæ (ut scribit Solinus) lacte solum & piscibus vitam agunt. A Plinio *Habudes* dicuntur: à Stephano *αιβυδαί*, diphthongo non aspirata.

EBULLIO, is: Effervesco, & inter bulliendum effundor, sicut aqua quæ in ahenò fervet. ἔβωρα. GALL. *Boillir & verser dehors.* ITAL. *Bollire.* GERM. *Auffwaſſen/von sieden strodlen.* HISP. *Bullir mucho, à hervir.* ANGL. *To bubble up.* Per metaphoram accipitur pro jactabundè aliquid ostento. Cicer. 3. de *ſin.* Dixit Epicurus, semper beatum esse sapientem: quod quidem solè ebullire nonnunquam (id est, vi veritatis incitatus dicere.) Idem 5. *Tusc.* Qui si virtutes ebullire volent & sapientias, nihil aliud dicent, nisi eam viam, qua efficiantur hæ voluptates, quas supra dixi. Id est, cum ostentatione & pompa stare, & quasi pleno ore detonare, vel crepare. Hinc verbale, Ebullitio, id est, fervor, ἀνάγκη.

EBULLO, as: vide in simplici *Bullo.*

Ebulum, sive Ebulus, frutex est sambuco foliis & baccis simillimus, in tantam tamen altitudinem non assurgens, neque arboreſcens. Græci Chamæacten appellant, quasi pumilam sambucum. ἔβωρα. GALL. *Hiebles.* ITAL. *Ebulo.* GERM. *Ärtichstaub.* HISP. *Tezgo, yerva nota.* ANGL. *Daynevoort or malvoort.* Virg. in *Sileno*, *Sanguineis ebuli baccis.*

Columell. lib. 2. Sed citra hoc experimentum multa sunt, quæ & dulcem terram, & frumentis habilem significant: ut juncus & calamus, gramen, & trifolium, ebulum, rubi, pruni sylvestres, & alia complura. Idem,

— *rutilas ebuli creat uvida baccas.*

Ebur, oris, Dens elephanti, quasi è barro: sic enim elephantum vocabant veteres, à barritu. ἔβωρα. GALL. *Yvoire.* ITAL. *Avorio.* GERM. *Helffenbein.* HISP. *Marsil, diente de elephante.* ANGL. *Ivory.* Cic. 4. *Acad.* Non enim est è saxo sculptus, aut ebore dolatus. Ebur, pro vasis, aut aliis rebus ex ebore dolatis. Horat. lib. 1. *Ode 18.*

Non ebur, neque aureum

Mea renidet in domo lacunar.

Cic. 4. *Verr.* Ut omne ebur ex ædibus sacris deorum, denique simulachra quæ vellent, auferret. Ebur atramento candefacere, est genuinæ formæ cultum auferre, atque ornatum externum inducere, quo decus illud nativum obscuraretur magis, quàm illustretur. Proinde Iena Plautian in *Most. ſc. 3. a. 1.* puellæ naturali forma præditæ, tamen cæcullam ad oblinendas malas postulanti: Una, inquit, opera ebur atramento cande facere postules. Propterea quod omne lenocinium rebus naturâ pulchris, de honestamentum affert, non venustatem. Hæc Erasmus Antiquis in usu fuit nominativus ebor, à quo remanſit genitivus, eboris, & adjectivum Eboresus.

Eburneus, a, um, quod est ex ebore. ἔβωρα. GALL. *D'ivoire.* ITAL. *D'avorio.* GERM. *Helffenbein.* HISP. *Cosa de Marsil.* ANGL. *Of ivory.* Plin. lib. 36. cap. 5. Iovem fecit eburneum in Metelli æde, quæ campus petitur. Aut quod instat eboris album est: ut, Eburnea facies. Ovid. 3. *Metam.*

Impubèſque genas, & eburnea colla, &c.

Eburneölus, diminutivum. ἔβωρα. GALL. *Moucheté, ou marqué de petits morceaux d'ivoire.* ITAL. *Coperto d'avorio.* GERM. *Das mit helffenbein versetzt ist.* HISP. *Cubierto de marsil.* ANGL. *Sett with little pieces of ivory.* Cic. 3. de *Orat.* Quem servum sibi habuit ille ad manum, cum eburneola solitus est canere fistula.

Eburnus, a, um: Eburneus. { ANGL. *Of ivory.* } Tibull.

Hanc primum veniens plectro modulatus eburno.

Lucret. lib. 2.

Legitimaque faces, gradibusque acclivis eburnis.

Ovid. *Eleg. 2. lib. 4. Trist.*

Invenit

possit. Quare peto à te, ut eos & Alabandenses jubeas Ecdicos Romam mittere.

Echēmōn, ἐχέμων, priami filius, à Diomede occisus. Homer. Iliad. 5.

Echēnēus, per quatuor syllabas, ἐχένηος, omnium Phæacum generosissimus, teste Homer. lib. 7. Odyss.

Echēmythiā. { ἡχέμυθα dumiāh, ἡχέμυθῆσ. ἐχέμυθία, ab ἐχέμυθία. GALL. Silence. ITAL. Taciturnità, silentio. GERM. Stillschweits genheit. HISP. Obra de callar, silencio. ANGL. Sylence. } Latine taciturnitas dicitur & auscultatio: quo nomine vocatum fuit silencium illud discipulorum Pythagoræ, teste Gell. lib. 1. cap. 9. Unde

Echēmytos à Græcis dictos censet Budæus auscultatores, & censendi immunitatem habentes in Senatu, qui & ἀκυστοι dicuntur. Idem alio loco interpretatur echemythos, cunctatores, & sermonis homines parcissimos, qui aures duas habere se, unicam linguam in causis etiam publicis meminerint.

Echēnēis, Idis. { ἐχένης. GALL. Un petit poisson qui, s'il s'attache contre un navire, il l'arreste & l'empesche de voguer & remuer. ITAL. Pesce piccolo, che ferma la nave, avanti le quali s'attaca. GERM. Ein fisch/der ein schiff in seinem lauff auffhelt / wann er sich an das selbig henckt. HISP. Pece pequeno, que detiene las naves. ANGL. A little fische that stayes à shippe under sayle. } Genus pisciculi, quem Latini Remoram appellant: utroque nomine ab re imposito. Ferunt enim hunc piscem navim, cui adhæserit, sistere, quantumvis velis & remis incitatam. Hinc echeneis dicta, πικρὰ τὸ ἐχένη τῶν νῆα, hoc est, à tenenda navi: ἢ δὲ τὸ ἐχένη τῆς νῆς, id est, ab eo quod navi adhæreat. Plin. lib. 9. Est parvus admodum piscis, assuetus petris, echeneis appellatus: hoc carinis adhærente, naves tardius ire creduntur, inde nomine imposito. Ob quam rem à Græcis ἐχένης dicitur, à nostris Remora, à remorando nominatur. Lucr. lib. 6.

Non puppim retinens, Euro tendente rudentes, in mediis echeneis aquis.

Ferunt hunc piscem fluxus in gravidarum utero sistere, partusque ad puerperium continere.

Echetia, ἐχέτια, urbs Italiae. Steph.

Echetla, ἐχέτλα, urbs Siciliae.

Echetra, ἐχέτρα, urbs Italiae. Steph.

Echidnā. { ἡχέδνα ἐχέδνα. ANGL. A vipre, a kind or serpent. } Idem serpens esse creditur, qui à Lacinis Vipera dicitur, quod & ipsum etymologia videtur indicare. Apparet enim echidnam dictam, πικρὰ τὸ ἐχένη ἐκ τῆς ἰατρικῆς ἀρχῆς γινώσκουσα, quod scilicet ad interitum usque foetum intra se contineat, donec pullis nimiam moram pertaxis, eroso matris utero, parenteque necata, erumpant. Poëtis accipitur pro quovis serpente, & præcipue pro hydra illa Lernæa, quæ ab Hercule interfecta est. Ovid. lib. 3. Fast.

Sanguine Centauri Lernæa sanguis echidna Mistus ad auxilium tempora nulla dabit.

Vide in dictione Excetra.

Echinādes, ἐχένας. Exiguæ sunt insulæ, Acarnaniæ adjacentes, ex adverso ostii Acheloi fluminis, natæ ex arena & limo, impetu Acheloi convecto, teste Plin. lib. 2. cap. 85. De Echinadibus pulchre Thucyd. lib. 2. ubi de Acheloo. Ovid. lib. Metam. 8. involucri fabula verum occultuit, & ex Naiadibus factas insulas tradidit, quoniam hæc terræ fluvio adgesta feruntur. Stat. lib. 2. Theb.

Turbidus objectas Achelous Echinades exit.

Lucanus.

Crassis oblimat Echinades undis.

Seneca. in Troade, declinat Echina, æ.

Quolibet vento faciles Echina.

Lege Dulichium in Stephan. Qui etiam has insulas circa Ætoliæ esse scribit: & hoc nomen sortitas ab asperitate, vel Echinorum copia, vel Echino vate.

Echineis, insula in mari Ægeo. Cic. in Arato, excelsis errans in collibus amens; Quos tenet Ægeo defixa in gurgite Echineis.

Echinon, Thraciæ urbs est ad Pegaseum sinum. Pompon. Mela lib. 2. in Thraciæ descriptione.

Echinomētra, ἐχένομετρα, Echinorum genus, quorum spinæ longissimæ, calices minimi, nec omnibus iidem rufus & vitreus color. Plin. lib. 9. cap. 11.

Echinus, ἐχένη, ἢ ἐχένη Stephano. Oppidum est Acarnaniæ, non procul ob ostio Acheloi, quod Echinadibus insulis nomen fecisse putatur. Meminit hujus oppidi Plin. lib. 4. cap. 1. Est item Echinus, oppidum in ora Phthiotidis ad Maliacum sinum, circa quod Sperchius in mare influit. De hoc Cicero in Arato,

Dicitur excelsis errans in collibus amens,

Quos tenet Ægeo defixa in gurgite Echinus.

Recensetur etiam à Ptolemæo lib. 3. cap. 13.

Echinus, ἐχένη, ab ἐχένη. GALL. La premiere couverture piquante, dedans laquelle croissent les chastagnes. ITAL. La coperta spinosa delle castagne. GERM. Die strächige haut oder rind/in welcher die festen wachsen. HISP. Erizo de la castaña. ANGL. The outwards huske or covering of a chastane. Tegmen spinosum quo servantur castaneæ. Unde castaneæ echinatae dicuntur. Plin. lib. 15. cap. 23. Nuces vocamus & castaneas, quanquam accommodiores glandium generi: armatum his echinato cortice vallum est. Ab hujus tegminis similitudine dictus est echinus piscis, quem Plin. lib. 9. cap. 31. scribit esse ex canctorum genere, cui spinæ pro pedibus sunt, cui ingrediti, est in orbem volvi: capitur ferè inter saxa, ubi se continet ne à fluctibus jactetur. Martialis lib. 13.

Iste licet digitos testudine pungat acuta,

Cortice deposito mollis echinus erit.

Est & echinus apud Græcos terreste animal, cui est apud nostros nomen hericio, sive herinaceo, aut etiam herici: æquè spinis hirtus est atque marinus echinus. ANGL. An hedghod, an irching. de quo Ambrosius lib. Hexam. Echinus iste terrenus, quem vulgò

hericium vocant, si quid insidiarum præferat, spinis suis clauditur, atque in sua arma se colligit. Præterea echinus, genus vasis ænei est, in quo calices lavabantur, quem alii ampullam dicunt esse vitream. Horatius lib. 1. Serm. satyr. 6.

Pocula cum cyatho dum sustinet, astat echinus.

Athenis item echini nomine intelligebatur scrinium forense, in quod dicta testium, & torius litis acta conjiciebantur. Unde in echinum conjicere, eis ἐχένην ἐμβάλλειν, dicebant pro acta in iudicio profertre. Torus echinus asper, πῦρ ἐχένη τῶν πρῶτων, proverbiali figura dicebatur in morosos & injucundis moribus, cum quibus nulla ratione agere possis citra litem. Simili figura dicitur, Echinos asperior, ἐχένη τῶν ἀκαταστατων: in hominem intractabilem & insuavis moribus. Prius duo echini amicitiam iniverint, alter è mari, alter è terra, πρὶν δύο ἐχένοι εἰς φιλικὸν ἔλθωσιν, ὁ μὲν ἐκ θαλάσσης, ὁ δὲ ἐκ χέρσου: de iis qui moribus ac studiis sunt inter se discrepantiores, quam ut spes sit, aliquando inter eos necessitudinem coituram. Suidas.

Echinātis, Adjectivum. { ἐχένοδωτός. Couvert d'aiguillons, comme un herisson. ITAL. Coperto di spine come il riccio. GERM. Das ein stachende oder dornichtige rinden hatt. HISP. Cosa cubierta como de erizo. ANGL. Covered or sett with prickes or strings as an irchin. } ut echinata castanea. Plin. lib. 27. cap. 9. In cacumine capitula sunt echinata spinis.

Echinophorā, genus conchæ. Plin. lib. 32. cap. 11.

Echion, ἐχέων. Unus fuit illorum, quorum opera adjutus Cadmus, Thebas ædificavit: de quo Ovid. 3. Metam. Hinc etiam ipsi Thebani à Poëtis Echionidæ & Echionii passim appellantur.

Echlon, ἐχέων medicamentum quoddam, dictum à vipera, quam Græci ἐχένη nominant. Plin. lib. 29. cap. 6. Viperam vivam in fictili novo comburere, addito sceniculi succo ad cyathum unum, & thuris manna una, atque ita oculorum suffusiones, & caligines inungere, utilissimum est. Medicamentum id, echion vocatur. Hæc ille.

Echitēs, ἐχίτης, gemma est colore viridi subobscuro, quandam viperæ similitudinem referens. Plin. lib. 37. cap. 11.

Echite, tes, ἐχίτη, herba est similis scammonio. Plin. lib. 24. cap. 15.

Echium, vulgò Buglossus sylvestris, id est, Lingua bovis, Gallis Borrage, quasi Corrago, quasi dixeris, Baillant courage. Nam buglossum vino injectum, lætitiæ & hilaritatis causa est, unde ἀφροσύνη Græcis dicitur. Hadr. Jun. in Homer. ἐχίτη, est vipera. Eadem herba ἐχέδιον Apuleio. }

Echo: Soni, vel vocis repercussio. { ἡχώ. GALL. Echo, le son & retentissement de la voix, comme répondant à celui de qui est la voix. ITAL. Echo, la voce che risponde al principio della parola. GERM. Wiederhaltung/das wider tönen in den walden. HISP. La voz que re-vedonda y resuena. ANGL. An echoe, the answering a gain of the voce. } à verbo Græco ἡχώ, quod est resono. Ovid. lib. 3. Metam.

Planxerunt Dryades, plangentibus affonat echo.

Fit præcipue in convallibus, & locis concameratis, ubi scinditur resultans aër, & acceptæ voces numerositate repercussu multiplicantur: nomenque echo ejusmodi voci à Græcis datum est, ut Plinius scribit, quoniam non est vagandi liberrimus campus, sed objectu reflectitur. Quæ res etiam multas voces multis in locis reciprocas facit: sicut in urbe Cyzico tures septem acceptas voces multiplicat. Et Olympiæ porticus fuit, quam heptaphonon appellabant: quoniam septies eadem vox ibi reddebat. In hanc sententiam ait Lucretius,

Sex etiam ac septem loca vidi reddere voces,

Vnum quum faceres: ita colles collibus ipsi

Verba repulsantes, iterabant verba referre.

Eadem à Latinis dicitur imago. Valer. Flacc. lib. 3. Argonæ Rursus Hylan, & rursus Hylan per longa reclamat Avia, responsant sylva, & vaga certat imago.

Horat.

Quem deum cuius recinit iocosa

Nomen imago.

Scribit Ovid. lib. 3. Metam. Echo nympham fuisse, quæ quum à Narcisso, cujus amore deperibat, sperneretur, longo mœtore contabuit, & corpore demum in saxum converso, nihil nisi vocem retinuit. Græci item concavas rupes, & valles argutas, in quibus sonus reflectitur, ἡχέες vocant, teste Col. lib. 9. cap. 5.

Ecligmā, αἰς, ἐκλιγμῶ. Frequentissimum medicis Græcis vocabulum, quod Latine Linctum vertimus. Sunt ecligmata, quæ sunt lingen-di gratiā, non edendi, aut devorandi: hoc est, quum aliquid in ore tenentes, paulatim distillando sorbemus, δὲ τὸ ἄκρον, & λείψον. Vulgus medicorum Electuarium vocat. Plin. lib. 27. de Thyimo, Diutinæ tussi ecligmate faciles ex creationes facere existimatur.

ECLIPSIS, ἐκλειψις. Figura, qua in oratione aliquid reticemus, quod ad ejus absolutionem sit necessarium. Latine defectioem vertere possumus, δὲ τὸ ἐκλείπειν, quod est deficere. Ter. in Andr. Verbum unum cave de nuptiis, deest, dicas. Eclipsis lunæ, hoc est defectus lunæ: quum sol per interpositionem terræ ita lunæ opponitur, ut illam illuminare non queat. De Eclipsi lunæ Plut. in Dione, & in Paulo Emilio, & in Nicia, Eclipsis Solis, quum Solis radii aliqua ex parte à nobis auferuntur, propter interjectum & interpositum lunæ. De Eclipsi Solis Plutarch. in Dione, & in Paulo Emilio. Periphraſis Eclipsis Solis, apud Catull. de com. Beren.

Flammens, ut reperi, Solis nitor obscuratur.

ANGL. The eclipse of the sunne or moone. }

Eclipticus, α, um, ἐκλειπτικός. Defectivus. Plin. lib. 2. cap. 16. Convenit stellas in Occasu vespertino proximas esse terræ & latitudine & altitudine, exortusque matutinos in initio cujusque fieri stationis, in mediis latitudinum articulis, quæ vocant ecliptica.

Eclōgā, ἐκλογή. Electio, electus, explanatio: ab ἐκλέγω, quod est eligo. Dicitur & sermocinatio, seu colloquium. Unde Eclogæ Virgillii.

Eclogarii apud Cic. ad Attic. lib. 16. i. sermocinatores, vel auditores sermonum.

Plaut. *Capt. sc. 1. a. 4.* Basilicas edictiones atque imperiosas habet. Idem *Pseud. sc. 2. a. 1.* Nisi hanc edictionem animadvortitis. Idem *ibid.* Vobis hanc habeo edictionem.

Edictales dicebantur, qui annum unum in legum studio versati, altitum etiam adjungebant: ducta scilicet appellatione ab edicto, cui cognoscendo tum operam dabant.

Edictalis, e, quod ex edicto fit, ut edictales bonorum possessiones dicebantur, quæ ex Prætoris edicto sine causæ cognitione de plano dabantur, *L. 1. D. si tab. testam. l. 30. D. de acq. hered.*

Edilis, e: Vide *Edo*, es.

EDISCO, is: Memoria complector, memoriæ mando, $\xi\tau\delta\eta$ lamádh, $\xi\eta\lambda\alpha$ aláph. *παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς μνήμης.* GALL. *Apprendre par cœur.* ITAL. *Imparare à mente.* GERM. *Auswendig lehren.* HISP. *Deprender de memoria.* ANGL. *To learn perfectly.* Cic. 2. *Tusc.* Ita sunt deinde dulces, ut non legantur modò, sed etiam ediscantur. *Virg. 6. Eclog.*

Audiit Eurotas, jussitque ediscere lauros.

Plaut. *Aul. sc. 1. a. 4.* Servus herile imperium ediscat.

Ediscendus ad verbum libellus. Cic. 4. *Acad.*

EDISSERO, is: Explano, declaro. $\xi\tau\delta\eta$ parásch, $\xi\tau\delta\eta$ pathár. $\delta\iota\lambda\epsilon\gamma\eta\mu\iota$, $\xi\tau\delta\eta$ $\delta\iota\lambda\epsilon\gamma\eta\mu\iota$ $\xi\tau\delta\eta$ $\delta\iota\lambda\epsilon\gamma\eta\mu\iota$. GALL. *Declarer & bailler à entendre.* ITAL. *Dichiarare.* GERM. *Auslegen/erleutern.* HISP. *Declarar lo oscuro.* ANGL. *To declare, to mak plane, and rehearse.* Pacuvius, Edissere fabulam hanc. *Virg. lib. 8. Æneid.*

— mihique edissere vera roganti.

Plaut. *in Capt.* Jam animadvorte, hæc mihi, quæ dicam, edissere. Cic. *de clar. Orat.* Quis docendo, edisserendoque subtilior.

Edisserto, as: frequentativum. $\xi\tau\delta\eta$ $\delta\iota\lambda\epsilon\gamma\eta\mu\iota$, $\xi\tau\delta\eta$ $\delta\iota\lambda\epsilon\gamma\eta\mu\iota$. Plaut. *in Amph.* Ordine omne, ut quicquid actum est, dum apud hostes sedimus, edisseravit. *Gell. lib. 1. cap. ult.* Sæpe eum de malo iracundiæ edisseravisse.

Editiuus, Editus: vide *Edo*, is.

Editi, Ptolemæo insula est juxta Orientalem plagam Hiberniæ, Andros Plinio dicta.

EDO, es, est, edi, esum, vel estum: vel *Edo*, edis, ab $\xi\delta\omega$, significat vescor. $\xi\tau\delta\eta$ achál. $\xi\delta\omega$, $\xi\delta\omega$. GALL. *Manger.* ITAL. *Mangiare.* GERM. *Essen.* HISP. *Comer.* ANGL. *To eat, to chow meate.* Bibe, es, fuge (pro ede.) Plaut. *in Pseud. sc. 2. a. 1.* Volo esse (pro edere.) Idem *Cure. sc. 3. a. 2.* E nucce qui vult esse nucleum, frangit nucem. *Ibid. sc. 1. a. 1.* Non placet me hoc noctis esse. Idem *Amph.* Purpureum, an luteum panem esse soleam (id est, edere.) Idem *Menach. sc. 5. a. 5.* Miserrimus, qui cum esse cupit, quod edat non habet. Idem *Capt. sc. 1. a. 3.* Scis benè esse, si sit unde. *Ibid. sc. 1. a. 4.* Si paucillum potes contentus esse (id est, edere, ambigüe.) Item, Biberent quando esse nollent. *Sueton. in Tib. cap. 2.* Es, pota. Plaut. *Mostell. sc. 1. a. 1.* Bibite, pergræcamini, est. *Ibidem.* Item, Mensam quando edo, derergeo. Idem *Menach. sc. 1. a. 1.* Dum talem me facies, assidue edes (de parasito.) Idem *Milit. sc. 1. a. 4.* Edim, is, it. Idem *Aul. sc. 3. a. 4.* Quod edit tam duim, quam perduim (id est, edat.) Idem *Capt. sc. 1. a. 3.* Miser qui quod edit quærit (pro edat.) Miserrimus qui cum esse cupit, quod edit, non habet (id est, edat.) *Ibid. Virg. 4. Æneid.*

— est mollis flamma medullas.

Cic. *ad Attic. lib. 13.* Itaque & edit, & bibit $\xi\delta\omega$, & jucundè, opi- parè, sanè, & apparatus. In infinitivum facit duplicem. Esse, ab *Edo*, es: Edere, ab *edo*, edis. Cic. 2. *de Orat.* Quem quum Catulus nuper audisset, fœnum alios aiebat esse oportere. Quandoque edo significat Consumo. *Horat. lib. 1. Epist.*

Qua ladunt oculos, festinas demere: si quod Est animum, differs curandi tempus in annum.

Hujus composita, Adedo, Ambedo, Comedo, Exedo, Obedo, Pere- do, & Superedo, de quibus vide suis locis. Frequentativum ejus est Esuro, desiderativum Esurio.

Edendus, participium. ANGL. *To be eaten.* Cic. *de Amic.* Multos modios salis simul edendos esse, ut amicitia munus expletum sit.

Edones, bibones, edaces, bibaces. Varro. ||

Edor, eris, estus, prateritum Esus sum. *Plin. lib. 20. cap. 9.* Et in Ægypto propter ejus amaritudinem non estur. Estur, impersonale. Plaut. *Most.* Jam ista quidem absumpta res erit, quando dies noctesque estur, bibitur. Item *Ovid. 1. de Pont.*

Estur ut à scabra positum rubigine ferrum.

Edito, seu Esito, as, frequentativum est à supino Esum formatum. $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$. GALL. *Manger peu & souvent, manger en plusieurs fois.* ITAL. *Mangiare spesso.* GERM. *Dapffer essen/essen eins essens.* HISP. *Comer à menudo.* ANGL. *To eat often.* Gell. *lib. 4. cap. 11.* Pythagoram Philosophum non esitavisse ex animalibus. *Ibid.* Videtur autem de cyamo non esitato causam erroris fuisse. *Cato de re rustica, cap. 157.* Lorium conservato ejus qui brassicam esitaverit. *Gell. cap. 7. lib. 11.* Esitare panem.

Edax, adjectivum, idem quod vorax. $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$. GALL. *Grand mangeur, gourmand.* ITAL. *Ingordo, mangiatore.* GERM. *Gräßig.* HISP. *Mucho comedor y gestador, tragon.* ANGL. *A great eater, à glutton.* Cic. *pro Flacc.* Edax hospes. *Terent. in Phorm.* Alere nolunt hominem edacem. *Senec. cap. 9. al. 28. de consol. ad Polyb.* Edax invidia. *Ovid. Eleg. 5. lib. 1. Trist.*

Aut ut edax vulitur.

Edax currus, qui multum unguinis, sive ceromatis absumit. Et Edaces tritremes, quod magnis consent impendiis. *Tempus edax rerum*, quod omnia spatii longitudine atterat & consumat.

Estrix, icis, ab *Edo*, es, est. $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$. GALL. *Mangereffe, grande manœuvre, gourmande.* ITAL. *Mangiatrice.* GERM. *Gräßlein/schlemmerin.* HISP. *Comedora.* ANGL. *She that eateth much.* Plaut. *Cas.* Ego novi ambas illas estrices, corbitant, ubi comesse possunt.

Edictas, pro ingluvie, & voracitate. $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$. GALL. *Gourmandise, quand on mange beaucoup & avidement.* ITAL. *Mangiare sconcio.* GERM. *Esfigeit / oder fräßeren.* HISP. *La garganteza, obra de gastar.* ANGL. *A greedy eating.* Plautus *in Persa*, Neque edaci-

tate eos quisquam poterat vincere. Cic. *ad Quint. Fratr.* Edacitatem pueri pertimesco.

Eduli, voratores, degulantes. Gl. *Isid.* ||

ESURIO, is, esurivi, itum, ire: Cibum appeto, fame premor. $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$. GALL. *Avoir faim, desirer de manger.* ITAL. *Haveer fame.* GERM. *Hungern.* HISP. *Aver gana de comer.* ANGL. *to be hungrie.* Est autem absolutum, quanquam & cum accusativo inveniatur. Plaut. *in Cureul. sc. 1. a. 5.* Qui homo mature quæ sivit pecuniam, nisi eam mature parit, mature esurit. *Jup. Esurio.* S. Here si tu esuris, ego satur pugnæ ad te volito. Idem *Amphitr.* Item, H. Esurire mihi videre. E. Mihi esurio, non tibi. Idem *Capt. sc. 1. a. 4.* Quando esurio, tum crepant (intestina.) Idem *Menach. sc. 5. a. 5.* *Terent. in Heaut.* Modò liceat vivere, est spes. GL. *Quæ? s.* Nos esuros satis. Cæl. *Cic.* Vestras copias non novi: nostri valde depugnare, & facile elgere, & esurire consueverunt.

Esurior, pass. *Ovid. 1. de Ponto, eleg. 11.*

Quod mare, quod tellus, appone quod educat aër: Nil ibi quod nobis esuriatur erit.

Esuriens, Particip. *Ovid. lib. 2. de remed. amoris.*

Non facile esuriens posita retinebere mensa.

Esuriens dominus, pro Avaro. *Horat. 2. Serm. sat. 3.*

— neque illinc Audeat esuriens dominus contingere granum.

Esuriens lupus, vide *Lupus*.

Esuriãles feriaz dicuntur à Plauto *in Capt.* quibus ab edendo feriamur. Neque jejuniosorem (inquit) neque magis effractum fame vidi, &c. Ita venter, gutturque resident esuriales ferias.

Esurio, nis, qui esurit. $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$. GALL. *Affamé, qui à grand' faim.* ITAL. *Chi a fame.* GERM. *Ein hungeriger.* HISP. *Hambriento à ganoso de comer.* ANGL. *To that is hungrie.* Plaut. *in Persa*, O Satorio! opportunè advenisti mihi. s. Mendacium addepol dicis, atque haud te decet. Nam esurio venio, non advenio satorio.

Esuritor. $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$. *Martial. lib. 3.*

Romam petebat esuritor Churius: al. Tutius.

Esurites, ei: Esuritiõ, nis: & Esurigo, inis, fames, edendi aviditas. $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$. GALL. *Faim, famine.* ITAL. *Fame.* GERM. *Hungér.* HISP. *Hambre.* ANGL. *Famine, hunger.* Varro, Ubi lubet, ire licet accubatum, accedo strenuus, simulans quod esurigo fidebat costas. *Catull. 20. Epigr.* Aureli pater esuritionum. *Gellius lib. 16. cap. 3.* Esuritionem faciunt inanes patentisque intestinorum fibra.

Esurici ejus misertus. *Cælius ad Cic. fam. 8. 1.*

Esus, us, ui: Actus edendi. $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$. GALL. *Mangerie, le manger.* ITAL. *Mangiare.* GERM. *Das essen.* HISP. *El comer.* ANGL. *A chewing or eating.* ut, Pomum immaturum, necdum esui idoneum. *Plin. lib. 20. cap. 7.* Stomachos dissolutos adjuvant esu.

Edilis, e, pluraliter Edilia: vel Edulis, vel Edulia, per quintam vocalem, Dicuntur omnia quæ ad esum pertinent. $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$. GALL. *Bon à manger, qu'on peut manger.* ITAL. *Cosa da mangiare.* GERM. *Das zum essen gehört.* HISP. *Cosa para comer, à que se suele comer.* ANGL. *Any thing that may be eaten, or pertenin to eaten.* Gell. *lib. 17. cap. 11.* Quod ex salutis usu foret, ut edilia quidem omnia defenderet ab arteria, depelleretque in stomachum, & pulmonem. Et *cap. 16.* Genera, nominaque Edulium hæc sunt. *Horat. lib. 2. Serm. satyr. 4.*

Vinea submittit capreas non semper edules.

Edillum, dicitur quicquid ad prandium cenamque edendi gratiã apponitur & sumitur, præter panem. $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$. GALL. *Manger, ou mangeaille, tout ce qu'on mange.* ITAL. *Companatico.* GERM. *Essige speiß.* HISP. *Manjar, à comida, que se suele comer.* ANGL. *Any thing to be eaten, fooda.* Hieronymus, Cujus edulio primogenita perdidit. *Edulia.* Gell. *cap. 11. lib. 17.*

Edulitas, de carnis annona. *Lamprid. in Alexand. Sever.*

Edo, nis: Edax, manduco $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$. GALL. *Grand mangeur, gourmand, goulu.* ITAL. *Mangione, divoratore.* GERM. *Ein esser, oder ein fraß.* HISP. *Comilon à tragon.* ANGL. *A great greede eater, a glutton.* Nonius, Edones, & phagones, ab edacitate: unum Latinum, aliud Græcum. Varro, Edones Romam, ut turba intendat annona: sed propter phagones ficedulam pinguem, aut turdum, nisi volantem non videbo.

Edo, edis, edit, priore producta, edidi, editum, ab e & do: Emitto, foras do, profero, in apertum profero, expromo. $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$ $\xi\tau\delta\eta$. GALL. *Mettre hors, produire.* ITAL. *Mandar fuori, dar in luce.* GERM. *Heraus thun/ausslassen gehen.* HISP. *Embiar de fuera, publicar la escritura.* ANGL. *To put forth, to utter.* unde Edere librum, est librum publicè legendum emittere. Cic. Nec se tenuit quin contra doctorem suum librum ederet. *Suet. in August. cap. 94.* Edere genituram suam. *Liv. lib. 3. d. 4.* Edere prælium. Item Edere operam. Idem *lib. 5. ab Urb.* *Suet. in Tiber. cap. 35.* & *in Neron. c. 12.*

Edere census, idem *in Calig. cap. 38.*

Carminaque edideram.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

— celere super edere corpus Gaudet equum:

id est, insilire. *Tib. lib. 4.* Jam aliquid pugnae edidit. *Plaut. Capt. sc. 4. a. 3.* Pro se id quod quisque potest & valet, edit, ferro ferit. Idem *Amph. sc. 1. a. 1.* & *Liv. lib. 7. d. 4.* Quibus diis edidissent, decemviri sacrificarent. Et quoniam quæ generantur, ex utero in lucem prodeunt, edi, etiam pro nasci accipitur. *Horat. lib. 1. Carm. Ode 1.*

Mecenas atavis edite regibus.

Senec. cap. 4. de consol. ad Polyb. Hoc principio edimur (in lucem.) *Plaut. Aul. sc. 5. a. 3.* Postquam hanc rationem cordi ventrique edidi, accessit animus ad meam sententiam. Edere sæpe significat Exhibere: ut, Edere spectacula: edere munus gladiatorium. Idem *Plaut.* Edit quisque quod potest: id est, profert & agit. Edere animam, pro mori. *Cic. pro Sestio.* At si tum P. Sestius, Judices, in templo

Cicer. 3. de finib. Atque etiam in bestijs vis naturæ inspici potest, quarum in fœtu & educatione laborem quum cernimus, naturæ ipsius vocem videmur audire. Idem 5. de finib. Earum etiam rerum quas terra gignit, educatio quædam & perfectio est. Senec. cap. 12. de consol. ad Marc. Ex educatione liberorum fructus & voluptates.

Educatus, us, ui: Ipsa educatio. Tertul. de resur. car. Decessuro concubitu, & fœtu, & educatu.

Educator, is: Nutritor. ἰδὲν οὐμὲν, τροφός. GALL. Nourrisser. ITAL. Chi nutrice, & da creanza. GERM. Ein aufzueherer vnd ernehret. HISP. El ayo que assi cria los niños. ANGL. A nurisher, that bringeth up. Cic. 2. de nat. deor. Omnium autem rerum, quæ naturâ administrantur, seminator, & fator, & parens (ut ita dicam) atque educator & alitor est mundus. Idem pro Plancio, Quis est nostrum liberaliter educatus, cui non educatores, cui non magistri sui atque doctores, cui non locus ille mutus, ubi ipse altus, aut doctus est, cum grata recordatione in mente versetur?

Educatrix, scem. gen. Nutrix. ἰδὲν οὐμὲν, τροφός, ἡ. GALL. Nourrisse. ITAL. Donna che nutrisce. GERM. Ein ernehretin. HISP. El ama que cria. ANGL. She that bringeth up, a nource. Cic. 1. de fin. Earum rerum parens est, educatrixque sapientia.

EDULCO, as, are: Dulce facio. ἰδὲν οὐμὲν, ἡμιτικ, γλυκαίνω. GALL. Adoucir, faire doux. ITAL. Addolcire, far dolce. GERM. Süß machen. HISP. Endulcer de hazer algo dulce. ANGL. To mak sweet. Cic. Martius apud Nonium, Quapropter edulcare convenit vitam, curasque acerbis sensibus gubernare. Hæc eadem verba à Gellio referuntur cap. 25. lib. 15.

Edulis, vel Edulium: vide in Edo, es.

Edumæi, ἰδὲν οὐμὲν, vel ἰδὲν οὐμὲν, Populi Arabici, Steph. Vide Edom, & Idumæa.

Eduorum civitas, h. e. Augustodunum, Autum, vel Ostum. V. E. sub A. Lugdunensi.

EDURO, as, are: Durum efficio, & ad laborem assuefacio. Gell. cap. 1. lib. 14. ἰδὲν οὐμὲν, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ. GALL. Endurcir, rendre dur. ITAL. Indurare. GERM. Erherten. HISP. Endurecer alguna cosa. ANGL. To mak hard. Columell. lib. 11. cap. 1. Qua re docendus, & à pueritia rusticis operibus edurandus futurus villicus. Nunc legunt educandus.

Edurâre, neutrum, pro perdurare. Senec. de brev. vita, Aiunt animalibus tantum induruisse naturam, ut quina, aut dena secula edurent. Gell. lib. 14. cap. 1. Ut nullius observationis tenor tanto aere potuerit edurare.

Edurus: Non durus, quasi extra durum. Diomedes lib. 1. ἰδὲν οὐμὲν, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ. GALL. Mol, qui n'est point dur. ITAL. Molle, non duro. GERM. Nitt hart/weich. HISP. Muella y no duro. ANGL. That is not hard, soft. Ibi enim e, privationem significat, ut in adjectivo Enodis. Virg. lib. 2. Georg.

Plantis edura coryli nascuntur.

Alii sic habent, Plantis & dura. Utramque lectionem Servius agnoscit. Plin. lib. 14. cap. 3. In pergulis verò feruntur escariæ appellatæ, eduræ acinis, albæ, nigraque. Interdum etiam edurum invenimus, pro valde duro. V. Georg. 4.

Eduamque pyrum, & spinos iam pruna ferentes.

Ubi eduram pyrum, teste Servio, vocat Poëta valde durum. Edurè, adverbium: Durè, asperè. ἰδὲν οὐμὲν, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ. GALL. Fort rudement, rigoureusement. ITAL. Duramente, rozamente. GERM. Hartiglich. HISP. Muy duramente. ANGL. Very hardlie. Ovid. 3. de arte amand.

Nec tamen edurè, quod petit ille, nega.

Edusam, ab edendo dixerunt veteres deam quæ esui præerat, quemadmodum Potinam, quæ potui. Author Nonius, ex Varrone. Alii legunt, Edula.

Edyia, ἰδὲν οὐμὲν, apud Hesiodum in Theogon. Nymphæ nomen est, Oceani & Tethyos filia.

Edyme, ἰδὲν οὐμὲν. Urbs Caria. Steph.

EE

Ectiōn, is, ἡμιτικ. Pater fuit Andromaches, & focer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat, teste Homer. lib. 22. Iliad. Hinc deducitur adjectivum Ectioneus, ἡμιτικ. Ovid. 12. Metam.

Ectioneas implevi sanguine Thebas.

Ectiōnēā, ἡμιτικ, alterum ex Piræi promontoriis. Steph.

EF

Effaco, à facibus repurgo.

Effasilatum, exsertum, id est, extra vestimentum filo contextum. Fest. & ibi Scal. Vox nihili, inquit: legendum exsiliatum. Poterat & exassilatum.

EFFARCIO, is, effarsi, effartum: Maximè impleo. ἰδὲν οὐμὲν, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ. GALL. Farcir, & remplir. ITAL. Empir bene. GERM. Doff schoppen/auffüllen. HISP. Hinchir mucho. ANGL. To fill, to stuff hard. Cæsar lib. 7. de bell. Gall. Hæc autem quæ diximus, intervalla, grandibus in fronte saxis effarciuntur. Plaut. Mostell. sc. 1. a. 1. Bibite, este, effarcite vos: ab effercio. Effarcite vos, id est, distendite & saginate epulis, ut aves quæ saginati solent, quæque farciri dicuntur à Varrone: unde & factores, Græcis στρογγύ.

Effartus, a, um. Plaut. Capt. sc. 1. a. 3. Dies effartus fame.

EFFARĪ: Eloqui. ἰδὲν οὐμὲν, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ. GALL. Dire & parler, proferer. ITAL. Parlare, proferire. GERM. Aufspriechen/herauf reden. HISP. Hablar esparzadamente. ANGL. To speak and utter. Liv. 3. ab Vrbe, Fædus, multisque id verbis, quæ longo effata carmine, non operæ est referre, peragit. Cic. pro domo sua, Neque verbum ullum solenne potuit effari. Virg. 2. Aeneid.

— sic ore effata recepit

Ad sese, & sacra longævum in sede locavit.

Effari etiam Augures dicebantur, quum ultimas augurii sui preces proferebant. Unde Effata, sunt ultimæ preces Augurum, quas post fines auspiciorum extra urbem effabantur, ut Varro & Servius aiunt. Cic. 2. de Legib. Alterum quod interpretatur fatidicorum & vatium effata incognita. Effari templum. Cic. ad Attic.

lib. 13. Opinor Augures nihil habere ad templum effandum. In hanc sententiam Liv. lib. 10. ab Vrbe. Fanum, id est, locus templo effatus. Effari preces dicitur Sacerdos sacris operans, cui chorus responderet, Amen.

Effatus ager. Servius in illud 6. Aeneid.

— sic effatus vestigia pressit.

Propriè, inquit, effata sunt Augurum preces. Unde ager post pomeria, ubi captabantur auguria, dicebatur effatus. Gell. cap. 14. lib. 13. Pomerium locus est intra agrum effatum. Ibid. Effati urbis fines.

Effatum, pronunciatum, enunciatio. ἰδὲν οὐμὲν, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ. Cic. 4. Acad. Nempe fundamentum Dialecticæ est, quicquid enuncietur, (id autem appellant ἄξιωμα, quod est quasi effatum,) aut verum esse, aut falsum.

Effabilis, e, adject. Dictu effabilis, ἰδὲν οὐμὲν. Virg. Aeneid.

Nec visu facilis, nec dictu effabilis ulli. De Polyphemo.

Locus Virgillii aliàs affabilis, non effabilis. Apul. in Apol. ubi de Deo, Nec ulla vice comprehensus, eoque paucis cogitabilis, nemini effabilis.

Effatui, vaniloqui, sine affectu. Gl. Isid. ||

EFFASCINO, as: Fascino. ἰδὲν οὐμὲν, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ. GALL. Enforcer. ITAL. Ammalciare. GERM. Verzaubern. HISP. Aojar, encantar, echizar. ANGL. To bewitch. Solinus, Quædam in terra Africa hominum familiæ sunt, voce atque lingua effascinantes, quæ si impensius fortè laudaverint pulchras arbores, segetes lætiores, infantes amœniores, egregios equos, pecudes cultu atque pastu opimas, emoriuntur repente. Est itaque effascinare nihil aliud, quàm noxio visu, & fictis laudationibus exitium afferre. Plin. natural. hist. lib. 7. cap. 2. apud Gellium cap. 4. lib. 9. refert esse quosdam in terra Africa familiæ hominum voce & lingua effasiantium. Plin. cap. 4. lib. 7. refert ex Cic. mares, scæminasque omnes, quæ duplices habent pupillas oculis fascinum circumferre: vel, ut loquitur Gell. cap. 4. lib. 9. interimere videndo.

EFFASCINATIO, verbale. ἰδὲν οὐμὲν, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ. GALL. Enforcement. ITAL. Ammaliamento. GERM. Verzauberung. HISP. Aojadura, echizo. ANGL. A bewitching, a charme. Plin. lib. 37. cap. 10. Eam contra effascinationes auxiliari volunt.

EFFAXILLO, as, ab axilla fit, & significat exerto, quod exerto brachio axilla ostendatur. Festus.

Efferre pedem portâ. Suet. in Tib. cap. 38.

EFFERO, efferre: Extra fero. ἰδὲν οὐμὲν, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ. GALL. Porter hors, lever, enlever. ITAL. Portar fuori, inalzare. GERM. Auftragen. HISP. Sacar a suera, ensalzar. ANGL. To bring forth, to lift up. Plaut. in Amph. Sed vide efferantur ex navibus. Clamorem utrinque efferunt (id est, tollunt.) Plaut. Amph. sc. 1. a. 1. Ite, efferre lora. Idem Capt. sc. 4. a. 3. Efferre mihi intus clavem laconicam. Idem Most. sc. 1. a. 2. (de morte) Utinam sic efferamur. Idem Asin. sc. 3. a. 3. Cædendum illum (agnum) conduxit. E. Loces efferendum: nam mortuus est. Idem Aul. sc. 5. a. 3. Terent. in Adelphis, Nunquidnam efferre occidi. Efferre pedem, idem quod egredi. Plaut. in Bacch. Nego tibi annis fuisse viginti primis copiam, pedem ut efferres ex ædibus. Virg. lib. 2.

Mene efferre pedem genitor?

Hinc efferri cadaver dicitur, quum celebratur funus, vel dum sepelitur: quasi extra urbem ferri, ἰδὲν οὐμὲν, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ. Siquidem apud veteres solebat extra urbem sepeliri, nisi qui gessissent magistratus: honestiores tamen circa vias. Unde frequenter epitaphia ad viatores diriguntur. Liv. Depugnabunt pro te ipsi, ac morientur, ac se ultro efferent. Idem 2. ab Vrbe. Nihil aliud ad eum nuntium à proposito averfus, quàm ut cadaver efferri juberet, Sen. cap. 23. de cons. ad Marc. & cap. 16. ad Helviam, Efferre filios (mortuos) id est, amittere, Ovid. Eleg. 8. lib. 1. Trist.

Sive per ingenuus aliquis capus extulit artes.

Tibul. lib. 4.

Splendidior liquidis cum Sol caput extulit undis.

Item, Efferre virum naufragum (id est, evhere è mari ad sepulturam.) Senec. cap. 17. de consol. ad Helv. Corpus efferri, capite velato (contra morem.) Velleius.

Eripere ade Deam, raptamque efferre per hostes.

Ovid. 13. Metam. Ne corpus pedem efferat sine custode. Plaut. Capt. sc. 3. act. 2. Interdum Efferre, est provehere, exaltare. ἰδὲν οὐμὲν. Virg.

Extulit hæc Decios, Marios, magnosque Camillos.

Interdum laudate, ἰδὲν οὐμὲν, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ: quamvis ad idem reduci possit: nam si quem laudamus, quodammodo ab inferiori & humilioti gradu ad summam dignitatem evchimus. Nonnunquam etiam accipitur pro extollere, sive in altum levare. Virg. 3. Aeneid.

Ostendit dextram insurgens Entellus, & alit

Extulit, id est, in altum levavit.

Interdum proferre, ut apud eundem, Vt belli signum Laurenti Turnus ab arce Extulit.

Interdum elevare, minuerèque, quasi extra ferre, hoc est, evacuare. Cic. de Orator. Illa autem quæ aut conciliationis causa leniter, aut permotionis vehementer aguntur, contrariis commotionibus efferenda sunt, ut odio, benevolentia, misericordia, invidia tollantur. Aliquando etiam accipitur efferre, pro divulgare, & manifestum facere. Terentius in Phorm. Vides tuum peccatum elatum esse foras, neque jam id celate posse te uxorem tuam. Efferre sæpe ponitur pro afficere. Cic. de finib. Si vincunt, efferant se læticia, victi debilitantur, animosque remittunt.

ELATUS, partic. Sublatus. ἰδὲν οὐμὲν, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ. GALL. Haut, élevé. ITAL. Alto, elevato. GERM. Erhebt. HISP. Alto, ensalzado. ANGL. Lifted up. Liv. 7. ab Vrbe. Corvus è conspectu elatus Orientem petit.

ELATUS, adjectivum: Superbus, arrogans, inflatus. ἰδὲν οὐμὲν, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ, ἡμιτικ. GALL. Superbe, élevé, hautain, enflé d'orgueil. ITAL. Superbo, arrogante, gonfo. GERM. Stolz/oder hochtragen. HISP. Sobervio. ANGL. Lofie, high, haughty. Cic.

Effigio, as: Ad effigiem formo. ἔφραζω *jasár, ἔφραζω*. GALL. *Figurer*. ITAL. *Figurare*. GERM. *Abbilden/nach eines andern bildniß gestalt*. HISP. *Hazer la imagen de alguno*. ANGL. *To draw or make the shape of a thing*. August. lib. 7. de civit. usus est. ¶ Effigiate, pro effingere, eleganter dictum. Paulinus: *Forcipe Vulcanum, chordis, vel pectine Phœbum, Effigias clypeo, insanam crustisque Minervam. Prudentius in Pschem.*
nam viscera limo
Effigians.

Sidonius Apoll. lib. 6. cap. 12. Sactavit templis, formavit statuis, effigiavit imaginibus. Hoc sensu dictum est *imaginare*. Lactantius lib. 5. cap. 14. Sed terram digitis suis imaginatam metuant, & adorent. Et Gregor. Turon. lib. 5. de gloria Martyr. cap. 65. Imaginatam adhibentes picturam. Itaque pat. verbum *imaginare*, & *effigiare*.

Effingo, est effigiem rei alicujus ad vivum exprimo; vel ad alterius formam fingo, & qualem volo fingendo formam represento, exprimo. ἔφραζω *jasár, ἔφραζω*. GALL. *Tailler ou pourtraire, ou autrement exprimer & représenter au vis, faire à la semblance*. ITAL. *Figurare, ritrare*. GERM. *Nachbilden/abmachten/oder nachmachen*. HISP. *Dibuxar, hazer la imagen de alguno*. ANGL. *To make lyke, to devise te likeness*. Cic. 1. Tusc. Quæ potè tam immentia magnitudo, quæ illa multa possit effingere? Quint. Nam mihi videtur M. Tullius, quum se totum ad imitationem Græcorum contulisset, effinxisse vim Demosthenis, copiam Platonis, jucunditatem Isoeratis. Vido plura apud Vallam lib. 5. cap. 46. ¶ Effingere, pro tergere. Cic. pro Sextio, Sanguinem spongiis effingi, ut legit Servius, ubi mendose *effundi*. Cato de re rust. Filcinas spongia effingat.

Effictus, participium: Expressus. ἔφραζω *notár, ἔφραζω*. GALL. *Représenté, tiré au vis*. ITAL. *Representato*. GERM. *Nach einem andern gestellt oder gemacht*. HISP. *Dibuxado*. ANGL. *Drawen and made after the shape of another*. Cic. pro Roscio. Etenim hæc conficta arbitror à Poëtis, ut effictos nostros mores in alienis personis, expressamque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus.

Effictio, nis. ἔφραζω *jetser, ἔφραζω*. GALL. *Portrait*. ANGL. *An expressing or representing*. Ad Herenn. lib. 4. Effictio, est quum exprimitur & effingitur verbis corporis cujuspiam forma, quoad satis sit ad intelligendum.

Effio: Fio, Perficior. Plaut. *Persa*: Ut fiant quorum opera hæc mihi facilia factu, facta sunt, quæ volueris effici.

Efflagito, as: Cum clamore, seu cum magna instantia flagito, magnopere postulo. ἔφραζω *bikkésh, ἔφραζω*. GALL. *Requerir instamment, presser en demandant, demander à toute force*. ITAL. *Demandare con istanza*. GERM. *Zwingentlich bitten / mit ernstlichem anhalten begehren*. HISP. *Demandar o pedir con importunidad*. ANGL. *To request importunatie*. Virg. 2. *Aeneid.*
Ille simul fugiens, Rutulos simul increpat omnes,
Nomine quemque vocans, notumque efflagitat ense.

Quintil. ad Tryphon. Efflagitasti quotidiano convicio, ut libros quos de institutione oratoria scripseram, jam emittere inciperem. ¶ Efflagitare, pro flagitando impetrare. Cic. 3. in Verr. Cum iste à Dolabella efflagitasset.

Efflagitatus, us, nomen: Vehemens postulatio. ἔφραζω *baki'áshah, ἔφραζω*. GALL. *Requête avec instance*. ITAL. *Dimanda con istanza*. GERM. *Ein tringentliche bitt*. HISP. *Demanda importuna*. ANGL. *An importunat requesting*. Cic. 7. in Verr. In judicio coactus, atque efflagitatu meo producere ad ignotos, &c.

Efflagitatio, nis, idem. Cic. ad Brut. Quia neminem magis decet quam te Rempublicam amare, libertatisque defensorum esse, vel ingenio, vel rebus gestis, vel studio, atque efflagitatione omnium.

Efflëo, es, ere: Flendo consumere. ἔφραζω *pleurer, ἔφραζω*. GALL. *Pleurer jusques à perdre les yeux*. ITAL. *Consumar piangendo*. GERM. *Mit weynen verzehren / aufgreinen*. HISP. *Llorar demasado, perder los ojos de mucho llorar*. ANGL. *To weep vehementlie*. Unde efflere oculos dixit Quint. lib. 6. *Declamat.* pro nimio fletu se excæcare: Audita (inquit) mea calamitate, rari uxor exempli, & profus talis filii mater efflevit oculos.

Efflëgo, is, efflëxi, efflëctum, idem significat, quod Affligere, vel potius perdere, & quasi obterendo necare. ἔφραζω *limáh, ἔφραζω*. GALL. *Perdre & gaster, traiter mal, vexer, & tourmenter*. ITAL. *Affligere*. GERM. *Plagen*. HISP. *Mucho afflëgir*. ANGL. *To afflict, to torment*. Plaut. in *Asin.* sc. 2. a. 4. Quam tu propediem (nisi quidem illa ante occupasset te) efflëges scio. Idem *Cistell.* Et equidem hercle perdam te tertio, omnes efflëxero. Sen. de ira, lib. 1. cap. 15. Rabidos efflëgimus canes, & immansuetum bovem cædimus. Gell. lib. 2. cap. 6. Nemo quisquam tam efflëctis est moribus, quin faciat quod laudari queat: id est, tam perditis moribus.

Efflëctim, adverbium, pro perditè, & vehementer. ἔφραζω *ardement, ἔφραζω*. GALL. *Ardement, jusques au mourir*. ITAL. *Ardentemente, sin alla morte*. GERM. *Hässig/inmiglich*. HISP. *Mucho y con passion*. ANGL. *Vehementlie, greatlie*. Plaut. in *Amph.* Sic efflëctim amare, perinde ut hic te efflëctim deperit, Nævius in *Corollaria*, Nolo ego hanc te efflëctim amare, diu vivat volo, ut mihi prodesse possit.

Efflo, as: Flatu abigo, exspiro, emitto, ago. ἔφραζω *nischschëb, ἔφραζω*. GALL. *Letter hors en soufflant, souffler hors*. ITAL. *Cacciare col fiato*. GERM. *Auffhin blasen*. HISP. *Soplar à suera, hechar con el soplo*. ANGL. *To blowe out or away*. Varro lib. 1. de re rustica, Præterea quod ab sole toto die illustratur, salubrior est: quod est, bestiolæ, si quæ propè nascuntur, aut inseruntur, aut efflantur, aut acitudine citò pereunt. ¶ Inde efflare animam, *efflare*, dicimus pro mori. Cic. pro Mil. Quem pridie hora tertia animam efflantem reliquisset. Gell. cap. 15. lib. 3. Efflare animam. Quintil. Efflanda est animà inter discrimina dentium. Item Ovid. 5. *Fast.*
Dum loquitur, vernas efflat ab ore rosas.

Suet. in Aug. cap. 99. Unum autem ante efflatam animam signum alienæ mentis ostendit.

Effloresco, is: Valde floreo, & per translationem vigeo, excello. ἔφραζω *benits, ἔφραζω*. GALL. *Fleurir, produire sa fleur, croistre*. ITAL. *Fiorire grandemente*. GERM. *Anheben zuverblüen / oder fast zublüen*. HISP. *Mucho florecer*. ANGL. *To flourish greatlie, to be lustie*. Cic. in *Lalio*, Quæ tamen efflorescit amicitia, etiam si tu eam minus sequutus sis.

Efflvo: Extra fluo, effundor, elabor, excido, emano, abeo. ἔφραζω *maçal, ἔφραζω*. GALL. *Couler hors, s'écouler*. ITAL. *Spargersi fuori*. GERM. *Aussstießen / aufstinnen*. HISP. *Correr lo liquido à suera*. ANGL. *To flowe or runne out, to be forgotten*. Cato de re rust. cap. 1. Si habebis aquam, vinum effluet, aqua manebit. Cic. 2. *Tuscul.* Num tu ingenuisse Epaminondam putas, quum unà cum sanguine vitam effluere sentiret? Lactant. lib. 1. Sive igitur à Melissa (sicut Dydimus tradidit) colendorum deorum ritus effluxit. Livius lib. 7. ab Urb. Effluent lassitudine vires. Senec. cap. 9. de tranquill. Effluit libido, quâ necesse est. Catull. ad *Ortulum*,
Effluxisse tuo sorte putes animo.

¶ Effluere, per translationem accipitur pro palam fieri, sive divulgari. Terent. in *Eunuch.* Utrumque hoc fallum est, effluet, hoc est, non tacebitur, sed divulgabitur. ¶ Effluere etiam alicui dicitur, quod illi è memoria excidit. Cic. 2. de fin. Bona præterita non effluere sapienti, mala meminisse non oportet.

Effluentia, æ, idem quod effluvium, vel effluxus. ἔφραζω *zob, ἔφραζω*. GALL. *Escoulement*. ITAL. *Spandimento, spargimento*. GERM. *Aussinnung / ausblaffung*. HISP. *Aguella corrida*. ANGL. *A flowing out, a running over*. Plin. lib. 26. cap. 10. Illita quoque radix genitalibus, inhibebit non solum venem, sed effluentiam genituræ.

Efflūvium, ii: Ipse effluendi actus. ἔφραζω *flowing, ἔφραζω*. ANGL. *A flowing, out a running over*. Plin. lib. 7. cap. 51. Profundi humoris è corpore effluvium. Tacit. lib. 12. Quum & convivium effluvio lacus appositum magna formidine cunctos affecit: quia vis aquarum erumpens proxima trahebat, convulsis ulterioribus, &c.

Effoco, as, are: Suffoco. ἔφραζω *chanák, ἔφραζω*. GALL. *Suffoquer*. ITAL. *Suffocare*. GERM. *Ersticken*. HISP. *Abogar*. ANGL. *To choke, to strangle*. Senec. de brevitate vite, Alpice illos ad quorum felicitatem concurratur, bonis suis effocantur.

Effodio, is: Fodiendo eruo. ἔφραζω *nakar, ἔφραζω*. GALL. *Tirer hors en fouissant, déterrer, fouir, & creuser*. ITAL. *Far fosse, cavare*. GERM. *Aussgraben / heisur graben*. HISP. *Carvar para sacar algo*. ANGL. *To digge out*. Plaut. in *Cas.* Ex sterquilinio effossa tua illæ præda est. Idem in *Pseud.* sc. 4. a. 1. Ex hoc sepulchro veteri unguenti minas effodiam ego hodie. ¶ Effodere alicui oculos, pro confodere & excavare. Plaut. *Trinummo*, Oculum tibi effodiam, si verbum addideris. Effodito mihi oculum persolum. Idem *Menach.* sc. 2. a. 1. Effodere alicui oculos. Senec. *Epist.* 89. Metaphoricè. Et Plaut. *Capt.* sc. 1. a. 3. Huic diei oculos effodiam libens. Item, Effodere lapides octonos quotidie. Et *Milit.* sc. 2. a. 2. Juben' tibi oculos effodiri. Idem *Cure.* sc. 1. a. 3. Aula qualla cum cinere effofus oculus. Ovid. *Eleg.* 10. lib. 3. *Trist.*
Déque lacu fragiles effodiantur aqua.

Effodere aliquem defixum in angulo (exulem) Senec. cap. 9. al. 2. 8. de consol. ad Polyb. Effollis domibus. Cæf. lib. 3. de bell. civil. Effodit illius memoria pectus meum. Cic. pro Marcello, Omnium Marcellorum meum pectus memoria effodit. Id est, gravissimum dolorem mihi infligit, quasi pectore penetrato, aperto & vulnerato.

Effoeminò, as: In muliebrem mollitiem atque lasciviam converto, enervo, mollio. ἔφραζω *effeminer, ἔφραζω*. GALL. *Effeminer, oster le cœur & hardieße d'un homme, & le faire mol & pusillanime comme une femme*. ITAL. *Effeminare, far molle*. GERM. *Weibisch machen*. HISP. *Debilitar à enflaquecer à otro*. ANGL. *To effeminate, to mak want on delicat, or nice*. Salust. Ea quasi venenis malis imbuta, corpus animumque virilem effoeminat. Cic. 1. *Tusc.* Cogitationibus molestis, simis effoeminantur. Cæf. lib. 1. bell. Gall. Remollescere homines atque effoeminari ea re arbitrantur. Senec. cap. 9. de consol. ad Marc. Error hic te effoeminat.

¶ Effoeminatorium, domus meretricum. Gl. *Isid.*

Effoeminatus: Mollis & lascivus dicitur, qui animum gerit muliebrem. ἔφραζω *effeminato, ἔφραζω*. GALL. *Effeminé*. ITAL. *Effeminato*. GERM. *Weibisch/weych*. HISP. *Debilitado à enflaquecido*. ANGL. *Effeminate, delicat, dico, womanlike*. Cic. 3. *Philipp.* Quum autem omnis servitus misera, tum verò intolerabile est servitè impuro, impudico, effoeminato, nunquam, ne in metu quidem, sobrio. Idem 4. *Tusc.* Nam videndum est in utrisque, ne quid humile, submissum, molle, effoeminatum, fractum, abjectumque faciamus.

Effoeminatissimus: Apuleius in *Apologia*, Tunc effoeminatissime, tua manu cuiquam viro mortem minatis?

Effoeminatè, adverb. Muliebriter. ἔφραζω *effeminatè, ἔφραζω*. GALL. *Lâchement & délicatement, en maniere de femme, en effeminé*. ITAL. *Delicatamente, à foggia di femina*. GERM. *Nach weibischer gattung*. HISP. *Enflaquecidamente, a guisa de muger*. ANGL. *Effeminatlie, womanly*. Cic. 1. *Offic.* Cavetque ne quid indecorè effoeminatève faciat. Senec. cap. 17. al. 36. de cons. ad Polyb. Effoeminatè ferre.

Effortus, a, um, dicitur qui jam factum edidit. ἔφραζω *effortus, ἔφραζω*. GALL. *Qui est delivré de sa portée*. ITAL. *Quella cosa ch' habbia mandato fuori il suo parto*. GERM. *Das schon geboren hatt*. HISP. *Cosa que ha parido, el parto*. ANGL. *That hath latelie hatched or broght forth*. Col. lib. 7. cap. 12. Primus efforta partus amovendus est, quoniam tyruncula nec rectè nutrit. ¶ Item sumitur effortus, pro factu qui emissus est. Idem lib. 8. cap. 5. Pullos non oportet singulos, ut quisque natus sit tollere, sed uno die in cubili finire cum matre, & aqua cibòquo abstinere, dum omnes excludantur. Postero die quem grex fuerit effortus, hoc modo deponatur. ¶ Effortata quoque dicitur quæ parere debuit, quasi frequentè partu lassata.

lassata. ἡ ἄγρια. ANGL. which is past bringing forth any more. } Plin. lib. 10. cap. 53. Est autem tanta gallinis fecunditas, ut aliquæ sexagena pariant ova, aliquæ quotidie, aliquæ bis die, aliquæ in tantum, ut effætæ moriantur. Effætæ dixit gallinas, foetu destitutas, enervatas, exhaustas, & lassatas: à similitudine mulierum, quas partus debiles reddit. } Effætæ vires, per translationem dicuntur, quæ jam defloruerunt, vigoréque pristino amisso clanguerunt. Virg. 5. *Æneid.*

— frigéntque effætæ in corpore vires.

Similiter effætæ tellurem dicimus, ut idem lib. 1. *Georg.*
Effætæ cinerem immundum jactare per agros.
Ubi Servius, Continua fertilitate lassatos: sicuti etiam frequenti partu effætæ dicitur mulier. Col. in *praf. 2. lib.* Quod existiment ubertate nimia prioris ævi fatigatum, & effætum solum, nequire pristina benignitate præbere mortalibus alimenta. Cic. in *Cat. Libidinosâ & intemperans adolescentia effætum corpus tradit senectuti, id est, debile & infirmum, quia vacuum viribus & enervatum.*

Effætæ, adverbium. Mart. lib. 2. *de Seliô:*
Effætè, graviter, citò, nequiter, euge beatè.
Ἀδυναμία, δυνάμις. GALL. Debilement, vainement. ITAL. Debilmente. GERM. Schwächlich. HISP. Enflaquecidamente, varamente. ANGL. Barrainlie. }

Effôr: vide Effari.
EFFORO, as: Perforo. ἡ ἄγρια. ἡ ἄγρια. GALL. Percer & forer tout outre. ITAL. Forare. GERM. Durchboren. HISP. Horadar. ANGL. To bore pearse through. } Col. lib. 9. cap. 1. Erit fissilis stipes, compluribus locis per latus efforatus.

EFFRANĀTŪS dicitur, qui frænum detrectat, & pro arbitrio nostro regi non potest, projectus, præceps, indomitus. ἀχαλινῶς, ἀχαλινῶς. GALL. Effrené, qui n'a ni frein ni bride. ITAL. Sfronato, senza regola ò misura ò freno. GERM. Ungezügelt / ein wilder und mutwilliger / der sich nit weisen lässt. HISP. Desenfrenado. ANGL. Rash, fierce, unbridled. } unde per translationem dicitur de re quæ omnem egreditur modum. Cic. *de Arusp. resp.* Cujus ego de effrenato & præcipiti furor quid dicam? Idem 3. *de finib.* Ut ægritudo quasi morsum aliquem doloris efficiat, metus recessum quandam animi & fugam, læticia profusam hilaritatem, libido effrænata appetentiam.

Effrænātissimûs, superlat. Item Effrænissimus. Sen. *Epist. 86. al. 85.* Effrænātissimis moderatior & humillimis major. Idem *cap. 3. al. 22. de cons. ad Polyb.* Quod effrænissimum est animo tuo.

Effrænâtè, adverbium: Dissolutè, temerè. ἡ ἀχαλινῶς. GALL. Dèmesurément, effrenément. ITAL. Sfronatamente, senza misura. GERM. Ungezügelt / mit verhengtem Zäum. HISP. Desenfrenadamente. ANGL. Rashly, stercoly. } Cic. 4. *Tuscul.* An propter infimum odium tyranni effrænatus in Aruntem invalerit. Idem *de senectut.* Nullam capitaliorem pestem, quàm voluptatem corporis hominibus dicebat à natura datam, cujus voluptatis avidæ libidines temerè & effrænâtè ad potiundum incitantur.

Effrænâtio, nis: Impotentia, insolentia. ἡ ἀχαλινῶς. GALL. Dèglement, débordement de raison. ITAL. Dissoluzione. GERM. Unbändig / wilde. HISP. Desenfrenamiento. ANGL. Unruly headiness. } Cic. 5. *Philipp.* Quæ effrænatio impotentis animi?

Effrænûs, a, um, vel effrænus, effræne: Carens fræno. ἡ ἀχαλινῶς. GALL. Sans frein & sans bride, démesuré, quon ne peut tenir. ITAL. Chi non ha freno. GERM. Ungezügelt / frâch / wild. HISP. Desenfrenado. ANGL. Unbridled, unruly. } Liv. 4. *ab Urb.* Frænos ut detrahant equis imperat: & ipse Princeps calcariibus subditis evectus, effrænâ equo in medios ignes infertur.

EFFRICO, as: Fricando executio. ἡ ἀχαλινῶς. GALL. Oster & abbattre en frottant. ITAL. Fregare. GERM. Herausstragen / oder abstragen. HISP. Fregar. ANGL. To rub away by rubbing. } Senec. *epist. 96.* At illis aut hebetibus & obtusis, aut mala consuetudine obsessis, diu rubigo animorum effricanda est.

EFFRINGO, is, est vi quadam & impetu frango, perfringo. ἡ ἄγρια. ἡ ἄγρια. GALL. Rompre en pieces, briser. ITAL. Frangere. GERM. Mit gewalt zerbrechen / aufbrechen. HISP. Quebrantar. ANGL. To break, to pieces, to burst violently. } Terent. in *Adelph.* Fores effregit, atque in alienas ædes irruit. Plaut. *Amphitr.* Penè effregisti foribus cardines.

EFFRĀCTŪS, particip. ἡ ἄγρια. ἡ ἄγρια. GALL. Rompu & brisé. ITAL. Rotto, fatto in pezzi. GERM. Aufgebroschen. HISP. Quebrantado. ANGL. Broken to pieces. } Cic. *pro Muren.* Eamque urbem sibi Mithridates Asiæ januam fore putavisset: qua effrācta, & revulsa, tota pateret provincia. Plaut. *Capt. sc. 1. a. 3.* ubi legendum *effrāta*, notat Pass. Neque jejuniorum, neque magis effrāctum famo vidi.

EFFRĀCTOR. ἡ ἄγρια. ἡ ἄγρια. GALL. Un briseur & rompneur. ITAL. Rumpitore. GERM. Ein haufsaufbracher. HISP. Quebrantador como de puerias. ANGL. A breaker, a braster. } Dicitur qui frācto ostio, aut sera in ædes, vel arcem alienam irrumpit. Paul. in *l. 3. ff. de offic. praf. vigil.* Cognoscit Præfectus vigilum de incendiariis, effrāctoribus, furibus. Ulpian. *l. 1. de effrāct.* Sed enim divus Marcus effrāctorem Equitem Romanum, qui effrācto perforatouque patriæ pecuniam abtulserat, quinquennio abstinere jussit provincia Africa, unde erat, & urbe, & Italia.

EFFRĀCTĀRIŪS, ii, qui effringit. ἡ ἄγρια. Senec. *epist. 69.* Vile videtur quicquid patet: aperta effrāctarius præterit.

EFFRĀCTŪRĀ, a, ipse perfringendi actus. ἡ ἄγρια. ἡ ἄγρια. GALL. Brisement de muraille, huis ou maison pour dérober. ITAL. Rompimento di porta per robbare. GERM. Aufbrächung. HISP. Tal quebrantamiento. ANGL. A burbling up or breaking. } Paul. in *l. 3. de offic. praf. vig.* Effrācturæ fiunt plerumque in insulis horreisque, ubi homines pretiosissimam partem fortunatarum reponunt.

Effrūctat, in fruticem evadit. Tertull. }

EFFUGIO, is: Fugio, evado, vito, elabo. ἡ ἄγρια. ἡ ἄγρια. GALL. Fuite, ouverture par où on peut fuir & eschapper. ITAL. Scampo. GERM. Ein aufstucht / oder entrännung. HISP. La huida de algun lugar. ANGL. Refuge, flight. } Liv. 4. *bell. Pun.* Ut si effugium patuisset in publicum, impleturæ urbem tumultu fuerint. Si, inquit, patuisset effugium, hoc est, via, vel modus ullus evadendi, vel effugiendi. Cic. 2. *de nat. deor.* Alias esse cornibus armatas, alias habere effugia pennarum.

nimlât. ἡ ἄγρια. GALL. Fuir, échapper, éviter. ITAL. Fuggire. GERM. Entstehen. HISP. Huir de algun lugar. ANGL. To escape, to escheve. } Virg. 3. *Ecolg.*

Nunquam hodie effugies: veniam quotunque vocaris.
Plautus *Merc.* Clam patrem patria hac effugiam, aut aliquid capiam consilii. Terentius in *Andr.* Nullôn' ego Chremetis pacto affinitatem effugere potero? Cic. 3. *Verr.* In quibus non dubito, quin offensionem negligentia vitare atque effugere possim. Horat. 2. *Serm. Satyra 3.*

Effugiet tamen hæc sceleratus vincula Protheus.
¶ Interdum celeriter transeo. Virg. 3. *Æneid.*

Effugiet scopulos Ithacæ, Lærtia regna.
Ubi etiam inde effugi foras. Plaut. *Most. sc. 3. a. 1.* Quadrigas si nunc inscendas Jovis, atque hinc fugias, vix poteris effugere infortunium. Idem *Amph.* Malam rem effugies nulloquam. Idem *Asin. sc. 4. a. 2.* Pauca effugiam (mala.) Idem *Capt. sc. 2. a. 3.*

Effugiunt curas inferiora tuas.
Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.* Effugisti casus, livorem, morbum (de morte.) Senec. *cap. 15. de Tranq.* Effugere videbatur Cordus accusatores (morte.)

Effugium, ii: Profugium, refugium. ἡ ἄγρια. ἡ ἄγρια. GALL. Fuite, ouverture par où on peut fuir & eschapper. ITAL. Scampo. GERM. Ein aufstucht / oder entrännung. HISP. La huida de algun lugar. ANGL. Refuge, flight. } Liv. 4. *bell. Pun.* Ut si effugium patuisset in publicum, impleturæ urbem tumultu fuerint. Si, inquit, patuisset effugium, hoc est, via, vel modus ullus evadendi, vel effugiendi. Cic. 2. *de nat. deor.* Alias esse cornibus armatas, alias habere effugia pennarum.

¶ Effugus, fugitivus. Cath.

EFFUGO, as, est expello, ab ex, & fugo.

EFFULCĪO, is: Fulcio. ἡ ἄγρια. ἡ ἄγρια. GALL. Appuyer, affermir. ITAL. Sostentare. GERM. Aufstehenhalten. HISP. Sustentar. ANGL. To prope up, to undersett. } Virg. 7. *Æneid.*
Centum lanigeras matrabat riuè bidentes,
Atque harum effultus tergo, stratisque jacebat
Velleribus.

EFFULGĒO, es: Vehementer fulgeo. ἡ ἄγρια. ἡ ἄγρια. GALL. Letter une lueur, resplendir. ITAL. Resplendere grande. GERM. Heftig scheinen / ein grossen glanz von im herausgeben. HISP. Mucho resplendecer. ANGL. To shine or glitter. } Liv. 8. *bell. Pun.* Nisi ex vehementi sole, qualis inter graves imbre effulget, tanta vis aquæ, &c. Virg. 8. *Æneid.*

— instructo Marte videres,
Fervere Leucaten, auroque effulgere fluctus.

Plin. lib. 4. *cap. 1.* Omnis Græciæ fabulositas, sicut & litterarum claritas, ex hoc primùm sinu effulsi.

EFFUNDO, is: Extra spargo, profundo, emitto. ἡ ἄγρια. ἡ ἄγρια. GALL. Verser, épanche en abondance. ITAL. Spargere fuori. GERM. Aufgießen. HISP. Derramar à suera. ANGL. To pour out. } Plaut. in *Asin.* Totamque effudit fideliam, id est, parsit quicquid in fidelia erat. Cic. *pro Plane.* Nunc timeo ne nihil tibi præter lachrymas etiam reddere, quas tu in meis acerbitatibus plurimas effudisti. ¶ Effundere caput in gremium alicujus. Cels. lib. 7. *cap. 7.* Vel sic aversus, ut in gremium ejus caput relapinus effundat: id est, effusè caput reclinet. ¶ Per translationem, consumtere. } ANGL. To wast or spend vryt out. } Cic. lib. 3. *Offic.* Multi patrimonium effuderunt, inconsultè largiendo. Sic effundere ætarium dixit idem Cic. 3. *Tusc.* pro exhaustire, & inane reddere. Gracchus (inquit) quum largitiones maximas fecisset, & effudisset ætarium, verbis tamen defendebat ætarium. ¶ Nonnunquam accipitur pro erumpere, & magna cupiditate egredi. Idem *ad Brurum.* Timore quodam percussa civitas, tota ad te se cum conjugibus & liberis effundebat. ¶ Quandoque emittere. Virg. 3. *Georg.*

— ruuntque effusi carcere turrus.

¶ Quandoque prostruere, effugare. ἡ ἄγρια. Salust. Effuso ac profligato peditatu, paulatim retrodudere ceperunt. Effunditur stomachus in vomitiones. Plin. lib. 23. *cap. 1.* Item contra inflationes rosionesque præcordiorum, & quorum stomachus in vomitiones effunditur. Hoc est, quibus stomachi facultas, quam retentricem vocamus, est corrupta, aut imbecilla. Mulieres effundi ad luxuriam. Liv. lib. 34. Et, Se effundere in publicum. *Ibid.* Effunde hoc in barathrum (de vino.) Plaut. *Cure. sc. 1. a. 1.* Effundere (de obviam euntibus.) Suet. in *Calig. cap. 4.* Daci se in pontum effuderant. Idem in *Cas. cap. 44.* Uvas in terram projecit ut effunderet. (GALL. Pour les faire crover.) Ulp. *l. si servus servum.* §. 16. *ad l. Aquil.* Effusus in venerem. Liv. lib. 19. *bell. Pun.* Effusus in cachinnos. Sueton. in *Calig. cap. 32.* In jocos effusus. Idem in *August. cap. 98.* ¶ Effusum lumen (de oculo effuso.) Velleius. Ab effusa licentia. Liv. lib. 4. *d. 5.* Effusus in iram. Gell. *cap. ult. lib. 1.* Effusus in officium lugubre, &c. Senec. *cap. 3. de consol. ad Marc.*

— Multaque in adversos effudit verba Penates.

Ovid. *Eleg. 3. lib. 1. Trist.* ¶ Effusissimis habenis. Liv. lib. 7. *d. 4.* Certantes athletas effusissimo studio spectavit. Item, Munificentia effusissimus (Cæsar.) Velleius. Effusissimus servus Adriatici maris. Idem.

EFFUSIO, nis, quod interdum significat ipsum effundendi actum, ut quum effusionem aquæ dicimus. ἡ ἄγρια. ἡ ἄγρια. GALL. Epanchement, effusion. ITAL. Spargimento. GERM. Aufgießung. HISP. Derramamiento à suera. ANGL. A pouring out. } Cic. *de nat. deor.* Atque aquæ etiam admixtum esse calorem, primùm ipse liquor, tum aquæ declarat effusio: quæ neque congelariet frigidioribus, neque nive pruinaque concreset, nisi eadem se admixtur calorem & dilapsa diffunderet. ¶ Interdum ponitur pro largitione & prodigalitate. Idem *pro Rose. Amer.* In hac vita, iudices, quos sumptus quotidianos, quas effusiones fieri putatis?

Effusè. Sueton. in *August. cap. 71.* Cùm effusè in lusu liberalis fuisset. Idem in *Neron. cap. 12.* Effusius excipi (id est, nimia blanditiâ.) Idem in *Neron. cap. 22.*

Occupat egressus (portu) quamlibet ante rates.

Ovid. Eleg. 9. lib. 1. Trist. Terent. in Andr. Unde egreditur? Ibid. Egreditur ab ea: id est, de domo ejus. Cicer. Senatus, lib. 15. Erat enim magna suspicio, Parthos si ex Syria egredi atque itrumpere in eam provinciam conarentur, &c. Idem 2. in Catil. Ipsum egredientem urbe prosequuti sumus. Idem ad Att. lib. 13. Quo facilius sustentari nos possemus, pedem e villa adhuc egressi non sumus. ¶ Dicimusque Egredior templo, & e templo, & templum, id est, gradior extra templum.

Egressus, & Egressio. { ἔξω μορσά, μακρὸν. GALL. Sortie, issue. ITAL. Uscita. GERM. Aufgang. HISP. Aquella salida a fuera. ANGL. A going forth. } Cicer. in Pison. Itaque credo minus frequentia sua vestrum egressum ornando atque celebrando, ac hominibus saltem, ut Consules, non tristissimis, ut hostes, aut prosequabantur.

¶ Egressorium Nox: Berof. lib. 3. locus, ubi Nox egressus est ex arca.

Egregius, a, um, quasi ex toto grege electus: Excellens, eminens, & prastans. { ἔξω nichád. ἔξω, ἔξω, ἔξω. GALL. Qui est separé du troupeau, excellent. ITAL. Egregio, scielto. GERM. Ausbündig, sättrássentich, aussersássen. HISP. Noble, y principal señalado. ANGL. Excellent, passing good. } Terent. in Andr. Forma egregia, & arate integra. Proprium comparativum non habet: quo tamen usi sunt veteres. Lucr. lib. 4.

Nam nihil egregius quam res discernere apertas A dubiis.

Juvenalis etiam, Lucretium imitatus, ab egregie adverbio formavit comparativum egregius, pro magis egregie.

Egregius (inquit) canat, meliusque miserrimus.

Egregie, adverbium: Excellenter, praeclare: quamvis etiam usurpetur pro valde. { ἔξω ἔξω. GALL. Excellément. ITAL. Egregiamente. GERM. Sättrássentich. HISP. Señaladamente. ANGL. Passingly well. } ut apud Terent. in Andr. Horum ille nihil egregie praeter caetera studebat. Cic. Attic. Dolabellam tibi valde placere video, mihi egregie. Gell. cap. 1. lib. 20. Egregie improbus homo.

¶ Egrex, eximius, eminens. Gloss. lfid. ¶

Egula, genus sulphuris, lanis suffitu mollitiem candoremque inducens. Plin. lib. 37. cap. 15. Tertio quoque generi unus tantum est usus ad suffindas lanas: quoniam candorem tantum, mollitiemque confert. Egula vocatur hoc genus.

Egurgit, as: Exhaustio. { ἔξω schaáb. ἐπιφορία. GALL. Vuider, evacuer, tirer dehors, épuiser. ITAL. Vacuare, cavar vuora. GERM. Aufsássen/ausschöpfen. HISP. Vaziar, desembocar. ANGL. To mak voyde, to emptie. } Plaut. Epid. Atque egurgitem domo prorsus.

E H

Ehe, interjectio consternatae mentis. Enn. Ehe ipse clopeus cecidit. ¶ Ehem, Interjectio est subito aliquid deprehendentis, cujus frequens est usus apud Comicos. & Ter. in Eunuch. Quis hic loquitur? ehem, tunc eras hic mi Phaedria: Idem in Adolph. Ehem opportuné, te ipsum quaerito. Ehem istoc verbo vindictam para. (Admonentis.) Plaut. Curc. sc. 3. a. 1. Ehem optumé quandudum advenisti? Idem Afin. sc. 4. a. 2. Ehem est illuc patrem esse. Idem Pseud. sc. 5. a. 1.

Eheu: Interjectio est dolentis. { ἔξω ἔξω. GALL. Helas. ITAL. Ha, hai. GERM. Hei/ach/oh wea. HISP. Ay me. ANGL. Ach, alluce. } Virg. 2. Eclog.

Eheu quid volui misero mihi?

Cicer. antequam iret in exilium, Eheu conditionem temporis hujus. ¶ Heu, mox ehcu. Saepé apud Plaut. ut Pseud. sc. 1. a. 1. Ehcum cum illi plus feci mali, quam aequum fuit. Idem Capt. sc. 3. a. 5. Vide Heu heu.

Eho: Interjectio est ad se vocantis, { ἔξω ἔξω. } Interdum etiam excitativa particula est, qua attentionem nobis paramus ejus cum quo loquimur. Plaut. Amph. Eho, dic mihi, quis tibi videor. Idem Afin. sc. 4. a. 3. Eho, quis resoluic pro vectuta olivi. (Irascens.) Idem Mil. sc. 5. a. 2. Qui igitur vocare? Idem Pseud. sc. 2. a. 5. Eho, duc me quod vis? Ibid. sc. 7. a. 4. Eho mitte. Ibid. sc. 3. a. 1. Eho an mortuus est? Ibid. Eho an te poenitet? Ibid. sc. 2. a. 3. Eho an tu etiam veneficus? Ibid. sc. 2. a. 4. Eho an hoc conjectum hunc in nuptias inimici vellent, quod nisi hoc consilium darent? Idem in Eunuch. Ehodum dic mihi, estne, ut fertur, forma? Idem in Andria, Ehodum ad me. ¶ Alias interjectio admirantis, ut apud eundem in Andria, sc. 2. a. 3. Eho an tute intellexisti hoc assimilariet?

Ehodum, est vocantis, ab eho, addito dum enclitico, explendi metri causá alicubi usitato, ut quiddum. ¶

E I

Ei, dativus ab is, ea, id, ei, ei, ei. Aliquando habet qualitatis vim. Terent. in Andr. Eine ego ut adveser? hoc est, tali tam bono. Plaut. Ps. sc. 2. a. 3. Ei homines cenas sibi coquunt, pro ii homines. ¶ Item Eii, pro ei, ab is. Idem Prolog. Aulul. Agri reliquit eii non magnum modum. Et in Curc. sc. 3. a. 4. Eii reddidi. Ita ibi legit & scribit Pasterat. ¶ In metto plerumque monosyllaba dictio est, sicut Cui, & Huic, licet etiam quodammodo diuina syllabarum reperiat: (e) modó corripitur, modó producitur. Juven.

Iuvenes hortantur, ut illum

Ire viam pergant, & eidem incumbere secula.

Lucr. lib. 6.

Scilicet & fluvius qui visus maximus ei.

Eia. { ἔξω ἔξω. GALL. Là, ça, hay sus, avant, or ça, or bien, hay avant, sus avant. ITAL. Hor su, or via. GERM. Wolan/huy. } Modó adhortantis est. Martialis lib. 2.

Eia age rumpe moras.

Plaut. in Epid. Eia veró age dic. ¶ Interdum corripientis. Ter. in Eunuch. Eia haud sic decet. Plaut. Ps. sc. 3. a. 1. Eia, scimus te qualis sis. Idem Men. sc. 4. a. 2. Eia delicias facit. Idem Capt. sc. 2. a. 5. Eia credo imperitiam. Idem Amph. Inimicos. Idem Aul. sc. 3. a. 1. Eia hoc face quod te jubet soror. Varios praeterea usus habet, quos ex ipsis pas- Calepini Pars I.

sim authoribus non difficile est deprehendere. EJACULOR, aris, deponens, & Ejaculo activum, eminus & longè jaculor. { ἔξω ramab. ἐπιφορία, ἐπιφορία. GALL. Darder & jeter au loing. ITAL. Lanciare. GERM. Aufschießen / in die weite weissen. HISP. Tirar à lançar. ANGL. To shoore à farre of. } Plin. lib. 4. cap. 12. In cujus forum solstitio Athos ejaculatur umbram. Gell. lib. 16. cap. 19. Se in salum ejaculaverat. Ovid. 4. Metam.

vitiato fistula plumbo

Scinditur, & tenui stridente foramine longas

Ejaculatur aquas.

EJERO: vide Ejuro.

EJICIO: Expello, extrudo, detrudo. { ἔξω gerisch, ἔξω nadháph. ἐπιφορία. GALL. Jetter hors. ITAL. Scacciare fuori. GERM. Aufschießen/ausschossen. HISP. Hechar à fuera. ANGL. To cast out. } Cic. Terent. lib. 14. Ejicere nos magnum fuit: excludere facile. Terent. in Eunuch. Hoc nunc dices, ejectos hinc nos: omnium rerum, heus i vicissitudo est. Virg. 8. Aeneid.

Necnon Tarquinium ejectum Porfena jubebat

Accipere.

Ejicere se porta. Liv. lib. 6. ab Urb. Velis datis naves ejicere. Et Cas. lib. 3. bell. civil. Naves ejicere. Sese ex castris ejicit. Ibid. Idem, Siccine hoc fit, foras aedibus me ejici? Plaut. Afin. sc. 2. a. 1. Me ejicis domo? Ibid. sc. 3. a. 1.

Ultima perpetior medios ejectus in hostes.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. ¶ Ejici quid sit proprie. Senec. Epist. 55. Eri, Ejici e vita, non exire. ¶ Quandoque extendo. Virg. 10. Aeneid.

ejectoque incumbit cervuus armo.

¶ Ejectum quoque pro naufrago, idem posuit, aut certe pro eo qui vi tempestatis ad litus aliquod compulsus est. Idem lib. 4. Aeneid.

ejectum littore egentem Excepti.

¶ Ejicere absolute ponitur pro Abortire, ut intelligas Partum. Ulp. l. si servum. D. ad leg. Aquil. Si mulier pugno, vel equa ictu a te percussa egerit, Brutus ait Aquilia teneri.

Ejecto, as, are, frequentativum. { ἔξω ἐπιφορία, ἐπιφορία. GALL. Jetter souvent hors. ITAL. Gittar spesso fuori. GERM. Oftt oder vill außwerffen. HISP. Echar à fuera muchas vezes. ANGL. To cast out often. } Plaut. Merc. Ne hic te opprimeret imprudentem atque ejectaret. Favilla ejectata. Ovid. 2. Metam. Arenas ejectare. Idem lib. 5. Metam.

EJECTIO, nis. { ἔξω migrásch. ἐπιφορία, ἐπιφορία. GALL. Jettement dehors, bannissement. ITAL. Esogittar fuori. GERM. Aufschießung/werstoffung. HISP. Echamienito, obra de echar fuera. ANGL. A casting or trowing out. } Cic. ad Att. lib. 2. Tenemur undique: neque jam quominus serviamus, recusamus: sed mortem & ejectionem quasi majora timemus, quae multo sunt minora.

EJECTAMENTUM, i, pro excremento. { ἔξω ἐπιφορία, ἐπιφορία. GALL. Ce qui se rejette, comme ce que la mer jette au bord, excrement. ITAL. Cosa gittata, come del mare al lito. GERM. Aufschießen/als roan das meer an das land aufwirft. HISP. Cosa que se echa fuera. ANGL. Purgin or such thing which the sea doe cast to land. } Tacitus de morib. German. Diu quin etiam inter caetera ejectamenta maris jacebat. De succino loquitur.

EJECTIUS, a, um, ἐπιφορία. Plin. lib. 11. Vulva ejectio partu meliot quam edito: ejectitia vocatur illa, haec porcaria.

Ejon, nis, hãv, sicut est in Taurica Cherroneso, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 6. ¶ Stephano item Ejon opidum est Macedoniae juxta Pieriam, quae alio nomine Amphipolis dicitur.

Ejoneus, hãv. Unus e Graecorum principibus, qui ad Troiam profecti sunt, ab Hectore interfectus, teste Homer. lib. 8. Iliad. ¶ Alter fuit ejusdem nominis Thrax, & pater Rhæsi regis, qui noctu a Diomede & Ulysse interfectus est, eodem Homero teste lib. Iliad. 10.

¶ Eistadium, Aichstet. V. E. Germaniae, sub A. Moguntino.

Ejucarum, ad & oclius. Gl. ibi Vulcan. Fortè bucarum. Ita Hispani hodie vocant vas figulinum anatum, aptum bibendae aquae. ¶

EJULO, as, are, ab eia, ἔξω ἐπιφορία. Ploro. { ἔξω ἔξω. GALL. Crier, gemir en se plainant, pleurer à haute voix. ITAL. Gridare piangendo. GERM. Heulen. HISP. Gritar lamentando y gemitendo. ANGL. To yelle, to waille. } Plaut. in Aul. Insit tibi postulare plorans, ejulans. Cic. 2. Tusc. Ipsum enim Hercule vide rat in Oeta magnitudine dolorum ejulantem. Plaut. Aulul. sc. 6. a. 4. E. Hei mihi. L. Cur ejulas? Ibid. Quis hic conqueritur ejulans, moerens.

EJULATIO, & ejulatus: Lamentatio, planctus. { ἔξω ἔξω. GALL. Gemissement, pleurement en criant. ITAL. Piangere ad alta voce. GERM. Heulung. HISP. Obrar de gritar lamentando. ANGL. A wayling, a yelling. } Plaut. Capt. sc. 1. a. 2. Oh, oh, oh. L. Ejulatione haud opus est, oculis multa miseria conditis. Cicer. de Arusp. resp. Non sunt illi ejulatus & gemitus Philoctetae. Idem 2. Tusc. Ingemiscere nonnunquam viro concessum est, idque raro: ejulatus verò ne mulieri quidem.

Ejuncidas, a, um. Adject. (à junci gracilitate & mollitie) valde junceus, languidus, mollis & imbecillis. Varro de re rust. Quae ostenderent faetas nostras, quae in conopceis jacent dies aliquot, esse ejuncidas (corruptè editum lenuncidas) & contemnendas. Et lib. 1. c. 31. in vitario, Primitus cum exit, istis tota refecari solet, ut firmiore farmento e terra exeat: ejuncidum enim farmentum propter infirmitatem sterile fit, neque ex se potest ejicere vitem.

EJURO, as, are: Ejero, juramento rejicio, detestor. { ἔξω ἔξω. GALL. Recuser avec serment, refuser, resigner, & quitter solennellement. ITAL. Giurare, sacramentare. GERM. Verschrohen/mit dem aidschwur abtünden. HISP. Negar per juramento. ANGL. To refuse, to requyt by an othe. } Unde Ejurare judicem iniquum, est interposito juramento sibi judicem suspectum esse nomine iniquitatis, & ejus jurisdictionem declinare. Cic. 12. Philipp. Itaque alacres & laxi, spe pacis oblata, inter se impii cives, quasi vicissent gratulabantur: sic me iniquum ejurabant, de me querebantur, diffidebant etiam Servilio. ¶ Sic etiam ejurare forum iniquum, est jurisdictionem fori alicujus detrectare, interposito prius juramento, se in eo

foro jus suum tueri non posse. Cicer. 5. *Verr.* Negotiatores putant esse turpe id forum sibi, in quo negotiantur, iniquum ejurare: Praetor totam provinciam suam sibi iniquam ejurat. ¶ Ad hunc etiam modum Cicer. in *Epist. ad Patum*: Tu autem, inquit, quod mihi bonam copiam ejures, nihil est. Ubi ejurare bonam copiam, accepit Cic. pro jurare sibi non suppetere copiam, aut facultates ad faciendum impendium eorum, quam Cicero per jocum ab eo petebat. ¶ Pro eodem etiam legitur Ejurare. Idem 3. *de Orat.* Ejero (inquit,) iniquus est: quum esset admurmuratum, ah! inquit, P.C. non ego illum mihi iniquum ejero, verum omnibus. Sunt tamen qui hoc in loco legant *ejuro*: item alii qui *dejero*.

Ejusmodi, & per interpositionem unius syllabae, **Ejuscemodi**, nomina sunt indeclinabilia, ex duobus genitivis composita, idem significancia quod talis. { *ΠΙΝΣ chazoth. πινσ, πινστόπον.* GALL. *De telle maniere ou façon, de mesme sorte.* ITAL. *Di cotal maniera.* GERM. *Sollich/also/der gestalt.* HISP. *De sta manera.* ANGL. *Suchlike, of the same sorte.* } Terent. in *Andria*: Nam qui cum ingeniiis conflictatur ejusmodi, &c.

E L

ELABOR, eris, vel ere: Effugio, excido, evado. { *Ἐλαβὼρ napphul, elabur. διελάζω. διακρίνω, ἐξολοδαίνω.* GALL. *S'écouler, échapper secrettement, se dérober.* ITAL. *Fuggire, sdrucchiolare, scorrere.* GERM. *Entrännen/entrüschten.* HISP. *Huir ó escabullir de lugar.* ANGL. *To slide away, to escape.* } Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 4. C.* Quid cum manifesto tenetur? Ch. Anguilla est, elabitur. Virg. 2. *Aeneid.*

Ecce autem elapsus Pyrrhi de cade Polites.

Idem 1. *Aeneid.*

*Antenor potuit mediis elapsus Achivis
Illyricos penetrare sinus.*

Significanter dixit **Elapsus**, quum vellet significare eum è manibus penè Græcorum ipsum comprehendentium evasisse. Sic Plaut. in *Capt.* Ea spes elapsa est, id est effugit. Planc. *ad Cic.* Magno cum labore patricidarum elapsus sum iis. Ad Heren. *lib. 3.* Nec hoc alia de causa potest accidere, nisi quod usitata res facile è memoria elabuntur, insignes & novæ diutius in animo manent.

Elapsus, participium. { *Ἐλαβὼρ napphul, ἐξολοδαίνω.* GALL. *Escappé.* ITAL. *Scampato.* GERM. *Entrännen / entrüschten.* HISP. *Escabullido de lugar.* ANGL. *Escaped.* } Cic. in *somnio Scipionis*. Nam eorum animi qui se corporeis voluptatibus dederunt, corporis elapsi circum terram ipsam volutantur. Plaut. *Capt. sc. 5. a. 3.* Ea spes elapsa est.

ELABORAS, are: Valde laboto, operam do, contendo, enitor. { *Ἐλαβὼρ charasch. ἔλαβω. ἔλαβω. ἐλαβω. ἐλαβω. ἐλαβω. ἐλαβω.* GALL. *Prendre grand soing, peine & travail à faire quelque chose.* ITAL. *Affaticarsi grandemente.* GERM. *Bearbeiten/etwas mit eustiger arbeit zuwegen bringen.* HISP. *Mucho trabajar.* ANGL. *To endeavour or labour diligently, to tak paine.* } Cic. *Capitoni*. Apud hominem facillimum atque humanissimum Plancum enitere, elabora, vel potiùs eblandire, effice ut Plancus, quem spero optimum esse, sit etiam melior opera tua. Idem 1. *Offic.* Ad quas igitur res aptissimi erimus, in his potissimum elaborabimus. Idem *de senect.* Hæc sunt exercitationes ingenii, hæc curricula mentis: in his desudans atque elaboras, corporis vires non magnopere desidero. Idem 1. *Philipp.* Omne enim curriculum industriæ in foro, in curia, in amicorum periculis propulsandis elaboratum est. Plin. *lib. 34. cap. 3.* Privatim Aegina candelaborum superficiem duntaxat elaboravit. Elaboratus amor. Horat. *Epod. 14.*

*Cui persape cava testudine flevit amorem
Non elaboratum ad pedum.*

Elacatenes, ἑλακατένης. Athenæo pisces cetacei ex Thunnorum genere, ad saliendum idonei, quæ salsamenta melandrya vocantur. Est verò μέλας θῦς, thunnus magnus, sive Ocimus. Plin. *lib. 6. cap. 15.* Apud Festum, Elacatena, sive (ut aliis placet) Elacata, genus est salsamenti, quod vulgò vocatur *melandrea*. Colum. *lib. 8. c. 19.* Scombrî, Charchari, Elacatæque ventriculos: & ne per singula enumerem, salsamentorum omnium purgamenta, &c. Plin. *lib. 32. c. ult.* elacatenas inter pisces recenset.

Elacatum, ἑλακατέμων, mons Thessaliæ, Jovis Elacatai templum habens. Stephanus.

¶ **Elactare**, lacte tollere. Pap. ¶

ELACTESCO, est album fieri ad modum lactis. { *Ἐλακτέσκω.* GALL. *Se faire blanc, devenir blanc comme lait.* ITAL. *Imbianchire.* GERM. *Weiß rote mitch werden.* HISP. *Emblanquacer, blanco como leche.* ANGL. *To waxe whithe, to be turned in to milk.* } Plin. *lib. 24. cap. 21.* Mirum, aquam, radice addita, addensari sub dio, atque elactescere. Nonnulli legunt *lactescere*.

ELAXA, ἑλαία, civitatis nomen est in Creta insula, cujus meminit Plin. *lib. 4. cap. 12.* ¶ Est etiam insula quædam hoc nomine in Propontide, contra Rhyndaci amnis ostium, ut refert idem Plin. *cap. ult. lib. 6.* ¶ Est item Elaxa, ἑλαία, Æolidis oppidum, non procul à Caico fluvio, inter Myrinam & Pitanam, teste Pomponio *lib. 1.* & Plin. *lib. 5. cap. 30.*

ELÆMPOPIA, id est, olei publicè coemendi cura. Jurisc. in *l. fin. §. patrimonium, D. de mun. & hon.* Elæmporia & Ospriona (hoc est, leguminum comparandorum cura) apud Alexandrini patrimonii munus existimatur. Bud. in *Pand.*

ELÆUS, ἑλαῖος, vicus in tribu Hippothoontide, cujus incolæ Eleusii, ut etiam ab Elæunte. Steph.

Elæmeli: vide **Oleum Syriacum**.

Elaites, ἑλαίτης. Gentile est possessivum, Elaiticus.

¶ **Elæogarum**, ἑλαγόραρον, gari species, quæ & garelzum. ¶

ELÆON. { *Ἐλαῖον schomén. ἑλαῖον.* GALL. *Huile.* ITAL. *Oglid.* GERM. *Oel.* HISP. *Azeite.* ANGL. *Oyle.* } Latini Oleum vocant. Ex quo componitur Elæomeli, ἑλαίμελι. Oleum in Syria sponte ex ipsis oleis manans, sapore melleo, alvum mollit, bilem detrahit. Vide Plin. *lib. 23. cap. 4.* ¶ Est etiam elæon idem quod olivetum. Sed in ea significacione apud Græcos scribitur, ἑλαῖον, per α oxytonum: & declinatur **Elæon**, is: ut **Plæon**, is.

ELÆOTHESIAM, ἑλαοθήσιον. Latine unctorium, & sumitur pro loco ubi unctores corpora ungere solebant post lavationem.

ELÆUTICHOS, ἑλαῖν τῆχον. i. Olei murus: urbs est Lyciæ. Steph.

ELÆUS, ἑλαῖος, urbs in Hellesponto, & alia in Argo: incolæ Eleusii, ut ab Elæo. Steph.

ELÆUSIA, ἑλαῖσσα, insula Ciliciæ post Epirum, quæ nunc Sebaste, juxta Cyzicum. Sunt & aliæ insulæ septem. Gentile, Elæusius. Steph.

ELAMITÆ. { *Ἐλαμίται ἑλάμ.* ἑλαμίται. } Dicti sunt Persarum principes, ab Elam filio Sem, ut ait Josephus. { *Ἐλαμίται* in Persia. } Sunt item Elamitæ, populi ad sinum Arabicum, quorum meminit Plin. *lib. 6. cap. 8.*

ELANGUËO, es: Languore conficior, tabesco, languesco. { *Ἐλαγγέω, ἑλαγγέω. ἐλαγγέω, ἑλαγγέω.* GALL. *Tomber en langueur, devenir debile, perdre courage.* ITAL. *Languire.* GERM. *Erligen/schwach und vnmögend werden.* HISP. *Enflaquecer.* ANGL. *To pine and weather away.* } Plin. *de viris illustrib.* Quumque urbem capere posset, in Campaniam divertit, cujus deliciis elanguit. Liv. 3. *bell. Pun.* Neque tamen elanguit cura hominum ea mora. Idem 5. *ab Vrbe.* Differendo deinde languit res. Arborem ab ipso institutam elanguisse. Suet. in *Galba*, *cap. 1.* Item, Elanguit appetitio (edendi.) Gell. *cap. 3. lib. 16.*

ELANGUESCO, scis: Elanguo. { *Ἐλαγγέω, ἑλαγγέω. ἐλαγγέω, ἑλαγγέω.* ANGL. *To pine and weather away.* } Gell. *lib. 2.* Negotiis se plerumque umbraticis & variis quæstionibus intentos habent: in quibus eorum omnis vigor animi, corporisque elanguescit, & quod Salustius ait, effeminatur. Liv. 1. *ab Vrbe.* Ut elanguescendum aliena ignavia esset. Cornus elanguescens & jam casura. Silius *lib. 4.*

ELAPHËBÖLIÖN, ἑλαφηβόλιον. Mensis est nomen apud Græcos, qui nostro Decembri ferè respondet: ita dictus à cervorum venatione, quæ ex consuetudine, Dianæ eo mense offerebantur. Gaza tamen Febtuarium vertit.

ELAPHËBÖSCÖN, ἑλαφῆβόσκον, herba est ferulacea, teste Plin. *lib. 22. c. 22.* genicula à digiti crassitudine, semine corymbi, dependentibus foliis olusatris, commendata in cibis, contra serpentium omniumque aculeatorum ictus. Fama est, cervos herbe hujus pabulo serpentum moribus resistere: unde & nomen accepit. Nam ἑλαφῆ, Græcis cervum, sive cervam significat, βοσκῆ verò pabulum.

ELAPË, genus serpentis. Plin. *lib. 23. cap. 5.* Salsamentorum eibus prodest à serpente percussis, & contra bestiarum ictus, mero subinde hausto, ita ut sub vesperam eibus vomitione reddatur: peculiariter à chalcide, ceraste, aut quas sepas vocant, aut elape, dipladève percussis.

Elaphonesus, ἑλαφώνησος, una Sporadum insularum, cum urbe ejusdem nominis. Steph.

Elaphus, mons. Vide in *Arginussa*.

Elaphussa, ἑλαφύσσα, insula in Adriatico. Vide *Brettoria*.

ELAPIDO: Lapidibus purgo. { *Ἐλαπίδο. ἐλαπίδο, ἑλαπίδο.* GALL. *Epierrer, ôster & jetter les pierres d'un lieu.* ITAL. *Nestare un campo da pietre.* GERM. *Don steinem seubem oder raumen.* HISP. *Desempedrar la tierra.* ANGL. *To ridde a place of stones.* } Plin. *lib. 17. c. 4.* At in Syracusano agro advena cultor elapidato luto solitos perdidit fruges, donec regessit lapides.

ELARGIÖR, iris: Largior. { *Ἐλαργίον. ἑλαργίον, ἑλαργίον.* GALL. *Faire largesse, donner largement.* ITAL. *Donare.* GERM. *Aufgaben.* HISP. *Dar largamente.* ANGL. *To give liberallie, to lasse out and wast.* } Liv. Possitores, & magna pars patrum Tribunitius se jactare actionibus, principem civitatis elargiendo de alieno, popularem fieri querentes.

¶ **Elasmata**, lamina. Turneb. ¶

ELASSESCO, is, ere: Lassus fio. { *Ἐλαστέσκω. ἑλαστέσκω, ἑλαστέσκω.* GALL. *Se lasser, devenir las.* ITAL. *Stancarsi.* GERM. *Müd, oder las werden.* HISP. *Cansarse.* ANGL. *To waxe wearie, to decare.* } Plin. *lib. 16. cap. 15.* In arboribus tamen nimia germinatio elassescit.

ELATË, es. ἑλατή. Plin. *lib. 12. cap. ult.* Species est abietis ulgentis nascentis, quam alii *palmam*, alii *spathen* appellant. Dioscorides verò, Galenus, Ægineta & Helychius *eleaten* vocant tenerum palmæ gemmen, quoddamque profolientis fructus operimentum. Quorum sententia videret verisimilior. Nam qui cum Plinio abietem inter ulgentorum materias enumerarit, non facile inveniat.

ELATEA, ἑλατῆα, urbs maxima Phocidis, ab Elato quodam. Alia Thessaliæ, & alia Thesphrotiæ, quam etiam vocant Elatriam. Steph.

ELATËRIUM, ἑλατήριον. Medicamenti genus est ex silvestri cucumete confectum ad purgandam alvum accommodatum. Unde etiam à nostris medicis agitatorium dicitur, quod ventrem vehementer exagitet. Plin. *lib. 20. cap. 1.* Cucumim sylvestrem esse diximus multò infra magnitudinem sativi: ex eo fit medicamentum, quod vocatur *elatearium*, succo expresso ex semine.

¶ **Elatinus**, a, um. ἑλατίνος, a, um. ¶

ELATÏNË, es, fœm. gener. ἑλατίνη. Herba, quæ folia helxines habet, pilosula, pilosa, rotunda, semipedalibus ramulis quinis senisve, à radice statim foliosis: nascitur in segetibus, acerba gustu. Plin. *lib. 27. cap. 9.* Vulgus, teste Ruellio, vocat *Rapistrum campestre*. { ANGL. *Renning bucke, or bing corne.* }

ELATÏTËS, a. ἑλατίνης. Lapis est ex genere hæmatitarum, ambustis præcipuè utilis, ita dictus quandiu crudus est: nam coctus, Miltites appellatur. Author Plin. *lib. 36. cap. 20.*

ELATRO, as, quasi quodam cum latratu eloquor, & canina quadam mordacitate in lucem profero. { *Ἐλατρίον.* GALL. *Abbayer.* ITAL. *Baiare.* GERM. *Mit grossen geschrey als mit hundsbellien etwas reden.* HISP. *Ladrar como los perros.* ANGL. *To bark so speak aloude.* } Horat. *lib. 1. Epistol. ad Lollium, 2.*

*Alter rixatur de lana sape caprina:
Propugnat nugis armatus: scilicet, ut non
Sit mihi prima fides, & verè, quod placet, ut non
Acriter elatrem.*

ELATÏS: vide **Effero**, effectus.

Elatus, pater fuit Cœni : unde Elateius dicitur. Ovid. lib. 12. Metam. *manet imperforatus ab omni Inque cruentatus Cœneus Elateius icu.*
 Stephanus in Dotio, Elati filiam, Dotiam nominat.
 Elatia, ἑλατία, populi Libyæ. Steph.
 ELAVO : Eluo, lavo. ἑλαύνω. GALL. Reinser, laver ou nettoyer. ITAL. Lavare. GERM. Wuschwäschen. HISP. Lavar. ANG. To wash, to rinse or wash cleane. } Colum. lib. 12. cap. 50. Sed quum fuerit oliva elota, reliqua sicut supra præcepimus, fieri debent.
 ¶ Elavare se bonis, per translationem pro Denudare & spoliare. Plaut. in Asin. Nam mare haud mare est : vos mare acerrimum. Nam in mari reperi, hic elavi bonis.
 Elbestii, ἑλβεστῖοι, populi Libyæ. Steph.
 Elbo, ἑλβος, insula quadam. Steph.
 Elbouthis, ἑλβουθῖς, urbs inter Ægyptum & Cyrenen. Steph.
 Elbora : vide Libora.
 Elcebus, Ptolemæo Gallix urbs.
 Eldana, ἑλδανὰ, oppidum Vaccæorum, qui sunt populi Tarraconensis Hispaniæ. Ptol. lib. 2. cap. 6.
 ELËA, ἑλεῖα. Strab. lib. 9. civitas est Lucaniæ à Phocenibus condita, Parmenidis & Zenonis Pythagoricorum patria, qui ab ea Eleatæ dicuntur : Romani primùm Heliam, deinde Veliam vocavere.
 Eleatæ, ἑλεῖται, populi Lucaniæ Eleam urbem incolentes, quæ & Helia, postmodò Velia dicta est. Vide Elea, & Velia.
 ELËCËBRÆ argentariæ, dictæ sunt ab antiquis meretrices, teste Festo, ab eliciendo argento. Locus est apud Plautum in Menach. ubi nunc legitur, *Illecebræ argentaria.*
 ELËCTO, nis : Elector, is : vide Eligo.
 ELËCTO, as : vide Elicio.
 ELËCTRIDËS, ἑλεκτρίδης. Insulæ sunt in mari Adriatico, ad ostium Padi, ita dictæ à Græcis, quod electrum in illis ex arboribus defluere putabant : quod falsissimum esse, hodie etiam imperitissimis notum est. Provenit enim electrum in quadam Germanici Oceani insula, unde lunari Oceani incremento ejicitur ad litus Germanicum, haud exiguum principibus, qui locis clarioribus imperant, præstans vectigal. Vide Electrum.
 ELËCTRA, ἑλεκτρα, teste Hesiodo, Nympha est, Tethyos filia, uxorque Atlantis : cuius filia Jovi Dardanum peperit. Virg. lib. 8. *Dardanus Iliaca primus pater urbis & author, Electra, ut Graii perhibent, Atlantide crotus.*
 Et subdit, *Electram maximus Atlas Edidit, athereos humero qui sustinet orbes.*
 Vide Ovid. lib. 4. Fast. ¶ Alia fuit Electra Orestis soror, filia Agamemnonis, quæ cœlibem ad multum ætatis vitam egit, unde etiam ab Helena apud Euripidem *πολυζώνου παρθίνου*, hoc est, annoxa virgo, per contumeliam appellatur. Inde aliqui Electram dictam volunt, quasi ἀλέκτρα, hoc est, sine thalamo : quanquam aliis magis placet à flavo colore, electrumque referente, ita fuisse appellatam.
 ELËCTRIA, gemma in galli ventriculo. Pap. ¶
 ELËCTRIUS, a, um : ut, Electria tellus, id est, Samos : ab Electra Dardani matre, filia Atlantis. Val. Flac. Argon. 2. *Tunc tenuis Lemnos, transiitque Electria tellus Threiciis arcana sacris.*
 ELËCTRUM. ἑλεκτρον. GALL. Ambre : c'est aussi un certain metal d'or avec la cinquième partie d'argent. ITAL. Ambro, metallo fatto d'oro con la quinta parte d'argento. GERM. Agstein. HISP. Ambre, y oro de veinte quilates. ANGL. Amber, also an metal made of gold and the fyft part of sylver. } Gummi, sive lachryma, succulve creditus est ex arboribus pinei generis profluens. A Latinis succinum dicitur. Multum laborarunt veteres ubinam electrum nasceretur. Alii dicentibus ad Padum fluvium esse populos arbores, ex quibus deflueret, aliis credentibus in insulis quibusdam maris Adriatici gigni, quas idcirco Electridas vocaverint. Hodie verò notissimum est, electrum provenire in insula maris Germanici, non procul à litore Prutenico, quam Germani sua lingua *Sudavo* appellant. Ex cujus insulæ scopulis in mare delapsum partim Oceani æstu ad litus ejicitur, partim rusticorum opera (quibus principes pro servis utuntur) in ipso mari colligitur : atque universum ad principem ordinis refertur, ad quem non exiguum ex eo quotannis redit vectigal. Neque tamen verum est ex arboribus defluere, sed ex faxis. Primò autem quum emanat, liquidum est, sed maris, aërisque frigiditate in eam quam videmus, duriciam concrevit. Est itaque electrum, sive succinum, nihil aliud quam bituminis genus, maris regionisque frigore ex liquida consistentia in duriciam commutatam. ¶ Ab hujus similitudine verisimile est dictum esse quoddam metalli genus, quod ex parte quadam auri & argenti commistione conficitur. Plin. lib. 32. cap. 4. Aurum in quo quinta argenti portio est, Electrum vocatur. Hoc autem modò naturale est, modò arte efficitur. Quod si quintam argenti portionem excedat, incudibus non resistit. Plin. ibidem. ¶ Electro lucidior, ἑλεκτρον ἀσφαιδιστερον, de re magno pete dilucida, aut de forma supra modum nitida, quod electrum miro quodam more pelluceat. Ex Luciano.
 ELËCTRINUS, a, um, ex electro : ut, vasa electrina. D. lib. 34. tit. 2. l. 32. Spartianus in Quinto, Patra electrina.
 ELËCTRYON, ἑλεκτρυών, Amphitryonis frater, & filius Alcei, ut testis est Hesiodus in Aspid. Plaut. in Amphitr. Electryonem perdidit (Taphii,) &c. loquitur ibi Amphitruo. Idem in Amphit. prologo, Electri filia Alcmena.
 ELËCTUS : vide Eligo.
 ELËEMOSYNÄ, muous quod inopi datur. ἑλεμωσύναι. GALL. Aumône. ITAL. Elemosina, limosina. GERM. Ein almosen. HISP. Limosna. ANGL. Almesse. } Ab ἑλεος, quod miserationem significat. Spartianus de Caracalla, Non tenax in largitionem, non lentus in eleemosynam.
 ELËFRONS, mons. Cath. ¶
 ELËGANS : vide Eligo.

ELËGIA, sive ELËGËIA, per quinque syllabas. ἑλεγεία, ἑλεγείον. GALL. Vne elegie, vers elegiaques, vers pitoyables. ITAL. Elegia, verso miserabile. GERM. Ein trawisted/oder tragted. HISP. El cantar de cosas tristes. ANGL. Lamentables verses. } Latine sonat carmen miserabile, ab ἑλεῖω misereor, quòd hoc potissimum genere carminis miserabiles hominum ærumnæ & amoris querimonix soleant decantari. Unde etiam à Poëtis, lachrymabilis & flebilis elegia perpetuis epithetis appellatur : Horatium postea etiam tebus latis servire didicerit, ut testatur Quatius de Arte Poëtica, *Veribus (inquit) impariter junctis querimonia primùm, Post etiam inclusa est voti sententia compos.*
 ¶ Ad hujus vocis etymologiam non obscure alludit Ovid. in Epicedio Tibulli, his versibus :
Flebilis indignos elegeia solve capillos : Ah nimis ex vero nunc tibi nomen erit.
 Hoc est, quemadmodum à miseratione nomen habes, ita miserabile nactus argumentum.
 ELËGIDION, diminutivum, ἑλεγείδιον. Pers. Satyr. 1. *non si qua elegidia crudi Dictarunt proceres.*
 ELËGÏACUS, adjectivum, ἑλεγίαιος, ut Elegiacum carmen, & Elegiographus, elegiarum scriptor, qui scilicet poemata conscribit alternis versibus hexametris & pentametris. Quo in genere poematis primam apud Græcos palmam meritus est Callimachus ; apud Latinos Ovidius.
 ELËGÏA, orum, pluralis numeri, pro carminibus elegis. Plaut. Mercat. Occident noctu ad ostium, meæ impleantur carbonibus elegiorum fores.
 ELËGUS, a, um, adjectivum : ut, Elegus versus, flebilis. Horat. lib. 1. Carm. Ode 33. *ne doleas plus nimio, memor Immitus Glycera, neu miserabiles Decantes elegos.*
 ELËGUS, ἑλεγος, ἑλεγεία. Idem quod elegia, sive carmen elegiacum. Ovid. 1. Fast. *Nunc primùm velia elegi majoribus itis.*
 ELËI, ἑλεῖοι. Populi in Peloponneso, Elidem incolentes, clarissimi propter delubrum Jovis Olympii, ludosque Olympicos, quorum præfecturam Elei habuerunt. Unde Elei equi, & Eleus catcer, sæpe leguntur. Lucanus lib. 1. *quantum clamore juratur Eleus sonipes.*
 ¶ Hinc Eliades equæ dicuntur, quæ ex Olympico certamine palmam referunt. Virg. 1. Georg. *Eliadum palmas Epeius equarum.*
 ELËLEÏS, idis, ἑλελεῖς, mulier bacchans, quæ & Mænas dicitur, δῶδ' ἑλελεῖον, hoc est, à vociferando. Ovid. 4. Fast. *Nunc feror, ut Bacchi furis Eleleides acta, Quaque sub Ideo tympana colle movent.*
 ELËLEÏUS, per tres syllabas, ἑλελεῖος, dictus est Sol, δῶδ' ἑλελεῖος ἑλελεῖος, quòd æterno circa terram meatu volvi videatur. Authot Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 17. ¶ Est etiam Eleleus unum ex Bacchi cognominibus, ab ἑλελεῖω, verbo Græco, quod significat vociferari, quemadmodum in bello consueverunt. Ovid. lib. 4. Metam. ubi Bacchi nomina enumerat, etiam Elelei meminit. *Nyæliis que (inquit) Eleleis que parens : & Iacchus, & Euan.*
 ELËLISPHACUM, salvia, ἑλελεῖσφακον. Est omnipò à σφακον, quod etiam exponitur *Salvia*. ¶
 ELËMËNTÄ, orum, ἀλεμῆντα vulgò, quasi alimenta : aliis ab ἕλας, quasi hylementia. Sunt principia omnium rerum, ex quibus reliqua omnia componuntur, & in quæ resolvuntur. ἑλεμῆντα jeshodhim. GALL. Elements, commencement de toutes choses. ITAL. Elementi. GERM. Die element/die ersten anfang eines dings/auf welschen es zu seinem wäsen kompt. HISP. El principio materiale de que alguna cosa se compone. ANGL. The elements. } Et à Philosophis numerantur quatuor, ignis, aër, aqua, & terra. Cicet. 2. de nat. deor. Omne corpus est aut aqua, aut ignis, aut aër, aut terra, aut quæ iis componuntur. Idem 4. Acad. Ergo illa initia, & (ut è Græco vertam) elementa dicuntur, è quibus aër & ignis movendi vim habent, & efficiendi : reliquæ partes, accipiendi, & quasi parienti. Ovid. lib. 3. Fast. *Parva fuit si prima velis elementa referre (Roma.) Ibid. Hac prima elementa fuerunt Casaris ulcisci iusta per arma patrem.*
 ¶ Horum similitudine etiam notas literarum Elementa vocamus, quòd ex iis primùm syllabæ, deinde ex syllabis dictiones constituentur. Sicut enim illa coëtantia omne corpus efficiunt : sic hæ conjunctæ literarum vocem quasi corpus aliquod componunt. Inde elementariæ literæ dicuntur prima literarum rudimenta. Julius Capir. Puer, inquit, literis elementariis & calculo imbutus. ¶ Elementa mundi, πῆλεμῆντα ἑλεμῆντα, apud scriptores Theologicos, & præsertim Apostolum, sunt rudimenta quibus Deus Ecclesiam suam in veteri lege quasi sub pædagogico erudit, id est, Judaismus, sive Moisaici ritus.
 ELËMËNTARIÛS senex, à Seneca dicitur, qui adhuc in primis elementis instituitur. Ita enim ait lib. 5. Epist. 36. Turpis & ridicula res est elementarius senex, ὁ γέρον, γραμματικῶν ἀπὸ τοῦ ἑλεμῆντα ἀναφύων.
 ELËMËPËRIA, Elæmporia : Olei coëmendi cura. Arcad. l. ult. §. 2. D. de numer. & hon. Elæmporia & ospratura, apud Alexandrinos patrimonii munus existimatur.
 ELËNA : vide Elna.
 ELËNCHÛS, i. ἑλεγχῶς hatsumáb. ἑλεγχος. GALL. Argument. ITAL. Argomento. GERM. Ein betriegerey/argument. Item, ein tafel so eines dings muhast begreiffst. HISP. Argumento. ANGL. An argument. } Latine dici potest Argumentum, ab ἑλεγχω, argumentor. Plerumque tamen pro argumento sophisticum ponitur & cavillatorio. ¶ Est etiam elenchus index libri, quem vulgò vocatur *Tabulam*. } ANGL. The table of a booke. } ab ἑλεγχω, quod aliquando investigo significat.

vel exploro. Indicis enim adminiculo inquitimus quicquid toto opere continetur. ¶ Sunt etiam elenchi margaritæ majores, fastigiata longitudine. Plin. lib. 9. cap. 35. Et proceribus sua gratia est (elenchos appellant) fastigiata longitudine, alabastrorum figura in plenior orbem desinentes. Hos digitis suspendere, & binos & ternos auribus, sceminarum gloria est. Juven. Satyr. 6.

— turpe putat vil,

Quum virides gemmas collo circumdedit, & cum auribus extensis magnos commisit elenchos.

Eleusiacus, a, um: ut, Eleusiaci libri. Quintil. lib. 2. cap. 6. Sed alii sunt ejus sermones ad coarguendos qui contra disputant, compositi, quos ἐλευσιακός vocant: alii ad præcipiendum, qui δόγματι ἐλευσιακῷ appellantur.

Eleo, es: Maculo. Ἐλεῖν, κηρῶδες. Gall. Maculer. Ital. Macchiare. Germ. Vermaßgen/besudlen. Hisp. Manchar, ò manzillar. Angl. To distayne, to soyle. ¶ Non. Elevit, maculavit. Lucil. lib. 6. Si hic vestimenta elevit luto, ab eo risum magnum ad cachinnum imprudens subjeit.

Eleos, ἐλεός, apud Arist. hist. lib. 8. cap. 3. Gazæ, Aluco: avis est nocturna, unguibus aduncis, quæ mures, talpaque venatur. Verlatut in desertis ædificiis ac montibus.

¶ Eleosis, stomachi exulceratio. Pap.

Elephantias, serpentis genus. Isid. lib. 12. cap. 4. quod is, quem mordet, lephante morbo afficiatur. Eliota Anglus. ¶

Elephantiasis. Ἐλεφαντιάσις. Gall. Ladrerie, lepre, mesellerie. Ital. Lepra, ò stizza. Germ. Ein Franckheit wie der Xuffan oder Malatzey/da der Leib bestect vnd vol schupen würdt/vnd außgeblasen. His. Cierta especie de lepra. Angl. Leaprie. ¶ Morbus est, quem vulgus medicorum Leporam vocat, ita ut alium esse intelligamus à lepra Græcorum, quæ scabiei species est, cutem manifestis crustis obducens. Oritur elephantiasis à sanguine atræ bilis naturam habente, qui temporis processu in atram bilem planè convertitur. Rationem hujus nominis referunt ad elephantis naturam, cujus cutis ulcerosis quibusdam vallibus infestatur. Differt à cancro, quod hic partem corporis depascat: elephantiasin in Italia ante Cn. Pompeii tempora non fuisse. ¶ Idem morbus & Elephantia dicitur Celfo.

Elephantiacus, Ἐλεφαντιάων, Ἐλεφαντιάων. Angl. Leaperons. ¶ Qui morbo elephantia laborat. ¶ Lactant. lib. 4. divin. institut. cap. 26. hos Elephanticos vocat: Leprosi (inquit) verè atque elephantici debent haberi, quos vel infinitæ cupiditates ad scelera, vel insatiabiles voluptates ad flagitia compellunt.

Elephantina, Ἐλεφαντίνα, insula Nili supra Syenen, oppidum habens ejusdem nominis, & puteum ad Nili ripam ex eodem saxo, in quo Nili incrementa solent incidi. Vide Strab. lib. 7.

Elephas, elephantis, & Elephantus, i. à λέφω, magnus: vel ab ἐλεφρα, lædo: vel à λέφω. Ἐλεφας. Gall. Elephant, ou yvoire, qui est la dent d'un elephant. Germ. Ein elephant / oder heffant. Ital. & Hisp. Elephant. Angl. An elephant. ¶ Animal est omnium terrestrium maximum, Europæ incognitum, nisi ex Asia, aut Africa invecum. Duos habet dentes, sive potius cornua, ex quibus fiunt opera eburnea. Cicer. de senect. Nec nunc equidem vires desidero adolescentis: non plus quàm adolescens tauri, aut elephantis desiderabam. Idem 2. de nat. Deorum, Manus etiam data elephantis, quia propter magnitudinem corporis difficiles aditus habebant ad passum. Idem 9. Philipp. Romani nepotem Antiochi elephantos alere prohibuerunt. Elephantos stipem porrigere. Suet. in August. cap. 53. Elephantos in India perfregisti brachium. Plaut. Milit. sc. 1. a. 1. Per os Elephantos brachium transmitteres. Ibidem, Herus meus elephantis corio circumtectus est, non suo. Ibid. sc. 2. a. 2. Inda bellua (elephas) sui magistri iussis obtemperat. Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist. ¶ Poëtæ nonnunquam elephantum pro ebore posuerunt, more Græcorum, qui τὸ ἐλεφαντῶν appellatione & belluam, & ebur intelligunt. Virg. lib. 3. Georg.

In foribus pugnam ex auro, solidoque elephanto.

¶ Elephantis funambuli. Sueton. in Galb. cap. 6. Elephantos funambulos edidit. ¶ Elephantis biennio utero gravescunt, nec amplius quàm semel gignunt, nec plures quàm singulos: vivunt annos trecentos. Hos primùm vidit Italia Pyrrhi regis bello in Lucanis, unde & boves Lucanas nominavit: quoniam Itali maximam quadrupedem quam haberent, vocarent bovem. ¶ Elephantus etiam inter belluas marinas recensetur: de quo Plin. lib. 19. cap. 5. & lib. 32. cap. ult. ¶ Elephantus quoque astacus, è specie locustarum. Idem lib. 32. cap. ult. Elephantis locustarum generis nigri, pedibus quaternis bisulcis, &c. ¶ Elephantus non capit murem, ἐλεφας μὴ ἔχει ἀλιον. Generosus & excelsus animus negligit prædas viles & lucella minuta. Vir egregiè doctus non insectatur minutulos istos litterarum simios. ¶ Homo præpotens non offenditur injuriolis tenuium. ¶ Elephantum ex musca facis. ἐλεφας ἐκ μυίας ποίει. Res exiguas verbis attollis atque amplificas. Lucianus in musca encomio. ¶ Nihil ab elephante differt, ἐλεφας τὸ ἀφ' ἐλεφάντος ἔστιν. In magnos & studiosos dicebatur: etiam si primam ingenii laudem Plin. tribuit elephantis, sed inter bruta: verum corporis moles & formæ sceditas adagio locum fecit. ¶ Nec elephantus quidem ebiberet, ἐλεφας οὐκ ἐπιπίνει, de poculo prægrandi: quum elephantus proboscide immensam aquarum vim quum libet hauriat. Athenæus.

Elephantinus, a, um. Ἐλεφαντίνος. Angl. Of an elephant. ¶ Nomen possessivum: ut, Pellis elephantina. ¶ Elephantinum emplastrum describit Celsus lib. 5. cap. 19. sic dictam, eodem teste, quod sit percandidum quasi eburneum. ¶ Elephantini libri, apud priscos fuerunt, in quibus senatusconsulta scribebantur, quæ ad Principes pertinebant.

Elephantozogriphî, Ἐλεφαντοζωγράφοι, à Plutarcho in Periclis vita, vocantur pictores qui in ebore pingunt.

Elephantis, idis, ἐλεφαντίς, nomen poëtæ, qui libellos scripsit, quibus varia genera concubitus complexus est. Mart. lib. 12.

— nec molles Elephantidis libelli.

¶ Est etiam Elephantis Nili insula, infra ultimam ejus fluvii catara-

ctam, ubi finis est Ægyptiæ navigationis. Author Plin. lib. 5. cap. 9. Strab. El. phantiam appellat.

¶ Elefnot, libet fictus, Exodus. Cath. ¶

Elevo, as: Sursum levo, in altum tollo, sublevo. Cæf. 2. de bell. civ. Ἐλεῖν, ἠεῖν, ἠεῖν, ἠεῖν. Gall. Lever en haut. Ital. Levare, alzare. Germ. Erheben in die Höhe. Hisp. Alzar ò soliviar de abaxo arriba. Angl. To lift up, to heave aloft. ¶ Plaut. Capedum lapidem hunc atque eleva. ¶ Item rem aliquam minuo, extenuo, & verbis deprimo. Ἐλεῖν, ἐλεῖν, ἐλεῖν, ἐλεῖν. Gall. Exienuer, alleguer, attenuer, faire moindre, décharger. Ital. Abbassare, sprezzare. Germ. Vernichten / verkleinern / ring schen. Hisp. Adelgazar, desmenufar. Angl. To mak lighter, to ease of griefe and sorow. ¶ Tractum à re ponderosa, quæ ut ferri possit elevatur, id est, imminuitur. Liv. 3. ab Vrbe, Major (inquit) si vana nostra p. c. autoritas ad plebem est, vos elevatis eam: quippe quia plebs senatusconsultum in continuandis magistratibus solvit. Idem lib. 28. Post receptam totam Hispaniam, ita ut vestigium belli nusquam reliquum sit, elevare meas res gestas. Quint. lib. 5. Gentium simul universarum elevata testimonia ab oratoribus sciimus. Elevare auctoritatem, dignitatem, judicium, vel testimonium alicujus: hoc est, verbis imminuere & extenuare. Livius lib. 4. ab Vrbe, Cujus auctoritatem perpetuo vitæ tenore partam, toga caudida elevabat. Sueton. in Tiber. cap. 52. Germanico usque adeò obtrechtavit, ut & præclara facta ejus pro super vacuis elevaret, & gloriosissimas victorias, ceu damnosas Reipublicæ increparet. Et Senec. cap. 15. de tranq. Elevanda omnia (i. minora facienda.) Elevare auctoritatem. Quint.

Elevariō, nis. Ἐλεvariός. Angl. A leasrig or heaning up. ¶ Quint. lib. 9. Et illæ elevationes videlicet, ò dii boni.

Eleus, antis, sive potius Eleus, ἐλεός. Steph. Oppidum est in Thracia Cherroneso, non procul à Mastusia promontorio. Author Plin. lib. 4. cap. 11.

Eleuntii hujus incolæ dicuntur, sive Eleusii, ἐλεῦσι.

Eleusa, sive potius Eleusa, ἐλεῦσα: Insula est Siciliae adjacens, non procul à Cypro: cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

Eleusis, ἐλεῦσις, & Eleusin, ἐλεῦσις, civitas in Attica provincia, non longè ab Athenis, in qua regnavit Eleusinus, qui quum Cererem filiam quaerentem liberalissimè hospitio suscepisset, illa pro munere ostendit ei omne genus agriculturæ: filium etiam ejus Triptoleum recens natum, per noctem igne fovit, per diem divino lacte nutrit: quumque grandiusculus factus esset, curru suo quem alati traherant serpentes, impositum per totum orbem misit ad usum frumentorum hominibus indicandum. Ob cujus beneficii memoriam, Eleusini Cereri solennia sacra instituerunt, quæ Thesmophoria appellantur. Hujus urbis meminit Strabo lib. 8. his verbis: Eleusis civitas est in Attica, ubi Eleusinae Cereris templum extat, & phanum mysticum, quod Ictinus exstruxit, turbæ theatralis capacissimum.

Eleusinus, adjct. ἐλεῦσινος. Stephano: ut, Eleusina mater, id est, Ceres, Virg. 1. Georg.

Tarda que Eleusina matris volventia plaustra.

Suet. in Neron. cap. 34. In Eleusinis sacris voce præconis scelerati submovebantur.

Eleusius: vide Eleusis.

Eleuthera, ἐλευθερα, civitas Cretæ, ab Eleuthere uno Curetum, Saorus alias dicta. Steph. vide Eleuthera, & Eleutherna, & Oaxus.

Eleuthera, Clini patria, civitas Cretæ, postea Apollonia dicta. Steph. Eleuthera Cilicia, ἐλευθερα κιλικία, id est, libera Cilicia, cujus partes diversis in locis recensentur. Gentiles, Eleutherocilices. Steph.

Eleuthera, ἐλευθερα, urbs Bæotia, ab Eleuthere Apollinis filio, & alia Cretæ, ab Eleuthero uno Curetum, quæ etiam Saorus vocabatur (vide Eleuthera) à Saora nympa. Est & alia juxta Istrum fluvium in Ponto, sic dicta quod Jason Æten fugiens, timore illic liberatus sit. Est etiam Lyciæ urbs à nympa quadam. Steph.

¶ Eleutheriopolis. V. E. sub P. Jerosolymitano. ¶

Eleutherius, ἐλευθεριός, nomen viri, quo significatur apud nos liberalis, ingenuus, servator, liberatorque. Eleutheria, ἐλευθερία, pluraliter, quasi liberatoria, id est libertatis solennia. Plaut. in Persa, Basilicè agito eleutheria.

Eleutherium, ἐλευθεριον, oppidum Mysiæ. Steph.

¶ Eletherium, ἐλευθεριον, i. e. monile, signum libertatis & ingenuitatis. ¶

Eletheris, ἐλευθερις. Urbs Bæotia Oropi, prope Corthum & Enclum. Steph.

Eletherisce, ἐλευθερισκον, urbs Macedonia.

Eleutherna, urbs Cretæ, ab uno Curetum dicta. Steph. vide Eleuthera, & Satra.

Eleutherius, Latine dicitur Liberalis, ingenuus, servator, liberatorque. Hinc Eleutherius, Jovis cognomentum, ab eo impositum, quod depulsa Medorum dominatione, Græcos libertati restituisset. Suidas. Eleutheria, orum, ἐλευθερια. Sacra quædam apud Samios, τῷ ἔργῳ, hoc est, Amori Deo dedicata. ¶ Eleutheria item dicebantur lætiores epulæ, quas serui libertate donati celebrabant. Plaut. in Persa, Basilicè agito eleutheria.

Eleutheros, ἐλευθερος, flumen est juxta Orthosiam urbem, quæ est in radice Libani montis. Plin. lib. 9. cap. 10. Testudines in Phænico mari ultro veniunt statuto tempore anni in amnem Eletherum effusa multitudine.

Eleutii, ἐλευθιοι, populi Apuliae, gens quam Parthenius Elephantidem vocat. Gentilia à priore Elephantinus, ab Elephantide Elephantites. Steph. Sed suspicor aliquid deesse.

Elgos, ἔλγος, oppidum Lydiae. Steph.

¶ Eli: vide Heli.

Eliberis, sive Eliberris, in ea Bæotia parte sita fuit, ubi nunc Granata. ¶

Elibyrgæ, urbs Tartessi. Steph.

Ellicè: vide Helice.

Elicio, is, cui, citum: Educo, extraho, allicio. Ἐλεῖν, ἠεῖν. Gall. Attraire, tirer hors. Ital. Trar fuori. Germ. Herabziehen / herfür

herfür reiffen. HISP. *Atraver por fuera, sacar à fuera.* ANGL. *To pike or dram out, to allure.* Plaut. in *Bacch.* Ut cum ex lutulento cœno propter hinc ejiciat foras. Idem *Men. sc. 6. a. 5.* Neque utrum (illum) ex hoc saltu damni saluum eliciam foras, scio. Suet. in *Calig. cap. 10.* Elicere aliquem ad querelas. Plin. *lib. 19. cap. 5.* Sapor autem asper, & medicamenti instar, ad eliciendos alvos. Ovidius,

Credibile est lachrymas elicuisse Deo.

Cicer. 1. *de Orat.* Verbum ex eo nunquam elicere potui. De vi ac ratione dicendi. Elicere cœlo.

Elicium cœlo te Iuppiter.

Ovid. 3. *Fast.* Suscitare & elicere fontem. Plin. *epist. 95. lib. 4.* Nam nescio quod librumentum abditum & cœcum, quod quum exinaniturum est, suscitatur & elicit fontem: quum repletur, moratur & strangular. Litteras ab aliquo elicere. Cic. *Att. lib. 9. 171.* Tuas volo elicere literas, maximèque consilium. Elicere & invitare. Plin. *epist. 195.* Ipse igitur exhibes negotium tibi, qui elicis & invitas ut quamplurimum communicare tecum velim.

Elicto, as, frequentativum formatum à verbo Elicio. { ἐπιλεξιμῶν, ἐπιλεξιμῶν. } Plaut. in *Asin.* Ibo adversum, atque electabo quicquid illud sit, hoc est, elegiam.

Elicitor, verbum elegiam, ab eliciendo dictum, quemadmodum Elicius Jupiter, qui fulminator erat. Ovid. 3. *Fast.*

Elicium cœlo te Iuppiter: unde minores

Nunc quoque te celebrant, Eliciumque vocant.

Elicēs: Sulci aquarii per quos aqua collecta ex agro educitur, ab eliciendo dicti. { ἀγρῶν ὄματα. } GALL. *Petits fosses ourages autour ou dans un champ pour en tirer l'eau dehors.* ITAL. *Fossi d'intorno à campi.* GERM. *Wasser furchen in den ackern.* HISP. *Sulcos grandes para desaguara la tierra.* ANGL. *Gutters or ferrowes to convey water.* Colum. *lib. 2. cap. 8.* Sed quamvis tempestivè sementis confecta erit, cavebitur tamen, ut patentes liras, crebrosque sulcos aquarios, quos nonnulli Elicēs vocant, faciamus, & omnem humorem in colliquias, atque inde extra segetes derivemus.

Elicētus Jupiter in Aventino colebatur, ab eliciendis & evocandis fulminibus dictus. Ovid. 3. *Fast.*

Elicium cœlo te Iuppiter: unde minores

Nunc quoque te celebrant, Eliciumque vocant.

ELIDO, is, elisi, elisum: Incido, frango, occido, elicio. { ἔλαττο. } GALL. *Rompre & casser, briser, presser & faire sortir.* ITAL. *Fraccassare, rompere.* GERM. *Aufschlagen/ausstossen/zerbrachen.* HISP. *Quebrar, à lisar.* ANG. *To dash or beat against, some thing, to bruise.* Cic. 3. *Tusc.* Atqui stirpibus sunt ægritudines quàm multæ, quàm amaræ, quæ ipso trunco everto omnes elidendæ sunt. Plaut. in *Rud.* Jubeo oculos elidere. Idem *Mil. sc. 2. a. 2.* Elidi talos jussit conservis meis (suprà, defringi.) Senec. *cap. 16. de cons. ad Helv.* Elidere (in utero) spes conceptas liberorum. Virg. 8. *Æneid.*

ut prima noverca

Monstra manu, geminosque premens eliserit angues.

Plin. *lib. 11. cap. 37.* Cæteris ossibus leonis est tanta duritia, ut ignis Elidatur velut è silice. ¶ Elidere sibilum. Cels. *lib. 4. cap. de difficultate spirandi.* Propter angustias, per quas spiritus evadit, sibilum elidit. Spiritum elidere, i. suffocare. Idem *lib. 5. cap. de carbunculo.*

¶ Elis, urbs primaria Elidis provinciæ in Peloponneso. ¶

ELISUS, particip. ἔλαττο. GALL. *Rompri, cassé, écaché, brisé.* ITAL. *Rotto, fraccassato.* GERM. *Zerbrochen/zerstossen.* HISP. *Quebrado à lisado.* ANGL. *Dashed to or against, beaten, striken.* Sueton. in *Cæs.* Ac sæpe præ turba elisi, exanimatique sunt. Ovid. 6. *Metam.*

Exsiliantque cavis elisi nubibus ignes.

Elisæ fauces, Velleius.

ELIGO, is: Lego, deligo, opto. { ἔλεγον, ἐλέγισα. } GALL. *Esire, choisir.* ITAL. *Eleggere, far elezione.* GERM. *Auswählen/erwählen.* HISP. *Elegir à escoger.* ANGL. *To choose, to elect and pike out.* Senec. *cap. 16. de consol. ad Marciam.* Non tantum filios eripuit fortuna, sed elegit (quos eriperet.) Cic. 4. *Acad.* Quam potissimum sententiam & disciplinam melius eliget? Idem 1. *Verr.* Quoties ille tibi potestatem optionemque facturus sit, ut eligas utrum velis. Idem *Offavio.* E duobus autem malis quum majus fugiendum sit, levius est eligendum. Varro *de re rust.* De asinis quemque amplissimum, & formosissimum, quem possunt, eligunt. Plaut. *Aul. sc. 3. a. 1.* Nulla scæmina optima potest eligi. Ovid. 13. *Metam.*

pugnandi tempora necum

Eligit Atreides.

¶ Deligere verò significat ex magis idoneis aliquem legere ad aliquid agendum. Delegit sibi sæpe pop. Roman. Imperatorem ad bella, ut Pompeium ad bellum Mithridaticum. Imperator quoque deligit milites, non eligit, ad rem videlicet bellicam idoneos: & inter eos agit delectum, quum dispicit quinam rei militari magis sint accommodati. Et agricola delectum agit inter tauros, quos scindendo solo, quosque procreandæ soboli destinet. At si ex multis daretur optio, quem sibi veller, eligeret, non deligeret. Idèoque semper ferè dicitur in eodem sensu, Datur tibi optio: & Datur tibi electio. ¶ Hinc delectus, a, um, participium: & Delectus, us, nomen. Valla *lib. 5. cap. 63.*

ELECTOR, is. { ἔλεktor, ἐλεktor. } GALL. *Electeur, eliseur, choisisseur.* ITAL. *Elettore.* GERM. *Ein erwählter.* HISP. *Elettor.* ANGL. *A choiser, a piker out.* Ad Heren. *lib. 4.* Postremo in eo vim artificii consumat, ut ipsi ab aliis potius eligendi, quàm aliorum boni electores existimentur.

ELECTIO, nis: Selectio, delectus. { ἔλεξις, ἐλεξις. } GALL. *Electio, élite, chois.* ITAL. *Elettione, eletta.* GERM. *Ein wahl/oder erwählung.* HISP. *Obra de elegir.* ANGL. *A choosing or piking out.* Cic. in *Orat.* Judicium electioque verborum. Idem 3. *de finib.* Initia quorum ex electione virtus possit existere. Senec. *cap. 12. de cons. ad Marc.* Si ponatur electio, utrum, &c. Velleius, Cum fortuna non electionem daret.

ELECTUS. { ἔλεktor, ἐλεktor. } GALL. *Esion, choisi.* ITAL. *Eletto.* Calcipini Pars I,

GERM. *Erwähl/auserwählen.* HISP. *Elegido.* ANGL. *Chooſed, elected.* Cic. 1. *de finib.* Electis verbis dictata res. Sen. *cap. 12. de cons. ad Marc.* Electam te à Diis cui frui non liceret filio (in malam partem.) ¶ Electissimus quisque Senatorum. Suet. in *Calig. cap. 49.*

ELECTUS, us, ui. { ANGL. *A choisse.* } Ovid. *Epist. 2.* In necis electu parva futura mora est.

Electitii judices sunt qui etiam electi dicuntur, qui ex litigantium voluntate judicant.

ELEGANS, nomen est, non participium, à verbo Eligo deductum, ut Cic. *de optimo dicendi genere*, innuente videtur, quum inquit: Nam si ut in epularum apparatu magnificentia recedens, non se parcum solum, sed etiam elegantem videri videt, eliget quibus utatur. Sunt enim pleræque aptæ hujus ipsius oratoris, de quo loquor, parsimonix. Est igitur elegans idem quod cultus, ornatus, politus. { ἔλεγε, ἔλεγε, ἔλεγε. } GALL. *De chois, beau, joly, orné, bien fait.* ITAL. *Elegante, polito.* GERM. *Wolgeziert/schön.* HISP. *Lindo, galano y gentil.* ANGL. *Neat te featte, gay preatietricke, and trimme.* ¶ Velleius: Elegans auctor, & admirator doctrinæ Scipio. Idem de eodem: Nemo elegantius interveralla negotiorum dispunxit. Cic. 2. *de finib.* Nemo nostrum istuc generis afortos jucundè putat vivere, mundos, elegantes, optimis cœcis, pistoribus, piscatu, aucupio, venatione, &c. Terent. *Eunuch.* Rem elegantem narras. Idem, Quum me ipsum noris, quàm elegans formarum spectator siem. Ubi Donatus, Elegans spectator est, qui sit cunctantis & fastidiosi judicii, cui non quodvis placet facile. Cic. 6. *Verr.* Vide ne ille non solum temperantia, sed etiam intelligentia te atque istos, qui se elegantes dici volunt, vicerit. ¶ Apud antiquos usque ad Catonis tempora, elegans non honoris, ut hodie, vocabulum erat, sed reprehensionis, & vitii. Gell. *lib. 11. cap. 2.* Elegans homo non dicebatur cum laude, sed id ferè verbum ad ataratem M. Catonis, vitii, non laudis fuit. Cato *lib. de moribus.* Avaritiam omnia vitia habere putabant: sumptuosus, cupidus, elegans, vitiosus, irritus qui habebatur, is laudabatur. ¶ Idèò Marc. Tullius Lucio Crasso & Sævola non meram elegantiam, sed multa parsimonia mistam laudi dedit, in *lib. de clar. Orat.*

ELEGANTIA: Munditia, lautitia, cultus, ornatus: ab eligendo, ut putatur, dicta. { ἔλεγε, ἔλεγε, ἔλεγε. } GALL. *Bonne grace, elegance, magnificence, honnesteté.* ITAL. *Eleganza, politezza, nettezza.* GERM. *Schöne, zierligkeit.* HISP. *Linda, gala, y gentileza.* ANG. *Preatinesse, trimmenesse.* Cic. in *Orat.* Fucati verò medicamenta candoris & ruboris omnia repellentur: elegantia modò & munditia remanebit. Idem 2. *de finibus.* Contemnit etiam differendi elegantiam, confusè loquitur. Idem 3. *de finibus.* Agricultura quæ abhorret ab omni politiore elegantia. Senec. *cap. 9. de tranq.* Non fuit illa regum elegantia, sed studiosa luxuria. (Loquitur de Bibliotheca Alexandrina.) Idem *cap. 8. de consol. ad Marc.* Elegancia morum. Hæc tamen apud veteres non ad ingenii opera, sed duntaxat ad nimis aemulatum, lautumque cultum ac victum applicabatur, nec sine vitio erat: nunc elegans solum laudando dicitur: ut, Elegans oratio. Est enim elegantia orationis virtus, quæ facit ut unumquodque verbum purè aperitque dici videatur. Hujus duæ sunt partes, latinitas & explanatio. Latinitas quæ sermonem purum servat ab omni vitio. Explanatio est quæ reddit appetam & dilucidam orationem. Ea duabus rebus comparatur, scilicet ut usitatis verbis utamur & propriis. Usitata sunt quæ versantur in consuetudine quotidiana. Propria sunt, quæ ejus rei, de qua loquimur, verba sunt, aut esse possunt.

ELEGANTER, adverbium: Politè & propriè. { ἔλεγε, ἔλεγε. } GALL. *Elegantment, de bonne grace, joliment, mignonnement.* ITAL. *Elegantemente, politamente.* GERM. *Zierlich/sein.* HISP. *Linda, galana y gentilmente.* Idem 2. *de finibus.* Hoc ipsum elegantius poni meliusque potuit. Idem *ad Brutum.* Tibi is exponit qui optimè omnia novit, & elegantissimè expedit, & deferre ad te potest. Idem *Lucio lib. 5.* Ad consolandum autem eum illa valent, quæ eleganter copiosèque collegisti. Eleganter acceptus, hoc est, lautè & opiparè, apud eundem *ad Attic. lib. 23. 298.* Liberis lautis, servisque nihil deficit: nam lautiores eleganter accepti. Liv. *lib. 5. d. 4.* Magnæ ob eleganter actam vitam auctoritatis. ¶ Elegantiùs facere. Liv. *lib. 7. d. 4.*

Elimia, ἔλιμια, urbs Macedonia, ab Elimo heroe, vel Heleno, vel Elyma Tuscorum rege. Steph.

¶ ELIMES, ἔλιμος, παρὰ τὸν: qui est extra limen, aut limites. ¶

ELIMINO, as: Extra limen ejicio, excludo. { ἔλεγε, ἔλεγε. } GALL. *Faire sortir hors de la maison, jeter de l'entrée.* ITAL. *Cacciare di casa, mandar fuori.* GERM. *Zum hauß hinaus stossen/sür die thür hinaus stossen.* HISP. *Desterrar à echar de casa.* ANGL. *To hurle or thrust, out of doeres.* ¶ Pompon. *ad Nonium.* Eliminabo extra ædes conjugem. Ennius, *Medea Exule.* Antiqua herilis fida custos corporis, quid sic extra ædes eliminor? ¶ Eliminare dicta, dixit Horat. *lib. epist. pro enuntiare, quasi extra limen efferre, ne (inquit) fidos inter amicos*

Sit, qui dicta foras eliminat.

Eliminare gradus, de qua loquutione, dicit Fab. *lib. 8. cap. 3.* se juvenos inter Pomponium & Senecam fuisse præfationibus tractatum, an apud Accium in Tragedia dici oportuisset.

ELIMO, as: Lima polio, perpolio. { ἔλεγε, ἔλεγε. } GALL. *Limer, polir à la lime, ou mettre en limaille.* ITAL. *Limare, la vorare con la lima.* GERM. *Aussälen/aussbüßen.* HISP. *Limar a obrar con lima.* ANGL. *To cut of with a file, to polishe and mak smooth.* ¶ Ovid. 4. *Metam.*

extemplò graciles ex æve catenas

Retiaque & laqueos, qua lumina fallere possent.

Elimat.

¶ Inde per translationem dicimus, climate opus aliquod, i. ornate & absolute conficere. Cic. *Attic. lib. 16.* Velim ἔλεγιον aliquod elimes ad me. ¶ Accipitur etiam interdum climate, pro lima abradere. Plin. *lib. 34. cap. 18.* Alii climatam scobem in fictili crudo coquant in caminis.

Elimator, is: Politor, ab elimando, hoc est, expoliendo. Tertull. lib. 4. *adversus Marcionem*: Significans Christum esse verum disceptatorem & elimatorem macularum humanarum.

Elinguatus, qui linguam non habet. { *ἄγλωττος*. GALL. *Qui n'a point de langue*. ITAL. *Senza lingua*. GERM. *Zunglos/der stumm vnd on ein zungen*. HISP. *Deslenguado*, d. *sin lingua*. ANGL. *Tonguelesse*. } Cornelius Fronto *de different. vocabulorum*, Elinguis habet linguam, sed usu ejus caret: Elinguatus amisit.

Elinguis, e, qui mutus est, & loqui non potest, etiam si linguam habeat. { *ἄφωνος, κωφός*. ANGL. *Dumme, that can not speake*. } Cicero. *pro Flacco*, Convicit & elinguem reddidit. Idem *de claris Oratoribus*, Præsertim quum Fannius nunquam sit habitus elinguis. Plin. *in Epist.* Prospeximus curiam, sed curiam trepidam & elinguem: quum dicere quod velles, periculosum; quod nolles, miserum esset. Gell. *cap. 9. lib. 5.* Mutus & elinguis, & infans Cræsi filius.

Elinguo, as: Linguam extraho, seu lingua privo. { *ἀπαρτίζω*. GALL. *Estranguer, ôter la langue*. ITAL. *Privare della lingua*. GERM. *Einem die zungen aufziehen/abhawen*. HISP. *Deslenguar, d. cortar la lengua*. ANGL. *To mak tonguelesse*. } Plaut. *in Aul. sc. 4. a. 1.* Si hercle ego te non elinguandam dederò usque ab radicibus, impero, autorque sum, ut me cuivis castrandum loces.

|| **Eliocrota**: vide *Elotona*. ||

ELIQUO, as: Liquidum, facio, ut quum aurum, argentum, vel plumbum igni dissolvimus. { *ὀπτννῶ*. GALL. *Faire fondre & mettre en liqueur, passer & couler une liqueur*. ITAL. *Fare liquido*. GERM. *Schmelzen*. HISP. *Hazer puro d. claro sin hez*. ANGL. *To melt*. } Sen. *lib. 3. de natur. quæst. cap. 26.* Est in Chersoneso Rhodiorum fons, qui post aliquantum intervallum temporis, fœda quædam turbidus ex intimo fundat, donec liberatus eliquatusque est. ¶ Est etiam eliquare, molliter canere, & cum lenocinio quodam vocis, ut inquit Cornutus, pronuntiare. Pers. *Satyr. 1.*

— *plorabile si quid*
Eliquat & tenero supplantat verba palato.
¶ Præterea aliquando idem quod Consumere. Cornutus *in Pers. Sat. 5.* Eliquare, & consumere annos.

Eliquamen, quod eliquatum est ex re aliqua, ut ex carnibus, aut piscibus, vulgus *Salmuriam* vocat. { *ὀπτηνῶ*. GALL. *La liqueur esprainte & dégoutée de quelque chose*. ITAL. *Liquore spremuto, scolato*. GERM. *Die aufgeschmelzte / oder aufgeschotne seiste*. HISP. *La manteca de cosa derretida*. ANGL. *Dripping tryed, suet molten*. } Col. *lib. 3. cap. 14.* Abstineatque ferè ab omnibus redolentibus esculentis: ut sunt salsamenta, eorumque omnia eliquamina.

Eliquesco, is: Liquidus fio. { *ὀπτηνῶ*. GALL. *Se fondre & venir en liqueur*. ITAL. *Fondersi, liquefarsi*. GERM. *Zerschmelzen / weich als das wasser werden*. HISP. *Derretirse, bazerse claro y sin hez*. ANGL. *To melt, to be about to melt*. } Varr. *1. de re rust.* de olea loquens: Alia ad cibum eligitur, alia ut eliquescat: ac non solum corpus intus ungit, sed etiam extrinsecus.

Elis, ἔλις, oppidum in Occidentali tractu Peloponnesi, non procul ab Alpheo fluvio, juxta quod certamen Olympicum celebrari solet. Author Plin. *lib. 5. in descriptione Achaia*. Ptol. quoque *lib. 3. cap. 16.* regionem omnem circumjacentem Elidem appellat.

Elcus a, um, ἑλκός. Virg. *lib. 3. Georg.*
Hic vel ad Elsi metas & maxima campi
Sudabit spatia.

Elîas, dis, Patronymicum fœmininum, ut Equæ Eliades, quæ apud Eliadem certamine curuli palmas merentur. Servius in illud Virg. *lib. 1. Georg.*
— *Eliadum palmas Epirus equarum.*

Elîsâ, ἑλίσσα, Beli Phœnicum regis filia, Dido cognomento, quod complura supra animi muliebris fortitudinem gesserit. Nam & fratris invidias fugiens, Carthaginem condidit; quumque à civibus cogere retur Jarbæ novæ urbi bellum inferenti nubere, morte spontanea se à secundis nuptiis liberavit, ut notat Servius.

Elixus, a, um: Aqua coctus. { *ἑλίσσος*. GALL. *Cuit en eau, bouilli*. ITAL. *Lesso, alesto*. GERM. *Gesotten*. HISP. *Cozido en agua*. ANGL. *Sodden in water, boyled*. } Elixum (inquit Nonius) est quicquid aqua mollitur, vel decoquitur. Nam lixam aquam veteres dixerunt: unde & Lixæ dicti, qui militibus aquam ad castra, vel ad tentoria solent ferre. Horat. *2. Serm. Satyr. 2.*

— *ac simul assis*
Miscueris elixa simul conchylia turdis.
Ovid. *4. Fast.*
Candidus elixa miscetur caseus herba.
Plaut. *Pœnulo*, Milphio, heus Milphio, ubi es: M. Assum apud te eccum. AG. At ego elixum volo. ¶ Varr. autem per translationem Calceos elixos scribit, quasi madefactos: ut est caro quæ elixatur. In pavimento (inquit) non audes facere lacunam: ac in humis calceos facis elixos.

ELIXO, as: Aqua coquo. { *ἑλίσσος*. GALL. *Cuire en eau, bouillir*. ITAL. *Lessare, cuocere a lessa*. GERM. *Steden/kochen*. HISP. *Cozer en agua*. ANGL. *To seeth in water, to boyle*. } L. Valla, Quod in prandio carnes quasdam parum elixassee.

Elleborine, teste Plin. *lib. 7. cap. 9.* Herba est exiguis foliis, quæ alio nomine Epipactis dicitur.

Ellebörus: Elleborum. { *ἑλεβορος*. GALL. *Herbe appelée des Larins*. Veratrum, Ellebore. ITAL. *Veratro herba*. GERM. *Nieswuriz*. HISP. *El vedegambre*. ANGL. *The beare foote, an hearbe so called*. } Herba est insignem purgandi vim habens, quam Latini *veratrum* appellant. Ejus duæ sunt species, album, & nigrum: Elleborum album, ἑλεβορος λευκός, folia habet plantaginis, aut betæ sylvestris, sed breviora, nigrioraque, & canalium dorso rubentia, caulem quincunciale, ferulaceum, bulborum tunicis obvolutum, radicem cepæ modo multis fibris capillatam. Vide Gell. *cap. 5. lib. 17.* Præstantissimum nascitur in Anticyra insula, ubi & tutissimè sumebatur, cerebri purgandi gratiâ. Unde factum est, ut quos cerebro minùs sano esse velimus significare, Anticyram navigare jubeamus. Elle-

borum nigrum, ἑλεβορος μέλας, Romanis veratrum nigrum dicitur, à Græcis etiam Melampodium, à Melampode, quodam ovium pastore, qui eo Prætidæ furentes fertur perfussisse. Folia habet Platani, sed minora, & spondylia proxima, pluribus incisuris, nigrioraque & subsæpera, caulem scabrum, florem ex purpureo candicantem, & uvæ modo racemosum: semen enici, quod Sefamoides vocatur. ¶ Bibe elleborum, πρὸ ἑλεβορου: quo adagio Aristophanes in Vespis significat insanire quempiam. Unde ἑλεβορου, ἢ ἑλεβορου, id est, elleboro opus habere dicuntur: quod elleborum purgare cerebrum, ideoque curare insaniam, antiquis creditum sit. Non potest hæc res ellebori jugere obtinerier. Plaut. *Menach. sc. 4. a. 5.* Elleborum potabis aliquot viginti dies. Idem *ibid.*

Ellipsis, ἑλλειψις, defectus, omisso vocis: ab ἑλλείπω, prætermitto, deficio, quod est ex ἐν, & λείπω. Est etiam defectus, qui excessui opponitur. ||

Ellum: vide *Eccum*.

Ellychnium. { *ἐλλύχνη*. GALL. *La mesche d'une lampe en chandelle, lumignon*. ITAL. *Stopino, lucignolo*. GERM. *Der dacht in einem stecht*. HISP. *Mecha del candil*. ANGL. *The weeke or match of a candle*. } Dicitur funiculus ille papyraceus, seu sparteus, canabimulve, aut stuppeus in lychno, qui oleo affuso lumen præbet. Plinius, Et è medulla ejus elegantium lucernarum ellychnia fiunt. Idem *lib. 23. cap. 4.* Ellychnia ex uva fiunt claritatis præcipuæ: ex oleo lumen obscurum, propter nimiam pinguedinem.

Ellöbia, ἑλλόβια, Genus inaurium (inquit Julius Pollux) à fabis aurium, quas Græci λοβός, vocant.

Ellöpiä, ἑλλόπια, Regio Eubææ, & ipsa insula, ab Ellope Jovis filio, Sic etiam dicebatur regio, juxta Donatum, cujus incolæ Elli, & Selli. Est etiam urbs circa Dolopiam, & regio circa Thespias, Steph.

Ellopium, ἑλλόπιον, urbs Ætolizæ. Steph.

|| **Ellops**, ἑλλοψ, piscis, quia squamosus, λεπιδωτός: ab ἐν, & λείπω, squama.

Ellotia, ἑλλότια, festum Europæ in Creta, ἑλλότις Europæ corona plexæ, (ex myrto scilicet) cubitorum viginti. Hef.

Ellus, Donat. *in Andr. 5. 2.* Veteres, quod nos *illum* dicimus, *ellum*, vel *ollum* dicebant.

Ellychnium, ἑλλύχνη, funiculus qui fistulæ in lucerna inditus utitur. ||

Elmantica, ἑλμαντική, urbs est Iberiæ, juxta Iberum fluvium. Steph. Vide an sit Salmantica Ptolemæo dicta.

Elmîothês, ἑλμιοθής, vermes ex genere lumbricorum. Sunt autem in duplici differentia, teretes & lati: ut docet Gal. *lib. ult. method. cap. ult.* Nominativus singularis est Elmîns, ἑλμίνης. *Lexic.*

|| **Elmos**, galea. Aron. *L. g. b.* ||

ELOCO, as, are, est pretio aliquid utendum do, loco. { *ἐλκομαι*. GALL. *Faire changer de lieu & place, ôter d'un lieu & transporter, louer, bailler à loûer, e.* ITAL. *Allogare, affitare*. GERM. *Aufstellen*. HISP. *Arrendar à otro por alquiler*. ANGL. *To give, or to lett out to hire*. } ut, Elocare fundum, est Certo pretio ejus usum alicui concedere. Cicero. *5. Verr.* Xenon ad se pertinere negabat: fundum elocatum esse dicebat. Elocare boves. Col. *lib. 1. cap. 7.* Et maximè vexant servi qui boves elocant, eosdemque & cætera pecora malè pascunt. Elocare sese cutandum. Plin. *lib. 26. cap. 1.* Siquidem certum est Manilium Cornutum ex prætoris legatum Aquitanicæ provinciæ, h. s. cc. elocasse in eo morbo curandum sese. ¶ Elocare funus. Plin. *lib. 3. 1.* Affes ergo contulit populus, & funus elocavit. ¶ Elocare filiam, est eam viro tradere, *donner sa fille en mariage.*

|| **Elocò**, adverb. antiquum, pro *illud*. ||

ELOCÛRIO: vide *Eloquum*.

ELOGIUM. { *ἑλογία*. GALL. *Témoignage & rapport qu'on fait de quelqu'un: Inscription de monument*. ITAL. *Testimonio, testimonianza*. GERM. *Ein fürnemliche zeugnus*. HISP. *Testimonio d. testification que se da en honra d vituperio de alguno*. ANGL. *A raport to esse praise or dispraise of a thing*. } Testificatio de aliquo honoris, vel vituperationis causa. Vituperationis, Quintil. Non est, judices, quod putetis ideo nullum adjectum ad exheredationem juvenis elogium, quia de scelere constaret. Idem, Exheredati filii elogium, quod meretricem amat. Spartian. Sub elogio præconis cædere fustibus aliquem. Lamprid. *in Severo*, Donavit eunuchos amicis, addito elogio, ut si non redissent ad bonos mores, liceret occidi. Sueton. *in Calig. cap. 27.* Elogium addebatur custodiis (id est, reis.) honoris. Cicero *in Catone*, Quanta de Artillio Calatino, in quem illud elogium unicum complurimæ consentiunt gentes, populi primarium fuisse vitum, Seneca, Decessit negotiator, testamento omnium bonorum suorum reliquit formosam uxorem hæredem, & adjecit elogium, Quia pudicam comperi. Cicero. *1. Tuscul.* Quid ipsa sepulchrorum monumenta, quid elogia significant, nisi nos futura etiam cogitare? Calpurn. *declamat. 18.* Inferam majorum sepulchris, & elogio nomen inscribam. ¶ Aliquando accipitur pro simplici testificatione sententiæ. Cicero *in Cat.* Solonis quidem sapientis elogium est, quo se negat velle suam mortem dolore amicorum & lachrymis vacare.

|| **Elohim**, Deus, plurale à singulari *Eloáh*. ||

Eloi, ἑλοι. *Marci 15. 34.* ἑλοáh. Hebraicè esset Deus, per omnes scilicet casus singulares. ||

ELONÈ, ἑλώνη, urbs Perthebica, quæ & Limone à Pretio dicitur. Steph.

ELONGO, as: Protraho, differo. { *ἑλύνω*. GALL. *Alonger, faire plus long*. ITAL. *Differire, prolungare*. GERM. *Verlengen*. HISP. *Alongar*. ANGL. *To mak longer*. } Plin. Quo maximè tempore dies elongantur.

ELOPS, ἑλοψ. Piscis apud antiquos nobilissimus habitus, unus omnium squamis ad os verdis, contra aquam nando meat: à nonnullis Acipenser dictus. Plin. *lib. 9. cap. 17.* Et Gell. *lib. 7. cap. 16.* Elops Rhodius optimus. ¶ Est & Centauri nomen proprium, apud Ovid. *12. Metam.*

ELUCIO, es: Lugere de fino, luctum depono, tempore iusti luctus expleto. ... ITAL. Lasciare il piano, deponer le lagrime. GERM. Vertrauren. HISP. Quitar into. ANGL. To cease from mourning. ...

Elvicorum civitas, id est, Aventicum, Avanches. V. olim E. sub M. Vefontionensi.

Elvinā, dicta est Ceres ab Elvio oppido, vel ab Elvide fluvio, in quo colebatur. Juvenal. Satyr. 3.

Me quoque ad Elvinam Cererem, veſtrāque Dianam.

Elul, ... est nomen ultimis mensis Hebræorum in anno civili, quem annum à novilunio Septembris inchoabant: itaque Elul respondet nostro Augusto. Elil est Hebræis nihilum. ...

Elumbū, & Elumbis, qui evulsum habet lumbum, vel qui præ lumbi debilitate sese erigere non potest. ...

Eluo, ui, utum, significat lavo, seu lavando purgo, diluo, deleo, abstergeo. ...

Elutia, Enſe. V. olim E. Vasconia, in qua hodiēque ædes Episcopalis habet Archiepiscopus Auſciūrum.

Elutia, orum. Plin. lib. 34. cap. 16. de plumbo, Invenitur & in aurariis metallis (quæ eluria vocant) aqua immiſſa eluente calculos nigros, paulum candore variatos. ...

Eluviēs, ei, vel Eluvio, nis, est vorago, vel terra aquarum impetu hausta. ...

Eluviēs, ei, vel Eluvio, nis, est vorago, vel terra aquarum impetu hausta. ...

Eluti, i, ... Populi Scythici. Steph.

Elus, elera, pro olas, olera, veteres dicebant.

Eluſa, i, ... urbs nunc quidem Palæſtinæ tertix, olim verò Arabiæ. Stephan.

Eluſcārē, est luſcum facere, hoc est, alterius oculi lumine ſpoliare. ...

Elutriō, as, de vase in vas transfero. ...

Eluviēs, & eluvio, est actio aquæ eluentis terram, & deinde vorago terræ, facta eluendo. ...

Eluxo, est luxando emoveo.

Eluxātū, idem est quod simplex luxatus. ...

quæque discuti opus sit. LUXURĀRI, Luxuriari. ...

Elymaīs, idis. ... Regio ad sinum Perſicum, ab ipsa Perſide Orato flumine discreta. ...

Elymās, i, ... Regio Aſſyriorum juxta Perſiam propè Suſidem. Steph.

Elymas magus vertitur, ... Sic Germanis Weißſager/ quasi ſapienter loquens.

Elymnium, i, ... insula in Eubœa, cum civitate: dicitur etiam iſtiusmodi Steph.

Elymna, i, ... Heros. Elymniæ civitati Macedoniæ nomen dedisse putatur. Steph.

Elymus, i, ... tibiæ summa pars, aut tibia, semen quoddam (nempe panicum) citharæ, aut teli theca. ...

Elyrus, i, ... urbs Cretæ Steph. qui & alibi Syriam navale ejus appellat.

Elyſium, i, ... locus ubi piorum animæ habitant: ...

Sunt & Elyſii campi in Bœotia circa Thebas, ut inquit Lycophon, de quibus ſenſiſſe videtur Virg. lib. 2. Georg. quum ait, ...

EM

Em, im, id est, cum, ex Is. Emem, eundem, quasi cum eum. Hef. ...

EMACĒRO, pro emacio. Senec. de conſol. ad Martiam, cap. 10. Alios morborum variis generibus emaceratos diu inter vitam mortemque detinebit.

EMACĪO, as, are. Macrum, sive aridum reddo. ...

EMACĪATŪS, particip. apud Colum. lib. 2. cap. 1. Omne emaciatum armentum ex ea pingueſcit.

EMACRESCO, valde macresco. Cels. lib. 3. cap. 25. Cutis quasi squamis quibusdam exasperatur, corpus emacrescit. ...

EMACROR, Extenuari, macrum fieri. ...

EMACŪLO, as, est maculas aufero. ...

EMANŒPS, famulus à ſervitute liberatus. Gl. Iſid. ...

EMANCĪPATIO, nis. Gell. cap. 27. lib. 15. Per familiæ emancipationem cui æs & libra adhiberetur, facere testamentum. ...

EMANCĪPIO, as: Est eum quem in potestate habemus, sui juris efficere, quasi extra mancipium, hoc est, extra dominium nostrum ponere. ...

Emunctio, nis. { מְעֻנָּה mits. } GALL. Mouchement. ITAL. Moca- mento. GERM. Die nasen busung. HISP. Obra de limpiar las narizes. ANGL. A wiping of the nose. { Quint. lib. 11. cap. 3. de narium gestu loquens: Quum emunctio etiam frequentior non sine causa reprehendatur.

Emunctorium, instrumentum, quo candelam emungimus, forceps. { } MUNIO, nis, iui, itum. Munio. { מְעֻנָּה bisser. } GALL. Fortifier, remparer. ITAL. Fortificare. GERM. Befestigen/ fest vnd bewart machen. HISP. Fortalacer. ANGL. To fonce to fortifie, to mak stronge. { Ut, Emunitus in modum arcis. Livius 2. bell. Pun. Tacit. in vita Agric. Corpora ipsa, ac manus, sylvis ac paludibus emuniendis, verba inter ac contumelias conterunt. Emanire vites ab injuria pecoris. Colum. lib. 5. cap. 6.

Emuralamii, signiferi Turcici. L. g. b. { } Emulco, as: Purgo, & muscum adimo. { מְעֻנָּה } GALL. Emousser, oster la mousse d'un arbre. ITAL. Levar el mossa d'un albero. GERM. Von dem mief seubern. HISP. Quitar el moho de los arboles. ANGL. To rubbe of mosse. { Col. lib. 11. cap. 2. Iisdem diebus, ubi prægeli- dum & pluvium cælum est, oleæ putantur & emulscantur, id est, muscus illis admittitur.

Emutio, is, iui, itum. Mutio. { מְעֻנָּה } GALL. Gronder. ITAL. Mutire, mutirsi. GERM. Sybsen/ ein wenig mutten. HISP. Hablar como entre dientes. ANGL. To mutier, or whispier. { Qua voce utitur Plautus in Mercatore. Etiam emutis? omnia commonstrabo.

Emuto, as: Muto, immuto. { מְעֻנָּה } GALL. Changer, muer. ITAL. Cangiare, mutare. GERM. Verändern. HISP. Cambiar, mudar. ANGL. To change. { Quint. lib. 8. cap. 2. Quidam emutatis in perversum dictis, de figuris, idem vitium consequuntur.

EN

En, ab in. Significat ecce, & tam nominativo, quam accusativo jungitur: eoque utimur in commonstrando aliquid. { מְעֻנָּה } GALL. Voicy, voilà. ITAL. Ecco. GERM. Siehe/ schau. HISP. Cata, d mira. ANGL. Behold. { ut, En Priamus. Vel exprobrando: ut, En agros, & quam bello Troiane petisti Hesperiam metire jacens.

Oratores per nominativum frequentius. Cic. pro Dejotaro rege, En crimen, en causa, cur regem fugitivus, dominum servus accuset. Cedo manum. En tene: (aliàs hem.) Plaut. Most. sc. 4. a. 1. Alloquor, en absens.

Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist. En tectum, en tegulam, en ludificatum herum. Plaut. Amph. En testis ampliter quicum venio. Idem ibid. En tibi hominem. Idem Capt. sc. 3. a. 2. En tibi. Idem Cure. sc. 3. act. 1.

En eget auxilio qui non tulit. Ovid. 13. Metam. Pendimus, en profugi (satis tua pectora) pœnat. Idem Eleg. 11. lib. 3. Trist. { En unquam, pro Unquamne, estque Archasimus. Virg. in Bucol. Ecl. 1. En unquam patrios longo post tempore fines.

En jam: verba sunt absolventis perficientisque aliquid. Plaut. in Pœnulo, Neque unquam lavando, neque fricando scimus facere en jam. Mendose in impressis ennam. { En, en, est præpositio Græca, significans in, id quod quietis est Latinis. Ea præpositio en, occurrit in multis vocibus, quæ in Latinam civitatem sunt receptæ.

Enacrætum, Vinum merum. L. g. b. fortasse Cœocratum. Enacrêmâ, ἐνακρέμα. A medicis vocatur illud, quod in urina circa mediam matula partem innatat, quemadmodum quod in summa matula parte cernitur, nubes, sive nebula dicitur: quod verò in fundo subsidit, hypostasis. Nomen accipit à verbo ἐνακρέμαται, quod ad medium matulae sublatur, ibi quodammodo maneat suspensum.

Enalus, ἐναλος. Lesbios adolescens, qui cum servandæ puellæ cujusdam gratiâ se in mare abjecisset, operâ delphinarum servatæ, unâ cum illa ad continentem transvectus est. Author Plutarchus in symposio septem sapientum.

Enargia, ἐναργία. Græcè ἐναργία. Latine evidentia, sive representatio, illustratioque, quum res ita describitur, ut cerni videatur. { מְעֻנָּה } GALL. Evidence, clarté. ITAL. Representatione. GERM. Ein eigentliche anzeigung eines dings/ als wan man es sûr augen bildete. HISP. Manifestacion y representacion. ANGL. Clearness, perspicuitie, evidentie. { Quintil. lib. 4. cap. 2. Sunt qui adjiciant his evidentiam, quæ ἐναργία Græcè vocatur. { Est & energia, per secundam vocalem in antepenultima, ἐνεργεια, quod nobis efficaciam sonat: de quo infra suo loco.

Enarro: Perfectè, vel ad finem narro, explano. { מְעֻנָּה } GALL. Racontar, reciter, expliquer, declarer. ITAL. Narrare, spianare. GERM. Erzehlen. HISP. Declarar, exponer. ANGL. To mak plain and tell atsleng. { Patri enarrabo tua flagitia. Plaut. Men. sc. 1. a. 5. Ea tibi omnia enarravi. Idem Amph. Ne operæ quidem pretium te ea enarrare. Idem Milit. sc. 1. a. 1. Enertare argumentum. Ibid. sc. 2. act. 1. Ibidem eloquar. Cic. pro Marcello, Nulla dicendi, aut scribendi tanta vis, aut copia, quæ non dicam exornare, sed enarrare res tuas gestas possit. Terent. Adelph. sc. 3. a. 3. Rem omnem modò seni, quo pacto se haberet, enarravimus ordine. Gellius cap. 12. lib. 13. Cum hoc in Capitoais epistola sublegissemus, id ipsam in M. Varronis lib. 21. rerum humanarum, enarratiùs scriptum invenimus.

Enarratio, nis. { מְעֻנָּה } GALL. Exposition, declaration, interpretation. ITAL. Expositione, interpretacione. GERM. Erzählung. HISP. Aquella declaracion d'cuento. ANGL. A plane declaration, or telling at lengh. { Quint. lib. 1. cap. 9. Exigitur à Grammaticis Poëtarum enarratio.

Enarrator, Gell. cap. 4. lib. 18. Enarrator & lector Salustii. Idem lib. 13. cap. 29. Varronis enarrator.

Enarrabilis, e, quod enarrari potest. { מְעֻנָּה } GALL. Qui se peut raconter, qui on peut dire. ITAL. Che si puo narrare. GERM. Das leicht zu erzehlen ist. HISP. Cosa que se puede declarar. ANGL. Calepini Pars 1.

That may be declared. { Quint. lib. 9. cap. 4. Motu animi quodam nescio an enarrabili, indicatum.

ENASCOR, eris: Nascor, sive ex alio nascor. { מְעֻנָּה } GALL. Naistre, sortir d'un autre, surtroistre. ITAL. Nascere, sorgere. GERM. Heraus wachsen. HISP. Nacer. ANGL. To be borne, or to spring of another. { Varro 1. de re rust. cap. 41. Simili de causa oleæ semen quom sit nucleus, quod ex eotardius enascebatur colis, quam ex taleis: ideo, &c. Idem 2. de re rust. cap. 9. Enaris duobus dentibus, dextra & sinistra, &c. Cic. ad Attic. Ex multis meis miserrimis curis est una enata.

ENATO, as, are. Natando evado, vel ad destinatum locum natando pervenio. { מְעֻנָּה } GALL. Passer en nageant, nager jusque s'ou on pretend d'aller, échapper en nageant. ITAL. Natare ultro, suoveri. GERM. Aufschwimmen. HISP. Salir del agua nadando. ANGL. To swimme out. { Hitcius lib. 4. Séque per molem in mare præcipitaverunt, & octingentorum passuum spatio ad oppidum enataverunt. Cic. 5. Tusc. Reliqui habere se videntur angustius: enatant tamen Epicurus, Hieronymus, &c. hoc est, evadunt.

ENAVIGO, as, are, ad finem usque navigare, vel navigando evadere. { מְעֻנָּה } GALL. Passer en bateau ou navire, aller par eau & parvenir jusques ou on veut aller. ITAL. Navigare, navigare al luogo destinato. GERM. Aufschiessen/ zulang auß der tieffe schiffen. HISP. Navegar hasta el cabo. ANGL. To sayle out, or to land. { Plin. lib. 6. cap. 17. Proditur Alexandrium magnum nullo die minus stadio dc. navigasse in Indo, nec potuisse ante menses quinque enavigare. Cic. 4. Tusc. E quibus tanquam è scopulosis cotibus enavigavit oratio. Suet. in Tib. Tantùm non adversis tempestatibus Rhodum enavigavit. Plin. lib. 9. cap. 5. Sinus duodecim dierum & noctium remigio enavigatus Ptolemæo regi.

Enavigandus, a, um, partic. fut. temp. Horat. 2. Carm. Ode 14. qui ter amplum Geryonem, Tityonque tristi Compecit unda, scilicet omnibus Quicunque terra munere vescimur, Enaviganda.

ENAVO, as: Navo. { מְעֻנָּה } GALL. Employer sa peine à achever quelque œuvre. ITAL. Aoperare ogni sua possanza. GERM. Fleiß anwenden. HISP. Trabajar para acabar alguna cosa. ANGL. To employe with all his power, to endeavour with diligence. { Unde opera enavata. Tacit. lib. 19. Et præmia enavata opeta petebant.

ENCAÏNIA, cum æ diphthongo: Innovatio. { מְעֻנָּה } GALL. Renouvellement, innovation. ITAL. Innovazione. GERM. Erneuerung/ einweihung. HISP. Innovacion d'comienço. ANGL. An innovation. { Aug. Encænna, Festivitas erat dedicationis templi: Græcè enim ἐναϊνός, dicitur novum. Quodcumque enim novum aliquid fuerit dedicatum, encænna vocatur.

ENCAÏNTHIS, ἐναϊνθίς. Morbus oculorum, quum in majori ipsorum angulo tuberculum nascitur, quod genas parum patitur diduci. Nomen habet à situ. Nam Græci oculorum angulos ἐναϊνός appellant.

ENCARDIA, ἐνακάρδια, græmia est à cordis effigie sic dicta. Ejus tria enumerantur genera: primum, in quo nigra effigies cordis eminet: secundum viridi colore, cordis effigiem representans: tertium, nigrum cor ostendens, reliqua sui parte candidum. Author Plin. lib. 37. cap. 10.

ENCARPA, ἐνακάρπια, apud Vitruv. lib. 4. cap. 1. Turneb. lib. 11. cap. 4. putat esse ornamenta capitalia columnarum palmites aut ramos cum suo fructu habentia, aut etiam arbutulas fructuosas, quæ vocantur ἐνακάρπια à Græcis, aut frondibus & ramis implexos innexoque fructus.

ENCAUSIS, ἐνακωσις, inustio, pictura, quum aliquid depictum cera, pictorum cauteriis inurebatur: ἐνακωσις est inuro. { }

ENCAUSTICÈ, ἐνακωστικῆς, genus picturæ, quod adhibito igne fiebat, coloribus scilicet adustis, cera igni resoluta. { ANGL. Enameling. } Apul. Encausticem oppidò exercens, se & duos filios sustentabat.

ENCAUSTES, ἐνακωστής. ANGL. An enameler. { Latine inustor dici potest, hoc est, pictor qui coloribus adustis, & cera igne resoluta rerum effigies exprimit. A verbo Græco ἐνακωσις, quod est uro. Vitruv. Quod facere ab encauste didiceras. Plin. lib. 35. cap. 11. Lysippus quoque Æginæ picturæ suæ inscripsit encausten: quod profectò non fecisset, nisi encaustica inventa.

ENCAUSTUS, a, um, adject. Encausto pictum. { ANGL. Enamelad, wrought with fier. } Mart. lib. 1.

Encaustus Phaëton tabula tibi pictus in hac est: Quid tibi vis dipylon, qui Phaëthonta facis?

ENCAUSTUM, i, neut. gen. { ἐνακωστικῆς } ANGL. Vernish, enamell, or other like picture wrought with fier. { Materia est adusta, ad picturam apta. Plin. Picturam opus encausto pinxit. Latine dicitur inustum. Hoc genus picturæ primus Nicias in usu habuit. Vide Hermolaum in castigat.

ENCAUSTICUS, a, um: aliud adjectivum: ut, Encaustica pictura. Plin. lib. 35. cap. 11. Sed aliquanto vetustiores encausticæ picturæ extiterent.

ENCAUTE, es, apud Plin. lib. 35. cap. 11. Lysippus quoque Æginæ picturæ suæ inscripsit encauten: quod profectò non fecisset, nisi encaustica inventa. Alia exemplaria habent encausten.

ENCELADUS, ἐνακλάδος. Gigantum maximus, Titanis & Terræ filius, quem Jupiter fulmine ictum Ætnæ monti supposuit. Virgil. lib. 3. Æneid.

Fama est Enceladi semiustum fulmine corpus Vrgeri mole hac.

ENCHËLÆA, ἐνακλαια Stephano, oppidum in Illyride, juxta quod Cadmus & ejusdem uxor in serpentes versi sunt, Lucan. lib. 3.

ENCHËLÆA, ἐνακλαια Stephano, oppidum in Illyride, juxta quod Cadmus & ejusdem uxor in serpentes versi sunt, Lucan. lib. 3. En nomine prisco Enchellæa versi testantes funera Cadmi, Meminit hujus oppidi & Plin. lib. 3. cap. 21.

ENCHIRIDIUM, ἐνακιδιον. GALL. Livre qui se peut tenir en la main, manuel. ITAL. Cosa che si puo tenere in mano. GERM. Ein handbüchlein. HISP. Libro manual, y que se puede tener en la mano. ANGL.

A booka meeta to be borne in the hand. } Exiguus quislibet libellus, ita dictus, quod ad manum semper haberi debeat, sive quod manu nullo negotio possit circumferri. ¶ Sed & gladiolum, seu militarem pugiunculum, & remi partem illam, quam nautæ manu comprehendant, enchiridion vocari, Julius Pollux tradit.

Enchordus, a, um, ἑγχόρδον, n, or. Enchorda organa, quæ chordis intenduntur, χορδή, chorda. ||

Enchorion, ἐνχώραιον, dicunt indigenam, hoc est, in eo ipso loco, in quo agit, genitum: unde Enchoriæ aves dicuntur nostrates: quibus opponuntur exoticæ, seu peregrinæ.

Enchiristia, ἑγχίρστιον. Apud Celsum, Medicamenta sunt liquida, quæ illinunt.

Enchūsā, ἑνχυσία. Herba est similis anchusæ (unde & Pseudanchusa nominatur) sed lanuginosior, & minus pinguis, tenuioribus foliis, & languidioribus. Radix non fundit oleum, sed rubentem succum: quæ nota ab anchusa discernitur. Author Plin. lib. 22. cap. 20.

Enchytus, a, um, Nomen per se est generale. Infusus, aut qui infundi solet. ἑνχύω, est infundo. Sed substantivè ἑνχύσιον est nomen placentæ, subaudiendo πλάκῆς.

Encliste, dies sepulti Servatoris. L. g. b. ||

Enclisis, ἑνκλίσις. Inclinatio: & unum de accidentibus verbi, quod Latini modum dicunt.

Encliticus, a, um, ἐνκλιτικός. Inclinativus, ut Encliticæ conjunctiones, que, ve, ne, quoniam inclinant ad se accentum.

Encolpiæ, ἐνκόλπια, ut ait Arist. venti sunt qui è mari veniunt per sinus. Nam κόλπον Græci sinum vocant.

Encolpium, ἐνκόλπιον, quod è collo gestatur in pectore, seu in sinu, ὄν κόλπον.

Encomboma, Encombomata & parnicidæ, ex Varronis fragmentis citantur pro generibus vestium puellarum. ||

Encomium, ii. ἑγκώμιον thebillāh. ἑγκώμιον. GALL. Loinage, témoignage d'honneur. ITAL. Laude. GERM. Ein herrlich lob. HISP. Alabanza d' loor. ANGL. Loving, praise. } Laus, vel præconium alicujus, & propriè, quod ex multis ejus virtutibus compingitur. Nam quæ unam tantum singularémque spectant virtutem (ut si quis justum Aristidem prædicet) Græci ἐπαινος potius appellant. Solebant autem encomia cani, vel dici victoribus (quæ inde etiam epinicia dicebantur) in quibus occasione recentis meriti repeti solebat, quicquid illi in vita laude dignum gessissent. ¶ Encomium ante victoriam canis, ὡς τὸ νίκης ἑγκώμιον αἰεὶ. In eum qui præpropere gloriatur, re nondum confecta. Nam apud Græcos qui rem strenuè gessissent in bello, oratione aut carmine laudabantur: quæ laudatio propriè encomium dicitur. Plato in *Lyside*.

Encomiastēs, ἐγκωμιστής, dicitur laudator, qui alterius celebrat encomium.

Encomiastice, cantilenæ species, quæ præstantium virorum præcinebantur laudes. Rh.

Encomiasticum, laudativum, demonstrativum.

Encrasicholi, ἐγκρασίχολοι, aquarum genus.

Encris, idis, ἑνκρίς, libum quod in oleo coquitur, & melle addito fit dulce. ||

Encryphias, ἐνκρυφίας. Dicitur panis subcineritius, δὸς τὸ ἑνκρυφιάζειν, quod dum coquitur, sub cineribus abscondatur.

Encycliūs, ἑνκύκλιος. GALL. Circulaire, orbiculaire, rond. ITAL. Circolare, rotundo. GERM. Rund. HISP. Cosa do cerco, de corillo, redonda. ANGL. Rounde. } Adjectivum est apud Græcos, quod nos orbiculari interpretari possumus. Unde ἑνκύκλιος παιδεία, circularis, & ex omnium disciplinarum orbe confecta scientia dicitur: quem etiam Latinorum nonnulli mutuata à Græcis voce Encyclion dixerunt. Vitruv. lib. 1. cap. 1. Encyclios disciplina, uti corpus unum, ex his membris est composita. Rursus idem in *Præfat. lib. 6.* Gratias agit parentibus, quod se erudicendum curaverint encyclia doctrinarum omnium disciplina. ¶ Encyclias commentationes, ἐνκύκλιος ἐξωστρακίς. Aristoteles in *Ethicis* eas intelligit, quas Gellius extrarias, hoc est, Exoticas vocat: Martiani, cyclicas: cujusmodi & problematum sunt libri, & quæ populares à Cicero & Themistio quæstiones appellantur, quod de rebus omnibus tanquam in circulo passim quæteretur.

Encylicæ, literæ circulares, quæ ad plures iisdem verbis scribuntur.

Encyclopædiā, ἑνκύκλιος παιδεία. GALL. Un savoir profond & intelligence de toutes les sciences. ITAL. Scienza universale. GERM. Der zirkel aller guten kunsten/ da eine an der andern hangt. HISP. Scienza universal. ANGL. A perfect know ledge of all artes and sciences. } Latine dici potest circularis, vel orbicularis scientia. Est enim omnium artium & disciplinarum perfecta scientia. Ratio nominis proculdubio tracta est à circularis figuræ perfectione.

Endelēchiā, vide *Entelechia*.

Endemius, ἐνδήμιος: popularis.

Endēplōro, as: antiqui dixerunt, teste Festo, pro Imploro, quod est cum questu inelamo, & cum fletu rogo, quod est propriè vapulantis.

Endiādys, ἐνδιὰδυσ. Figura quum una res metri causa in duas dividitur, ut apud Virg.

————— *molēque & montes insuper altos*: id est, molem montium. Sic alibi,

————— *pateris libamus & auro*, pro pateris aureis.

Hujus figuræ meminit Servius in 1. *Eneid.* ubi tamen omnium penè Doctorum sententiā corruptè legitur pro ἐν διὰ δὸς, hoc est, unum per duo, cui contraria figura legitur apud Donat. in *Andria Terentii*, quam vocat δὸς δι' ἐνός: id est, duo per unum.

Endiæum, foramen in navi, per quod emittitur sentina. ¶ Item lineum filum, quod medici in extremo clysterii linquunt, per quod clysmas, id est, lolium emittitur. Fest. Turn. ||

Endo, antiquè idem est quod In. Endo procinctu, pro In procinctu. Significat autem quum ex castris in prælium exitum est. Nam veteres togis incincti pugnabant, auctore Festo. Gell. lib. 1. cap. 19. Velitis, jubetis Quirites, &c. uti ei vitæ necisque in eum potestas licet, uti patri endo filio est. Sic enim doctissimus vir Franc. Hotomanus legendum existimat.

Endofesto, infesto. Gloss. *civ.* Endo, est in.

Endoitium, initium.

Endopescisco, id est, impesco, ἐνίψι. Gl.

Endoplorato, implorato.

Endoriguus, id est, irriguus.

Endomatica, ἐνδοματικὰ, erant quæ, Imperatorum permissione, prætor publica vestigalia, sibi privatim publicani exigebant. ||

Endromis, idis. ἑνδρόμις addereth schār. ἐνδρόμις. ANGL. An yrish mantle, à course winter gowne. } Vestis genus hirsutum, longiorisque villi, venti, pluvix injuriis accendis in primis accommodatum. Primus earum usus inventus creditur apud Lacedæmonios, quamvis postea etiam in Gallia fieri cœperint. Dicta endromis ab eo quod ἐν δρόμῳ, hoc est in cursu, ea maximè uterentur. Martial. *epigr. lib. 14. ep. 126.*

————— *Pauperis est munus, sed non est pauperis usus:*
————— *Hanc tibi pro togula mittimus endromidem.*

Et l. 4. ep. 16. Endromidis usus elegantissimo Epigrammate exequitur.

————— *Sordida, sed gelido non aspernanda Decem: vi*
————— *Dona, peregrinam mittimus endromidem.*

Juvenalis *Satyr. 6.* mulieres Romanas taxat, quod endromide purpurea uterentur:

————— *Endromidas (inquit) Tyrias & fœmineum ceroma*
————— *Quis nescit?*

Endymion, ἐνδύμιον. Nomen proprium ejus, qui primus Lunæ cursura invenit. Apollon. lib. 1. *Argon.* Οὐκ ἀεὶ ἐδὴ μιν ὡνέη καὶ Δάτμων ἀντοσ ἀλύσσα. Οὐδ' οἶη παλὰ φειδαίοντο, ἐνδύμιον. Hinc origo fabulæ quam Cicero tangit 1. *Tusc.* Endymionem à Luna adamatum fuisse, & ab ea in Latmio Carix monte fuisse sopitum, non aliam ob causam, quàm ut illum semel exoscularetur. Endymion (inquit) si fabulas audire volumus, nescio quando in Latmio obdormivit: qui est mons Carix, nondum (opinor) experrectus. Num igitur eum curare censes quum Luna laboret, à qua confopitus putatur, ut eum dormientem osculetur? Hactenus Cic. Plur. in *Num.* Endymiona amatum à diis fabulantur Arcades. ¶ Hinc natum proverbium, Endymionis somnum dormis, ἐνδύμιον ὕπνον κερθούδεις. In eos quædrabit qui sese immodico somno saginant, aut qui diuturno in otio versantur, nec ullis se negotiis exercent, sed mollem feriatiâque agunt vitam.

Endyte, supremum sacræ mensæ instratum. L. g. b.

Enebra, vide *Inebra*. ||

Eneco, as, enecui, enecum: Neco, interficio, occido. ἑνέκη *hemith*, ἑνέκη *katal*, ἑνέκη *ibbādāh*. δὸς κενώω, δὸς κενώω. GALL. Tuer, faire mourir. ITAL. Occidere. GERM. Entöden/ ombbringen. HISP. Matar. ANGL. To kill, to slay. } Plaut. in *Amph.* Puer ambas angues enecat. Col. lib. 11. cap. 3. Ne herbis enecetur ruta. Plaut. *Amph.* uxor me dedecore & stupro plena enecat. Idem *Asin. sc. 2. a. 3.* Odio me enecavit. Idem *Mos. sc. 3. a. 1.* Ut enecem scelestam stimularicem. Idem *Aul. sc. 6. a. 4.* Ut apud me te in nervo enecem (id est, ad necem usque detineam.) Idem *ibid. act. ult. vers. ult.* vel hercle eneca, nunquam hinc feres à me. Idem *Mosell. sc. 3. act. 1.* Perii ni hanc pessimis exemplis enicasso. *Ibidem*, Ni scapham enicasso. ¶ Aliquando enecare simpliciter accipitur pro Molestum esse: unde frequens est apud Comicos, Enecas me, hoc est, obtundis me, sive gratis & molestus es mihi. ¶ Veteres etiam Enico dicebant. Terent. in *Phorm.* Eho! tu sobriquetum tuum non noras? DEM. Enicas. Et postea, Satin' est si te delibutum gaudio reddo? ANT. Enicas, &c.

Enectus, participium. ἑνεκτός *mumātā*, ἑνέκη *chalāl*. διφθαεράδρῳ, πειρωάδρῳ, κενωερασάδρῳ. GALL. Tué, recou, gaste & perdu, travaillé jusques à mourir. ITAL. Ammazato, travagliato estromamente, mezo morto. GERM. Entödt. HISP. Cosa muerta, ò muy trabajada, ò medio muerta. ANGL. Killed, slayne. } Non tam mortuus, quàm propemodum mortuus. Valla lib. 6. cap. 27. Ut enectus fame. Cic. 2. de *Divin.* Plenus, & enectus contraria. *Ibidem*. Sueton. in *Calig. cap. 49.* Enecti veneno pisces, quos æstus in proxima littora ejecerat. Item, Bos est enectus arando. Enecta fame & siti provincia. Cic. ad *Attic. lib. 6.* Sirti enectus Tantalus. Idem 1. *Tusc.* Enecatus, a, um. Plin. cap. 13. lib. 18. Flaccida & in horreis enecata rapacia.

Enelata, ἐνέλατα, ligna recta, in quæ defiguntur & adiguntur gradus scalæ, aut ipsi gradus: item paxilli, qui infiguntur axi ad retinendas rotas.

Enelysia, orum, ἐνέλυσια, bidental, id est, locus in quem fulmen incubuit, ab ἐν, & ἑλυσις.

Enema, ἑνέμα, quod immittitur, quod per inferna in alvum infunditur. ||

Enēgiā, ἑνεργία *choach*. ἐνεργια. GALL. Energie, efficace. ITAL. & HISP. Efficacia. GERM. Wirkung/trafft. ANGL. Efficacie, force. } Latine efficaciam, seu operatio. Hieron. Habet nescio quid latentis energie, vivæ vocis actus. Fit ab adjectivo Græco ἐνεργής, efficax. Unde & verbum ἐνεργάζομαι, quod est Efficio, sive operor. Energia itaque est quædam quasi actio & operatio interior, quæ est veluti via, ac dux ad exteriorem corporis actum.

Enēgema, ἐνεργημα, est opus operatione productum, ab ἐνεργίῳ, in opere sum, operor. Est etiam vocatio dæmonum.

Enēgūmēnūs, a, um, ἐνεργύμιον, n, or, qui agitur. ||

Enērvō, as: Debilito, quasi nervis & robore spolio. ἑνέκη *chalāsch*, ἐνδούεζα. GALL. Oster la force, debiliter. ITAL. Indebolire, snervare. GERM. Raftitloß machen. HISP. Quitar los niervos y suerva. ANGL. To mak weak or feble. } Cic. de *senect.* Sed tamen ut vos videtis, non placet me enervavit, non affixit senectus. Lactant. lib. 5. Hæc præsentia terræ bona virtuti contraria sunt, & vigorem mentis enervant.

Enērvātūs, participium. ἑνέκη *chalāsch*. ἐνδούεραδρῳ. GALL. Debilité, qui a perdu sa force. & comme ses nerfs. ITAL. Snervato, effeminato, non virile. GERM. Geschwächt. HISP. Cosa flaca y sin niervos. ANGL. Made weak. } ut, Enervati & exsangues homines. Cic. pro *Seft.* Languidus & enervatus Philosophus. Idem 1. de *Orat.*
Enervata